

ஸ்ரீ :
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வாரகூனிச் செய்த

திருவாய்மொழி - நான்காம்பத்து.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

தீவ்யார்த்ததீபிகையுடையது.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

ஸ்ரீஸ்வாமியின்

ஷஷ்டி பூர்த்தி நினைவு மாலையின்

ஒன்பதாவது மலராக வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர அச்சுக்கடம்

கிடைக்குமிடம் :—

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

விலை 2—6—0

1951.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிவனை சரணம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருவிய திருவாய்மொழி—நான்காம்பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—ஒருநாயகம்.

உரையவதாரிகை:—கீழ் ஆன்றும்பத்தின் முடிந்த திருவாய்மொழி ஆழ்வார்க்கு அளவுகடந்த ஆனந்தமயமாய்ச் சென்றது. நமக்கு யாதொரு குறையுமில்லையென்பதைப் பன்னிப் பன்னிப் பகர்ந்தருளினார். மற்றுமுள்ள ஸம்ஸாரிகளையும் தம்மைப் போலவே குறையற்றவர்களாக ஆக்குவதில் மிக்க குதூஹமுடையாரான ஆழ்வார் அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ள விரும்பி உபதேசம் செய்யப் புகுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

ஒவ்வொரு பத்திலும் பரோபதேச ரூபமாக ஒவ்வொரு திருவாய்மொழி அவ நரிக்கும். முதற்பத்திலே * விடுமின் முற்றவும் * என்கிற திருவாய்மொழியும், இரண்டாம் பத்தில் * அணைவதாவணைமேல் * என்கிற திருவாய்மொழியும், ஆன்றும் பத்தில் * சொன்னால் விரோதமது * என்கிற திருவாய்மொழியும் போலே இந்த நான்காம்பத்தில் இத்திருவாய்மொழி உபதேச பாராய்ச் செல்லா நின்றது.

* சொன்னால் விரோதத்தில் அற்பர்களான மனிசர்களைத் துதிப்பது பெருங்கேடு என்று உபதேசித்தார். உலகில் பலர் நரஸ்துதி செய்யப்படுவது சில பிரயோஜனங்களுக்கா நவாதலால் அந்தப் பிரயோஜனங்கள் அற்பமாயும் அஸ்திரமாயிருக்கும்படியை நன்கு எடுத்துக்காட்டவே அவ்வெகிகளும் உணர்ந்து திருந்தக்கூடும் என்று பார்த்து, பகவத் ப்ராப்தி தவிர மற்றப் பிரயோஜனங்கள் யாவும் அல்பத்வம் அஸ்திரத்வம் முதலிய தோஷங்களினால் துஷ்டங்களாயிருக்கு மாற்றை விசித்துரைக்கின்றார் இத்திருவாய்மொழியில்.

பகவத் கீதையில் எழுவது அக்யாயத்தில் (16) * சுதூர்கிதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிதோர் ஜாந! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப * என்று நான்கு வகைப்பட்ட அதிகாரிகள் தன்னை வந்து பற்றுவதாகக் கண்ணபிரான் கூறினான். அவர்கள் பாவரென்னில்; 1. [ஆர்த்த:] இழந்தபோன செல்வத்தை மீண்டும் அடைய விரும்புமவன். 2. [அர்த்தார்த்த:] முகலேயே செல்வமில்லாமையால் புதிதாக அதனை யடைய விரும்புமவன். 3. [ஜிஜ்ஞாஸு:] பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மாவை அருப சிப்பதாகிற கைவல்ய மோகஷத்தை விரும்புமவன். 4. [தர்ஷப:] 'ஆத்மஸ்வரூபம் எம் பெருமானுக்கே சேஷப் பட்டிருக்குந் தன்மையது' என்கிற அறிவையுடையனாய் ஆத்மாநு பவமாத்திரத்திலே நிற்கமாட்டாமல் எம்பெருமானைப்பெற விரும்பி அவனையே பெரும் பெருக நினைத்திருப்பவன்.

ஆக இம்மெல்லாம் உயர்ந்தவர்கள். நானிதன் பற்றுவர்களிற் பற்றுகள் என்று பேசுவோமென்றும், அக்குதிகள் என்று பேசின பகவானுடைய திருவுள்ளம் மாறாமல்; 'அப்படியும் அஸ்திரமாயிருக்கின்ற பரபேர நாதத்தை விரும்புகளாகிலும் இந்தப் பவர்களுக்காகப் பிற தெய்வங்கள் பக்கவில் சென்று பல்லைக் காட்டாமல் நம்மிடத்திற்கே வந்து யார்க்கவாழ்களோ' என்கிற உவப் பேயாம். நாலவரைப் வாசியும் அக்குதிகள் என்று சொல்லப்பட்டாலும், நானியே சிறந்தவன் என்பதை அந்த கிதாசாரியனே அங்கு பேசு களோகங்களினால் உய்த்ததாகக் கூறுகின்றான்;— 'தேவரம் இராகே நித்யமக்த வகபத்திர் விசிஷ்யதே.... த்ராகே து ஆத்மாவ மே மதம்.' இத்தயாதிச் சொகங்கள் காண்க. (இவற்றின் பொருள்:—) இவர்களில் நானிதான் மிகவும் சிறந்தவன்; ஏனெனில், அவன் உயர்ந்த மடையினென்று மென்று கம்மையே எப்போதும். நாடியவனும் மத்தென்றும் பற்றன்றி விசேஷமாய் நம்மிடத்தில் பாத்திரம் பக்தியுடையவனுமிருக்கிறான்..... நானியானவன் என்ற விவரத்தைத் தர்க்கின்ற ஆத்மாவென்றே என்ற னுடைய வித்தார்தம்.—என்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட நானியாக இருந்து வாழ்வதே என்று என்றும், ஆச்வரய கைவல்லங்களில் விரும்பக்கொள்வது பயனற்றது என்றும் பாக்க உபதேசிப்பதே இத் திருவாய்மொழியின் பரபேயமாகும். இதில் ஐச்வரியம் அஸ்திரம் என்னுமிடத்தைப் பல பாசரங்களாதுர் ஸ்வர்க்கோபாகத்தினுடையவும் கைவல்ல மோகத்தினுடையவும் தேற யத்தவத்தை ஓவ்வொரு பாசரத்தாலும், பகவத் பராத்திரம் உபாதேயத்தவத்தைப் பாசரத் தோறும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஓ நாயகமாய் ஓ வஸ்துடனுண்டவர் *
கருநாயகவந்தகாலி சிதைகியபானைய *
பெருநாடுகான இம்மையிலேபிச்சைதாங்கொள்வர் *
திருநானந்தன் காலம்பெறச்சித்தித் தயம்மினே.

1

ஒரு காலகம் ஆம்	புயண்டலம் முழுமைக்கும்	பெரு நாடு காண	உலகமெல்லாம் திரண்டுவந்து
	அதவித்யப்பரவாயம்		(பரிபவத்தை)காணும்படியாக
ஒட	வெருகாலமனவும்	இம்மையிலே	இப்புவதிலேயே
உலகுஉடன்	உலகமெல்லாம்	தாம்	தாங்களே
ஆண்டவர்	ஆசாட்சி புரிந்தவர்கள்	பிச்சை கொள்வர்	பிச்சை செய்ப்பர்;
	(ஒரு காலவிசேஷத்திலே தரித்தர்களாகி)	(செல்வத்தின் தன்மை இத்தகையதாதலால்)	
கரு காலம் கவந்த	சரிப காலங்களில் கவம்பட்ட	திருநாணன்	ஸ்ரீமகாராயணனுடைய
காலம்	கால்களையுடையவராயும்	தான்	திருவடிகளை
சிதைகிய பானைய	உடைந்த பிச்சைப் பாத்திரத்	காலம்பெற	விரைவாக
	தைப்படைவர்களாயும் ஆக	சித்தித்து	திபானித்து
		உயம்மின்	உத்துவியக்கோள்.

* * * உலகங்கட்கெல்லாம் ஓரகால விற்றிருந்து வாழ்த்தவர்களுக்கூட நாளடைவிலே தரித்தர்களாய்த் தடுமாறும்படியைக் கட்கூடாகக் காணப்பெறவாயிருக்கு மாகையாலே சிவ்ய ஸ்ரீமாரண எம்பெருமானைப் பணிவதே பாங்கு என்கிறார்.

உலகங்களெல்லாவற்றிற்கும் ஒருவனே அரசனுயிருக்கும்படி ஸார்வபௌமன் உயர் பெயர் பெறும் பழாப்படி திருவண்கூட இருக்கமுடியாது; வைராக்ய பஞ்சகத்தில் அருளிச் செய்தபடியே பூமியில் ஒவ்வொரு மூலைக்கு ஒவ்வொருவன் அரசனாக அலாபக் கூறும்; ஆனாலும் “நிகரில் புகழாய் உலகம் மூன்றுடையாய்” என்று போற்றப்படுகின்ற எம்பெருமானாகவே தம்மைப் பாவித்திருக்கும் அவர்களுடைய அபிமானத்தை யடியொற்றி “ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனுண்டவர்” என்கிறார். உண்மையாகவே அப்படிச் சில அரசர்கள் இருந்தார்களென்றும் கொள்ளலாம். ஓட என்றது—காலம் நெடுங்கயோட என்றபடியாய் ‘நெடுங்காலம் வரையில்’ என்று பொருள்படும். இப்படி நெடுங்காலம் உலகை ஆண்டவர்களுக்கும் இழவு ஸம்பவிக்கும்படியை மேலிரண்டிடிகளால் விசித்தி மாக அருளிச் செய்கிறார் **கருநாயகவந்தகாலி** என்ற தொடங்கி.

நன்றாக வாழ்ந்தவர்களுக்கும் ஒரு காலத்திலே ஏழைமை வந்து சேருமே; * ஒரு நாளுணவையொழியியென்றாலொழியாத வயிற்றின் பசி ஆற்றவொண்ணாதே; ‘நெடுநாள் மதிப்போடே ஜீவித்துக்கிடந்த நாய் பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பது முண்டோ? பட்டினிகிடப்போம்’ என்று கிடக்கமுடியாதே; வயிறு வளர்க்கையிலுண்டான நசையா? ல பிச்சையெடுக்கவே புறப்பட வேண்டிற்றாகும்; முன்பு குறையின்றியே ஜீவித்துப் பொத்தவார்களாகையாலே பலருங்காண வெளியில் புறப்படமாட்டாமல் இருட்டு வேலைகளிலே புறப்படுவார்கள்; இருளோடேயிருளாய்க் கறுத்த நாய்கள் தெருவிலேவிழுந்து கிடக்கும்; பிச்சைக்கு இருளிலே செல்லுமிந்த மஹாப்புகைகள் அவைகிடப்பதற்கானதே அவற்றின் உயிலே காலை வைத்திருவார்கள். அதனால் அவை வருந்திக் கடித்திடும்; உடனே அந்தப் பாதை பொறுக்கமாட்டாமல், கையிலிருந்த பிச்சைப் பாணையைக் கீழே நெகிழ விடுவார்கள்; நாய் கடித்த வலியைப் பொறுக்ககில்லாதே கதறவேண்டியிருந்தும், ‘கதறினால் நம்மைப் பலரும் கண்டுபிடித்து ஏசுவர்களே’ என்கிற கூச்சத்தினால் வாய் நிறவாதிரும் தாலும் பிச்சைப்பாணை கீழே விழுந்து உடைந்த வொசை கேட்டும் நாய் கத்தின வொடி கேட்டும் ஓடிவந்து காணத்திரண்டதிரள் எண்ணிறந்ததாகும்; இங்ஙனம் பலரும் திரண்டு கண்டு ஏசும்படியாக இப்பிறப்பிலேயே பிச்சைபுகும்படியான நிலைமை நேர்ந்து விடுகின்ற தென்பதை மூன்றடிகளாலே கூறி, இதனால் ஐச்வர்யம் அஸ்திரம் என்பதைக் காட்டி, சுற்றடியினால் சித்தியபுருஷார்த்தமான பகவத்பார்ப்பியிலேயே ஊன்றிப் போரும்படி உபதேசித்தாராவிற்று.

கருநாய் என்பதற்கு—கருக்கொண்டிருந்த நாய் என்றும் பொருள் கூறுவர்; குட்டியிட்டநாய் என்றபடி. என்றும் குட்டியைக் காத்துக்கிடக்கிறதாகையாலே ‘அதற்கு உதேனும் நீங்கு வருகிறதோ’ என்று கண்டாளை யோடிக் கடிக்குமாம். ‘விரக் கழுவிட்டகால்’ என்று முன்பு ஸீருதாதிக்கிடந்தது; இப்போது ‘நாய் கடித்தகால்’ என்னும் படியாயிற்று.

சிலத்தியபாணையர்—ஒருவர்க்கும் உபயோகப்படமாட்டாத பாத்தித்தைடை யவர் என்றமாம். முன்பு பொற்கலத்திலே ஜீவித்தவனுக்கு இப்போது ஒரு புத்தோடு கிடையாதபடியாயிற்று. யாரேனும் ஒரு பிடிசோறு இட்டாலும் தங்காதே ஒரு மூலை யாலே கீழே நழுவிப்போம்படி சிசிலமான பாத்திரமேயாயிற்று கிடைப்பது.

தருவாய்யொழி—தீய்ப்பாதித்தந்தை

பெருநாடுகாண—முன்பு செங்கோல் செலுத்தாநிற்குமளவில் உபநாபங் கொண்டு காணவருபவர்கள் தூண்டு ஆனமாதமும் உள்ளே புகவும் பெருதபடி கிடந்து பறிவர்கள்; அவர்கள் இப்போது எளிதாகச் சாணலாயிற்று. “முன்பு வெண்கொற்றக் குடைவாய் பிழலிலே வாழ்ந்தவனுக்கா இங்கதி வந்திட்டது!” என்று சொல்லிக்கொண்டே காண்பதற்கு வந்து கூடுங்கூட்டம் மிகப் பெரிதாயிருக்குமென்று காட்டப்படுகிறது **பெருநாடுகாண** என்பதனால்.

‘உபநாபபுவாயிருந்தது ஒரு பிறையிலே, பிச்சைபுக்குத் தீப்பவனாக ஆனது மற்ற ஒரு பிறையிலே’ என்று கிளையாமைக்காக இம்மையிலே என்றார். **பிச்சை**—பண்டு பலபல ராஜாக்களுக்கு க்ராமபூமிகள் வழங்கின கையாலே ஒரு கவனம் யாசிக்கலாகிறது. **தாம் கொள்வர்**—முன்பு ராஜாக்கள் பலர் கொண்டுவரும் உபநாபங்களைத் தங்கள் கையாலே நேராக வாங்காமல் ஆளநிவர்கள்; அன்னவர்கள் இப்போது மேல்நிபுந்து பிச்சை யிடுவார்களென்பது. ஆதலால் * திட்டர்கடுத்த திருவாளையாயடியே யடைவது நலம்.

எம்பெருமானார் திருநாணந்தான் காலம்பெறச் சீர்த்தியும்மினோ என்கிற விதிலே நோக்காக இத்திருவாய்மொழியைத் திருநாராயணபுரத்துத் திருநாராயணப் பெருமானுக்கு ஸம்பந்தித்ததாக ஸம்பந்தாபர்வல்ல பெரியோர் பகர்வர். (1)

**உய்ம்மின்றிகொணர்ந்து என்னுகாண்டவர் * இம்மையே
தம்மின்கவைமடவாரைப் பிற்கொள்ளத்தாமிட்டு *
வேம்மினோளியெயில் கானகம்போய்குமைதன்பர்கள் *
செம்மின்முடித்திருமலை விரைந்தடிசேர்மினே.**

2

திறை கொணர்ந்து	செலுத்தவேண்டிய கப்பத் தைக் கொண்டுவந்து கட்டி	பிறர் கொள்ள	அயலார் கவர்த்துகொள் ளும்படி
உய்ம்மின் என்று	பிழைத்தப்போக்கள் என்று கட்டினாயிடுக்கொண்டு	விட்டு வெம்மின் ஒளி வெயில்	கையிழந்து கொடிதாய் மின்னொளி பரக் கின்ற வெயிலையுடைய
உலகு	இவ்வுலகத்தை	கானகம் போய்	காட்டிலே சென்று
ஆண்டவர் தாம்	அரசுபுரிந்த பிரபுக்கள் தாம்	குமை தின்பர்கள்	திண்டாடுவர்கள் (ஆதலால்)
இம்மையே	இப்பிறப்பிலேயே	செம்மின் முடி	செவ்விய கார்திபெற்ற திருமுடியையுடைய
தம்	தங்களுடைய	திருமலை	திருமகன் கொழுநனை
இன் சுவை	பரம்போகவையகனான்	விரைந்த	விரைவாக
மடவாரை	ஸ்திரீகளை	அடி சேர்மின்	அடி பணியுர்கொள்.

* * * உபநாபபுக்கவாயிருந்து செங்கோலாய். தாங்கள் ஆண்ட ராஜ்யங்களை யிழப்பார் என்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அரசாளுகிறநாளில் போகையகனாகக் கைக்கொண்ட மடவார்களையும் பகைவர்க்குப் பறிகொடுத்துப் பரிதாபப்படுவார்களென்கூறுகிறது.

உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்து என்று உலகாண்டவர்—எதிரிகளின் ராஜ்யங்களைத் தாங்கள் ஆக்கிரமிக்க நினைந்தால் யானை குதிரைபடை நாட்டிக் கொண்டு சென்று

பாருது பரிசீலப்பட்டு ஆகாயத்துக்கொள்ளுகையன்றிக்கே ஒரு கட்டளை மாதிரித்தாய்வே கருதக்ருதயர்களாக ஆய்விடுவர்களாய்; அதாவது—‘உயிர் தப்பிப்பிழைக்கவேண்டி ருத்தர்களாகில் கம்பக்கலில் கப்பஞ் செலுத்தி வாழ்ந்துபோங்கள்’ என்று ஒரு கட்டளை கரிவித்தபாத்திரத்திலேயே பகைவர்கள் பணிந்து நிற்பர்களாயிற்று; இவ்வளவு பெரு நிக்காக உலகத்தை ஆண்ட வார்வபௌமர்கள் என்றபடி. திறை என்று கப்பத்திற்குப்

இப்போது வாழ்ந்த மதராப்புகள் ஸமயகிசேஷங்களிலேபடும். எளிவாலை உல் இரண்டடிகளால் ஆளுகிச்செய்கிறார். தாம் அபசாட்சிபுரிதிற நாளில் பல திசை விரிந்துப் சிறந்தபாதர்களைத் திரட்டிக்கொணர்ந்து சேமித்து வைப்பதுண்டே; அவர் கையெல்லாம் பகைவர் வந்துபுகுந்து கைக்கொள்ளும் படியாகும். இங்கே கூட்டு ஸூகத்திகாண்மின்;—‘இது நாகபுரமழிந்த வன்று கண்டதிறே; பாண்டவர்களுடைய ஸூகையமும் செருக்கு மெல்லாங்கிடக்க த்ரௌபதி ஸதஸ்ஸிலே பரிபுதையானவதுவே நே இதில்பரமான்’ என்பதாம். “மன்னு நாகன்றனைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து, வ்னிமகளிர்தம்மைக் கவர்ந்த கடல்வண்ணன்” என்ற பாசுரத்தினால் நாகாசுரனுடைய ஸூக அறியத்தக்கது. பாண்டவர்களின் பரிபவம் ஜகத்ப்ரஸித்தம்.

“கண்டார்வணங்கக் களியானீமீதே கடல்சூழலுக்குக்கொரு காவலராய், கிண் டாய் நெடுவெண்குடை நீழலின்கீழ் விரிநீருலகாண்டு விரும்புவரே” என்றபடியே வண்கொற்றக்குடை நீழலிலே இனிதாக வாழ்ந்தவர்கள் அந்த நிலைமையை யிழந்து கசத்தில் வாழப்பெறுதே மதுஷ்ய ஸஞ்சாரமற்ற மருகார்தாயங்களிலே சென்று தடுமாறு க்கொள்கிறது மூன்றாமடி. “பொருந்தார் கைவேல்துதிபோல் பரப்பாய மெல்லடிகள் நகுத்சோர, விரும்பாத கான் விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசினோய்கூர்” என்ற பெரு ளர் திருமொழியினாலும் “மின்னுருவில் வெண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக் கல்நிரைந்து ந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுர் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக் கொன் றவ்லும் வெங்கானப்” என்ற பெரிய திருமடலினாலும் காட்டின் கொடுமை அறியத் ிக்கது.

காலகம்போய்க் குமைதீன்பர்கள்—காடேற வோடினாலும் அங்குக் தொடர்ந்து ஸியப் பகைவருடைய ஆட்கள் வந்தே திருவர்களாதலால் காட்டிலும் கொலை தப்பாது ன்கிறார்.

குமைதீன்பர்கள்—ஹிம்ஸைப்படுவர்களென்றபடி. ஆக மூன்றடிகளாலும் செல்வக்கிடப்பின் சீர்கேட்டை நிரூபித்து நற்றடியால் வாழ்ச்சிக்குறுப்பான உபாயத்தை உரைத்தருளுகிறார்; “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்று பேசலாம்.படியாய் * கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியனான எம்பெருமா ளைக் காலதாமதமின்றி அடிபணியப் பாருங்கொள்கிறார்.

இங்கே இன்சுவையே வடிவெடுத்த கூட்டு ஸூகத்திகள் காண்மின்;—“தன்னை ஆசாயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான மூடியுண்டு; கொடுப்பிக்கைக்கு அருகே

பெருநாடுகாண—முன்பு செங்கோல் செலுத்தாநிற்குமளவில் உபநாடம் கொண்டு காணவருபவர்கள் தாண்டு ஆறுமாதமும் உள்ளே புகவும் பெருதபடி கிடந்து பறிவர்கள்; அவர்கள் இப்போது எளிதாகக் காணலாயிற்று. “முன்பு வெண்கொற்றக் குடைகள் பிழலிலே வாழ்ந்தவறுங்கா இங்கதி வந்திட்டது!” என்று சொல்லிக்கொண்டே காண்பதற்கு வந்து கூடுக்கூட்டம் மிகப் பெரிதாயிருக்குமென்று காட்டப்படுகிறது **பெருநாடுகாண** என்பதனால்.

‘உபநாடப்புவாயிருந்தது ஒரு பிறையிலே, பிச்சைபுக்குத் திரிபவனாக ஆனது மற்றொரு பிறையிலே’ என்று நியாயமைக்காக இம்மையிலே என்றார். பிச்சை—பண்டு பலபல ராஜாக்களுக்கு க்ராமபூமிகள் வழங்கின கையாலே ஒரு கவனம் யாசிக்கலாகிறது! **தாம் கொள்வர்**—முன்பு ராஜாக்கள் பலர் கொண்டுவரும் உபநாடங்களைத் தங்கள் கையாலே நேராக வாங்காமல் ஆளிடுவர்கள்; அன்னவர்கள் இப்போது மேல்விழுந்து பிச்சை பிடுங்குகிறபடி. ஆதலால் * இடர்கெடுத்த திருவாளனியையடியே யடைவது நலம்.

எம்பெருமானார் திருநாணவந்தான் காலம்பெறச் சித்தித்துயம்மினே என்கிற விதிலே நோக்காக இத்திருவாய்மொழியைத் திருநாராயணபுரத்துத் திருநாராயணப் பெருமானுக்கு ஸம்ர்ப்பித்ததாக வம்பாடாபாய்வல்ல பெரியோர் பகர்வர். (1)

உயம்மின்திறைகொணர்ந்து என்று உகாண்டவர் * இம்மையே
தம்மின்கவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத்தாம் விட்டு *
வெம்மினெனினெயில் கானகம்போய்க்குமைதின்பர்கள் *
செம்மின்முடித்திருமாலே விரைந்தடிசேர்மினே.

2

திறை கொணர்ந்து	செலுத்தவேண்டிய கப்பத் தைக் கொண்டுவந்து கட்டி	பிறர் கொள்ள	அயலார் கவர்ந்துகொள் ளும்படி
உயம்மின் என்று	பிழைத்துப்போக்கள் என்று கட்டினாயிட்டுக்கொண்டு	விட்டு வெம்மின் ஒளி வெயில்	கையிழந்து கொடிதாய் மின்னெனப் பரக் கின்ற வெயிலையுடைய
உலகு	இவ்வுலகத்தை	கானகம் போய்	காட்டிலே சென்று
ஆண்டவர் தாம்	அரசுபுரிந்த பிரபுக்கள் தாம்	குமை தின்பர்கள்	திண்டாடுவார்களே; (ஆதலால்)
இம்மையே	இப்பிறப்பிலேயே	செம்மின் முடி	செவ்விய காந்திபெற்ற திருமுடியையுடைய
தம்	தங்களுடைய	திருமலை	திருமகள் கொழுநனை
இன் சவை	பரம்போகையகனான்	விரைந்து	விரைவாக
மடவாரை	ஸ்திரீகளை	அடி சேர்மின்	அடிபணிபுக்கொள்.

* * * * * தாம்படிக்களாயிருந்து பெருங்காலம். நாங்கள் ஆண்ட ராஜ்யங்களை யிழப்பார் என்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அரசாளுகிறநாளில் போகையகனாகக் கைக்கொண்ட மடவார்களையும் பகைவர்க்குப் பறிகொடுத்துப் பரிதாபப்படுவார்களென்கருநிதில்.

உயம்மின் திறைகொணர்ந்து என்று உலகாண்டவர்—எதிரிகளின் ராஜ்யங்களைத் தாங்கள் ஆக்கிரமிக்க நினைத்தால் யானை குதிரைபடை திரட்டிக் கொண்டு சென்று

பெருநது பரிசீலப்பட்டு ஆகாயத்திற்கொள்ளுகையன்றிக்கே ஒரு கட்டளை மாதிரித்தா லேயே க்ருதக்ருதயர்களாக ஆய்விடுவர்களாம்; அதாவது—“உயிர் தப்பிப்பிழைக்கவேண்டி யிருந்தீர்களாகில் கம்பக்கவில் கப்பஞ் செலுத்தி வாழ்ந்துபோங்கள்” என்று ஒரு கட்டளை தெரிவித்தபாத்திரத்திலேயே பகைவர்கள் பணிந்து நிற்பர்களாயிற்று; இவ்வளவு பெரு மடுக்காக உலகத்தை ஆண்ட ஸர்வபௌமர்கள் என்றபடி. திறை என்று கப்பத்திற்குப் பெயர்.

இம்மினே வாழ்ந்த மஹாப்புகழ்கள் ஸமயவிக்ஷேவ்வளிலேபடுப் எளிவாவை மேல் இரண்டடிகளால் ஆளுளிச்செய்கிறார். நாம் அரசாட்சிபுகிற நாளில் பல திசை களிலிருந்தும் சிறந்தபாதர்களைத் திரட்டிக்கொணர்ந்து சேமித்து வைப்பதுண்டே; அவர் க்கையெல்லாம் பகைவர் வந்துபுகுந்து கைக்கொள்ளும் படியாகும். இங்கே சுட்டு முடிவாக்கிக்காண்மின்;—“இது நரகபுரமழிந்த வன்று கண்டதிறே; பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூயமும் செருக்கு மெல்லாங்கிடக்க த்ரோபதி ஸதஸ்ஸிலே பரிபுறையானவதுவே யிறே இதில்பரமான்ம” என்பதாம். “மன்னு நரகன்ருனைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து, கன்னிகளிர்தம்மைக் கவர்ந்த கடல்வண்ணன்” என்ற பாசுரத்தினால் நரகாசுரனுடைய இழவு அறியத்தக்கது. பாண்டவர்களின் பரிபவம் ஜகத்ப்ரஸித்தம்.

“கண்டார்வணங்கக் களியானைமீதே கடல்சூழலுக்குக்கொரு காவலராய், விண் டோய் செடுவெண்குடை நீழலின்கீழ் விரிநீருலகாண்டு விரும்புவே” என்றபடியே வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே இனிதாக வாழ்ந்தவர்கள் அந்த நிலைமையை யிழந்து நகரத்தில் வாழப்பெறுதே மறுவ்வு ஸஞ்சாரமற்ற மருகார்தரங்களிலே சென்று தருமாறு வர்களுக்கிறது மூன்றாமடி. “பொருந்தார் கைவேல் துதிபோல் பரப்பாய் மெல்லடிகள் குருத்தோர, விரும்பாத கான் விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பகிரோய்கூர்” என்ற பெரு மான் திருமொழியினாலும் “மின்னுருவில் வெண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக் கல்நிறைந்து நின்று கழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுத் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக் கொன் னாலும் வெங்கானம்” என்ற பெரிய திருமடலினாலும் காட்டின் கொடுமை அறியத் தக்கது.

கானகம்போய்க் குமைதீன்பர்கள்—காடேற வோடினாலும் அங்குக் தொடர்ந்து நலியப் பகைவருடைய ஆட்கள் வந்தே திருவர்களாதலால் காட்டிலும் கொலை தப்பாது என்கிறார்.

குமைதீன்பர்கள்—ஹிம்ஸைப்படுவர்களென்றபடி. ஆக மூன்றடிகளாலும் செல்வக்கிடப்பின் சீர்கேட்டை நிரூபித்து சுற்றடியால் வாழ்ச்சிக்குறுப்பான உபாயத்தை உரைத்தருளுகிறார்; “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்று பேசலாய்படியாய் * கதிராயிரமிரு கலந்தெறித்தாலொத்த நீண்முடியான எம்பெருமா னைக் காலதாமதமின்றி அடிபணியப் பாருங்களுக்கிறார்.

இங்கே இன்சுவையே வடிவெடுத்த சுட்டு முடிவாக்கிகள் காண்மின்;—“தன்னை ஆசாயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான மூடியடிண்டு; கொடுப்பிக்கைக்கு அருகே

யிருப்பாருமுண்டு; விரையாமையாலுள்ள இழவேயுள்ளது : அவன் முடியைத்தரினும் நீங்கள் திருவடியைச் சேருங்கோள்; நீங்கள் உங்களடிவிடாதே கொள்ளுங்கோள்.” (2)

அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள்தாம்தொழ *
இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பவிருந்தவர் *
பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்கள் ஆதலின்நோக்கென *
கடிசேர்துழாய்ப்புடிக் கண்ணன்கழல்கள்நினைமினோ. (3)

அடி சேர் } தமது காலிலேபடிந்த
முடியினர் ஆகி } கிரீடத்தையுடையவராகி
அரசர்கள் தாம்: } மஹாப்ரபுக்கள்
தொழ } வணங்கும்படியாகவும்
இடி சேர் } இடியோடு ஒத்த
முரசங்கள் } பேரிகைகள்
முற்றத்து } தம் தம் மாளிகைமுற்றத்திலே
இயம்ப } முழங்கும்படியாகவும்
இருந்தவர் } வாழ்ந்தவர்கள்

பொடி சேர் } பொடியோடு பொடி
துகள் ஆம் } யாய்த் தொலைந்து
போவர்கள் } போவர்கள்;
ஆதலின் } ஆதலால்
நோக்கென } விரைவாக
கடி சேர் } நறுமணம்மிக்க திருத்துழாய்
துழாய் முடி } மாலையணிந்த
திருமுடியையுடைய
கண்ணன் } கண்ணபிரானுடைய
கழல்கள் } திருவடிகளை
நினைமின் } சிந்தியுங்கள்.

* * * மற்றுள்ள அரசர்கள் தங்களை யடிபணிந்து நிற்க அவர்களை மதியாதே வாழ்ந்தவர்கள் அந்தச் செல்வக்கிடப்பை யிழந்து ஒருவரும் மதியாதபடி யாவர்களென்கிறார்.

“அரசர்கள்தாம் தொழ” என்றவிடத்து ‘தாம்’ என்றது முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு என்று தமிழர்கள் சொல்லிப் போருவர்கள்; நம் ஆசாரியர்கள் அதற்கும் ஒரு கருத்து அருளிச்செய்வார்கள்; இங்கு ஈடுகாண்மின்;—“[தாம் தொழ] தாங்களறிந்ததாகத் தொழுமித்தனை போக்கி இவனிப்படி தொழுகான் என்னும் ப்ரதிபத்தி அவனுக் கில்லை: ‘இன்று நூற்பாதத்திலே தலைதாக்கத் தெண்டனிடப்பெற்றோம்’ என்று இவர்கள் தாம் நினைத்திருக்குமத்தனை.”—தொழுப்படுகிற அரசர்கள் லக்ஷியம் பண்ணுதிருக்க, தொழும வர்கள் தாங்கள் ஸத்தை பெறுவதாக நினைத்துத் தொழுகிற மாத்திரமேயுள்ளது என்று காட்டினபடி.

இங்ஙனே பல அரசர்கள் தொழச்செய்தேயும் அவர்களை அநாதரித்து ஆடல் பாடல் கண்டு போதுபோக்கிக் கிடக்கும்படியைக் கூறுவது இரண்டாமடி. இடியிடித் தாற்போலே ஒலிக்கின்ற பேரிகைகள் தமது மாளிகை முற்றத்திலே சப்திக்க, அதிலே செவியடுத்து அப்பயராய்ச் செருக்கிக்கிடந்தவர்கள் என்றபடி.

பொடிசேர்துகளாய்ப் போவர்கள்—தம் காலிலே குனிந்தவர்களை லக்ஷியம் பண்ணுதிருக்கும்படியான மதிப்பை யுடையராயிருந்தவர்கள், தம் தலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் ‘நாய் இவன் தலையிலே அடியிட்டோம்’ என்று நினைக்கவேண்டாதபடி அற்ப

நாலம்பத்து—முதல் திருவாய்மொழி—ஒருநாயகம்

மான துகளாய்ப் போவர்கள் என்றபடி. ஆதலால் * சுடர்முடிமேல்புனைந்த தண்ணந்துழா
மனையான்பானது திருவடிகளை விரைவாக நிறையுங்கள் என்கிறார்.

முடிமே—முடி: என்ற வடசொல்விகாரம். (3)

நீனைப்பான்புகில்கடலெக்கலின் நுண்மணவிற்பலர் *
எனைத்தோருகங்கரும் இவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர் *
மனைப்பால்மருங்கற மாய்தலல்லால்மற்றுக்கண்டிலம் *
பனைத்தான்மதகளிறட்டவன் பாதம்பணிமினே, (4)

நீனைப்பான் புகில்	ஆலோசித்துப் பார்க்கு மிடத்து	மாய்தல் அல்லால்	அழிந்து போவது தவிர
எனைத்தோர்	அகேசுபுகங்கள்	மற்று கண்டிலம்	வேறொன்றும் பார்த்தோயிலை
உகக்களும்			(ஆதலால்)
இவ்வுலகு ஆண்டு	இவ்வுலகத்தையாண்டு முடிந்து	பனை தான்	பனைமரம்போன்ற அடியையுடை
கழிந்தவர்	போனவர்கள்	மத களிறு	(குலையாட்டமென்னும்)
கடல் எக்கலில்	கடலில் எக்கலிட்ட நொய்	அட்டவன்	மதயானையை
நுண் மணலில்	மணலிந்தாட்டிலும் அதிகமான		கொன்றொழித்த
பலர்	தொகையுள்ளவர்களாவர்;		கண்ணபிரானுடைய
(எப்படிப்பட்ட பிரபுக்களும்)		பாதம்	திருவடிகளை
மனைப்பால்	தாங்களிருந்த வீட்டின் இடம்	பணிமின்	வணங்குங்கள்.
மருங்கு அற	சுற்றுப்பக்கங்களோடுக்கூடத்		
	தொலையும்படி		

* * * மதிப்பு கெடுவதுமாத்திரமன்றிக்கே ஆயுள்நீலைநில்லாதாகையாலே
எப்பெருபான் திருவடிகளை வணங்குங்களென்கிறார். நெடுநாள் இவ்வுலகையாண்டு
கழிந்துபோனவர்களான ப்ரபுக்கள் எத்தனைபோர்கள் இருப்பார்களென்று நினைக்கத்
தொடங்கினால், கடலில் எக்கலிடுகிற நுண்ணிய மணல்களை எண்ணி முடித்தாலும் முடிக்க
லாப்; அவர்களை எண்ணி முடிக்கப்போகாது என்னுமித்தனை.

மனைப்பால் மருங்கற மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்—கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட
வர்கள் முடியுமளவில் தாங்கள் இருந்த மனைக்கும் அதன் சுற்றுப்பக்கங்களுக்கும் வாசி
தெரியாதபடி அழிந்துபோவது தவிர, வேறுமிருந்திருப்பது ஒன்றுண்டாகக் கண்டிலோம்
என்றபடி. பெருமரம் விழும்போது அருகுவிற்கும் மரங்களையும் அழிக்குமாபோலே அக்
கம்பக்கத்திலுள்ளவர்களையும் அடியறுத்துக்கொண்டு போகின்றமையைச் சொன்னபடி.
ஆதலால், குலையாட்ட மதயானையைக் கொன்றொழித்த பெருமானுடைய திருவடிகளைப்
பணியுங்கள் என்கிறார்.

பனைபோன்ற கால்களையுடைய யானை என்றதனால் அதன் அதிபயங்கரத்தம்
தெரிவிக்கப்பட்டதாம். (4)

பணிமின்திருவருளென்னும் அஞ்சிதப்பைம்பூம்பள்ளி *
அணிமென்குமுலார் இன்பக்கலவியமுதுண்டார் *
துணிமுன்புநாலப் பல்லேழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர் *
மணிமின்னுமேவீ நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினே, (5)

தனையொழிய, பாஹ்மஸ்ருஷ்டி ஏற்பட்டகாலம்முதல் இன்றளவும் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்; வாழ்ந்தவர்கள் ஒருபடியாக வாழ்ந்தே போந்தார்கள் என்பது கிடையாது; வாழ்வும் கேடும், கலந்த கட்டியாயிருக்குமே யல்லது ஒரே வாழ்வு என்பது எங்கும் காணக்கிடக்காது; அங்ஙனன்றிக்கே நிலைநின்ற வாழ்ச்சியை விரும்பியிருந்தீர்களாகில், கரீரஸாகரசயனனான பெருமானுக்கு அடியவரென்று பேர்பெற்று வாழப்பாருங்கோள் என்றாராயிற்று.

மாமழைமொக்குவின—“படுமழைமொக்குளிற் பல்காதுத் தோன்றி” என்ற நாலடியார் (27) செய்யுளுள் காண்க. **ஆழ்ந்தார்**—தரைப்பட்டார்கள் என்றபடி. மண்ணேறு மண்ணாய்ப் போய்கிட்டார்களென்பது கருத்து. நிற்க + உறில் = நிற்குறில்; தொகுத்தல்.

ஆழ்ந்தார் கடற்பள்ளி யண்ணலுக்கு அடியவராகுங்கோள் என்றதன் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் * தன் தாளுந் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபாப்பித் திருப்பாற்கடலிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்வதானது “குறையில் தடங்கடல் கோளர வேற்த் தன்கோலச் செந்தாமரைக்கண் உறைபவன்போலவோர் **யோகுபுணர்ந்த**” என்கிற படியே சேதநர்கள் வழிபட்டாராவதற்கு என்ன அபாயம் செய்யலாமென்று உபாய சிந்தையோடேயாதலால் அவன் நிலைவு பசித்ததாம்படி செய்யப்பாருங்கோளென்கை, (6)

ஆமின்சுவையவை ஆடுட்டிசிலுண்டார்ந்தபின் *

துமென்மொழிமடவாரிக்கப் பின்னும் துற்றுவர் *

சுமினெமக்கொருதுற்றென்று இடறுவராதின் *

கோமின்துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதிருணங்களை.

(7)

ஆம் இன்சுவை	பரமபோக்யமாய் ஷட்ர	எமக்கு ஒரு	‘எமக்கு ஒரு கவனம்
அவை அடிசில்	ஸோபேதமான	தற்று சுமன்	கொடுங்கள்’ என்ற
ஆரோடு	அன்னத்தை	என்று	செல்லிக்கொண்டு
உண்டு ஆந்தயின்	வயிராவண்டு தீர்த்த பிண்டம்	இடறுவர்	தமோறிச் செல்வர்கள்;
து மெல் மொழி	வெகு அழகாகப்பேசுவல்ல மாதர்	ஆதலின்	ஆதலால்,
மடவார் இரக்க	கன் வேண்டிக்கொள்ள	தழாய் முடி	திருத்தழாயையணிந்த திரு முடியையுடைய
(அந்த வேண்டுகோளை மீறமுடியாமல்)		ஆதி அம் சோதி	ஸர்வேச்வரனுடைய
பின்னும்	மேலும்	குணங்கள்	திருக்குணங்களையே
துற்றவர்	தின்றுகொண்டிருந்தவர்கள்	கோமின்	சேர்த்து அனுபவியுங்கள்.
(அப்படி யிருப்பதற்கான செல்வம் அழிந்தவனிலே)			

* * * தேஹ போஷணத்திற்கு தேஹவான அன்னபானம் முதலிய போகமும் அநித்யமாகையாலே ஸகலகாரமுதலான ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்குணங்களை அநுஸந்திப்புகோளென்கிறார். ஷட்ரணங்களைடுங்குடும் பரமபோக்யமான அடிசிலை வயிராவண்டு தீர்த்தபிண்டமும் உடனே இனியமாதர் வந்து பரிதிபாவரை தோற்ற, பின்னையும் உண்ணவேணுமென்று கிர்ப்பந்திக்க, அவர்களுக்காகப் பின்னும் உண்பவர்களாய் இங்கனே வயிறு வாழ்ந்தவர்கள் தாங்களே பின்னையொருகாலத்தில் ‘எனக்கு ஒருபடி சோறு இடுவீர்களா?’ என்று ஒரு கவனத்திற்கு மன்றும்படியாவர்கள்; ஆதலால்,

திருத்தழாய் மாலைமனன எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யநுபவித்து நித்ய ஸுபிஷ்டமாயிருக்கப் பாருங்களென்றாராயிற்று.

இப்பாசுரத்தின் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் மிக விநோதம் வாய்ந்தவை; அவை காண் மின்;—“முன்பு இரந்து உண்டு திரிந்தவன் நாழியரிசி பெற்று ஜீவிக்கப் புக்வாரே ஒரு வெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து ‘முதலியார்!’ என்னவும் பண்ணி ‘அடிசிலுண்ணு திண்ணா’ என்னவும் பண்ணும்; கண்டதடைய இட்டு வயிற்றை நிரப்பி, உதிரங்குடித்து வாய்விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும்மாட்டாதே கிடந்து புரளாநிற்குமே; அவ்வளவிலே இவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்த்ரீகள் வந்து ‘உடம்பு பதர் போலே யிருந்ததி! இதுகொண்டு எங்ஙனே ரக்ஷயவர்க்கமறன வெங்களை நோக்கப்பார்க் கிறது?’ என்பார்கள்; அதுகேட்டு ‘நாம் உண்டிலோமோ!’ என்று இவன்தானும் ப்ரமிக்கும். ஒரு திரையைத் திரட்டி ‘இதுவென்? சிடி’ என்பார்கள்; பின்னை புஜியாதொழியமாட்டானே. அப்பேச்சின் இளிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் புஜியாநிற்கும். இவர்களை [இந்த ஸ்த்ரீகளை] இக்கட்டினையிலே வேறே பொருவன் கைக் கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன் புத்தை யிவ்ணப்போலே இரந்து ஊட்டா நிற்பார்களே யிவர்கள். அங்கே தன் வயிறு வாழாமல் சென்று ‘நீங்களெல்லாருமாக எனக்கொருசுடி தரவேணும்’ என்னும். பண்டு கல்லது கண்டால் தன் வாயிலிடாதே இவர்களுக்காக்கிப் போந்தவன் (இப்போது) தன் செல்லாமையாலே எனக்கு என்கொன்றே. அப்போதையவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள் மூகம் பாரார்களிறே; பின்னையும் தட்டித் திரிவர்கள். ஆனபின்பு ஜீவனத்தின் நிலையாமை இதுவானபின்பு ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருத்தழாய்மாலையைத் திருமுடியிலே உடையனாய் ஐகத்காரண பூதனாய் நிர்வதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையனாயிருந் தள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின்—அநுபவியுங்கள்.”

அநுபவம்—கைப்பு தித்திப்பு புளிப்பு உவர்ப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு என்பவை. அடிசில், அடுசில் என இரண்டு வகையாகவும் சொல்வடிவமுண்டு; உணவு, ஈமின் கோமின்-முன்னிலைப்பன்மை வினையுற்றுக்கள். ‘கோமின்’ என்பதில் கோ—வினைப்பகுதி. ... (7)

குணங்கொந்திறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன்பூண்டிருந்து *

இணங்கியுலகுடனாக்கிலும் ஆங்கவனையிலார் *

மணங்கொண்டபோகத்துமன்னியும் மீள்வர்கள்மீள்விலை *

பணங்கொளரவனையான் திருநாமம்படியினே.

(8)

குணம் கொள் } குணசாலிசூனம்
கூறு புகழ் } னிறைந்த தீர்த்தபையுடையருமான
மன்னர் } ராஜகுமாரர்களாய்
கொடை கடன் } ஒள்தாரியத்தைக் கடமையாக
பூண்டு இருந்து } வறிட்டுக்கொண்டிருந்து
இணங்கி } சேலுணத்தொடுக்கடி
உலகு உடன் } உலகங்களை ஸ்வாதினப்படுத்தி
ஆக்கிலும் } ஆண்டாலும்
ஆவ்கு } அவ்விஷயத்தில்
அவனை இவ் } அந்த ஸர்வேச்வரனை ஆசரபித்த
லார் } வில்லாதவர்கள்

மணம் கொண்ட } மிககல்ல போகங்களில்
போகத்து } பொருத்தியிருந்தும்
மன்னியும் } அதோகதியடைவர்கள்;
மீள்வர்கள் } படமெடுத்தாடுகின்ற
பணம் கொள் } ஆதிசேஷனை
அரவு } படுக்கையாகவுடைய
அணையான் } ஸர்வேச்வரனது
திரு நாமம் } திருநாமங்களை
படியின் } படியுங்கள்; (படித்தால்)
மீள்வு } மீட்சியில்லாத பெருஞ் சென்வம்
இல்லை } கிடைக்கும்.

தலையொழிய, ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டி ஏற்பட்டகாலம்முதல் இன்றளவும் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்; வாழ்ந்தவர்கள் ஒருபடியாக வாழ்ந்தே போந்தார்கள் என்பது கிடையாத; வாழ்வும்கேடும், கலந்த கட்டியாயிருக்குமே யல்லது ஒரே வாழ்வு என்பது எங்கும் காணக்கிடக்காது; அங்ஙனன்றிக் கே நிலைநின்ற வாழ்ச்சியை விரும்பியிருந்திருக்களாகில், க்ஷீரஸாகரசயனான பெருமானுக்கு அடியவரென்று பேர்பெற்று வாழப்பாருங்கோள் என்றாராயிற்று.

மாமழைமொக்குவின்—“படுமழைமொக்குளிற் பல்காலுந் தோன்றி” என்ற நாலடியார் (27) செய்யுளுங் காண்க. **ஆழந்தார்**—தரைப்பட்டார்கள் என்றபடி. மண்ணேடு மண்ணாய்ப் போய்ச்விட்டார்களென்பது கருத்து. நிற்க + உறில் — நிற்குறில்; தொகுத்தல்.

ஆழந்தார் கடற்பள்ளி யண்ணலுக்கு அடியவராகும்கோள் என்றதன் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் * தன் தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பித் திருப்பாற்கடலிலே திருக்கண் வளர்த்தருள்வதானது “குறைவில் தடங்கடல் கோளர வேறத் தன்கோலச் செந்தாமரைக்கண் உறைபவன்போலவோர் யோகுபுணர்ந்த” என்கிற படியே சேதநர்கள் வழிபட்டாராவதற்கு என்ன வுபாயம் செய்யலாமென்று உபாய சிந்தையோடேயாதவால் அவன் நிலைவு பளித்ததாம்படி செய்யப்பாருங்கோளென்கை, (6)

ஆமின்சுவையவை ஆரோடிகிலுண்டாந்தபின் *

துமென்மொழிமடவாரிர்க்கப் பின்னும் துற்றுவார் *

ஈமினெமக்கொருதுற்றென்று இடறுவராதின் *

கோமின்துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதிருணங்களை.

(7)

ஆம் இன்சுவை அவை அடிசில் ஆரோடு	பாமபோக்யமாய் வட்டா ஸோபேதமான அன்னத்தை	எமக்கு ஒரு தற்று நம்ன் என்று	‘எமக்கு ஒரு கவனம் கொடுங்கள்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு
உண்டு ஆர்த்தபன் து மெல் மொழி மடவார் இரக்க	வயிறுரவண்டு தீர்ந்த பின்பும் வெகு அழகாகப்பேசுவல்ல மாதர் கள் வேண்டிக்கொள்ள (அந்த வேண்டுகோளை மீறமுடியாமல்)	இடறுவர் ஆதலின்.	தமொழிச் செல்வர்கள்; ஆதலால், திருத்துழாயையணிந்த திரு முடியையுடைய
பின்னும் துற்றுவார் (அப்படி யிருப்பதற்கான செல்வம் அழிந்தவனிலே)	மேலும் தின்றுகொண்டிருந்தவர்கள்	துழாய் முடி ஆதி அம் சோதி குணங்கள் கோமின்	ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்குணங்களையே சேர்த்து அனுபவியுங்கள்.

* * * தேவர பாஷணத்திற்கு நேரதுவான அன்னபானம் முதலிய போகமும் அநித்யமாகையாலே எகலகாரணமுதலான ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்குணங்களை அநுஸந்தியுக்கோளென்கிறார். வட்டாணங்களை அடங்குடிப் பாம்போக்யமான அடிசிலை வயிறுரவண்டு தீர்த்தபின்பும் உடனே இளியமாதர் வந்து பரிதிபாவநை தோற்ற, பின்னையும் உண்ணவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்க, அவர்களுக்காகப் பின்னும் உண்பவர்களாய் இங்ஙனே வயிறு வாழ்ந்தவர்கள் தாங்களே பின்னையொருகாலத்தில் ‘எனக்கு ஒருபடி சோறு இடுவீர்களா?’ என்று ஒரு கவனத்திற்கு மன்றும்படியாவர்கள்; ஆதலால்,

திருத்தழாய் மாலையனை எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யதுபவித்து நித்
ஸுபெசுமாயிருக்கப் பாருங்களென்றாயிற்று.

இப்பாகரத்தின் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் மிக விநோதம் வாய்த்தவை; அவை காண்
மின்;—“முன்பு இரந்து உண்டு திரிந்தவன் நாழியரிசி பெற்று ஜீன்க்கப் புக்கவாறே ஒரு
வெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து ‘முதலியார்!’ என்னவும் பண்ணி ‘அடிசிலுண்ணு
நின்ருர்’ என்னவும் பண்ணும்; கண்டதடைய இட்டு வயிற்றை நிரப்பி, உதிரங்குடித்து
வாய்விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும்மாட்டாதே கிடந்து புரளாநிற்குமே;
அவ்வளவிலே இவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்திரீகள் வந்து ‘உடம்பு பதர்
போலே யிருந்தறி! இதுகொண்டு எங்கனே ரக்ஷயவர்க்கமடின வெங்களை நோக்கப்பார்க்
கிறது?’ என்பார்கள்: அதுகேட்டு ‘நாம் உண்டிலோமோ!’ என்று இவன்தானும் ப்ரமிக்கும்.
ஒரு திர்நையைத் திட்டி ‘இதுவேன்? சிடி’ என்பார்கள்; பின்னை பஜியாதொழியமாட்டானே.
அப்பேச்சின் இனிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் பஜியாநிற்கும். இவர்களை [இந்த
ஸ்திரீகளை] இக்கட்டினையிலே வேறே யொருவன் கைக் கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன்
புத்தையிவனைப்போலே இரந்து ஊட்டா நிற்பார்களே யிவர்கள். அங்கே தன் வயிறு
வாழாமல் சென்று ‘நீங்களெல்லாருமாக எனக்கொருசுடி தரவேணும்’ என்னும். பண்டு
நல்லது கண்டால் தன் வாய்சிலிடாதே இவர்களுக்காக்கிப் போந்தவன் (இப்போது) தன்
செல்லாமையாலே எனக்கு என்கிழுநிறே. அப்போதையவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள்
முகம் பாரார்களிறே; பின்னையும் தட்டித் திரிவர்கள். ஆனபின்பு ஜீவனத்தின் நிலையாமை
இதுவானபின்பு ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருத்தழாய்மாலையைத் திருமுடியிலே
உடையனாய் ஐக்காரண பூதனாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையனாயிருந்
துள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின்—அதுபவியுங்கள்.”

அறுகவை—கைப்பு தித்திப்பு புளிப்பு உவர்ப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு என்பவை.
அடிசில், அடுசில் என இரண்டு வகையாகவும் சொல்வடிவமுண்டு; உணவு. சமின் கோமின்-
முன்னிலைப்பன்மை வினைமுற்றுக்கள். ‘கோமின்’ என்பதில் கோ—வினைப்பகுதி. ... (7)

குணங்கொந்திறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன்புண்டிருந்து *

இணங்கியுலகுடனுக்கிலும் ஆங்கவனையிலார் *

மணங்கொண்டபோகத்துமன்றியும் மீள்வர்கள்மீள்விலை *

பணங்கொளரவனையான் திருநாமம்படிமினே.

(8)

குணம் கொள் } குணசாலிசூழ்
ஈழை புகழ் } நிறைந்த கீர்த்தியை யுடையருமான
மன்னர் } ஈஜகுமாரர்களாய்
கொடை கடன் } ஒளநார்யத்தைக் கடமையாக
புண்டு இருந்து } ஏறிட்டுக்கொண்டிருந்து
இணக்கி } சேவகுணத்தொடுக்கடி
உலகு உடன் } உலகங்களை ஸ்வாதினப்படுத்தி
ஆக்கிலும் } ஆண்டாலும்
ஆங்கு } அவ்விஷயத்தில்
அவனை இல் } அந்த ஸர்வேச்வரனை ஆச்சரியத்
வார் } வில்லாதவர்கள்

மணம் கொண்ட } மிகநல்ல போகங்களில்
போகத்து } பொருத்தியிருந்தும்
மன்னியும் } அதோகதியடைவர்கள்;
மீள்வர்கள் } படமெடுத்தாடுகின்ற
பணம் கொள் } ஆதிசேஷனை
அரவு } படுக்கையாகவுடைய
அணையான் } ஸர்வேச்வரனது
திரு நாமம் } திருநாமங்களை
படியின் } படியுங்கள்; (படித்தால்)
மீள்வு } மீட்டியில்லாத பெருஞ் செவ்வம்
இல்லை } கிடைக்கும்.

* * * அரசாட்சி புரிவதாகிய போகமும் எம்பெருமானுளாலன்றிக் கிடைக்கமாட்டாதென்றும், அங்ஙனே கிடைக்கின்ற அதுதானும் நிலைநிலாதென்றும்ருளிச் செய்கிறார். அரசர்களின் மேன்மையை ஒன்றரையடியால் விரித்துரைக்கின்றார். அமைய வேண்டிய குணங்களையாவும் அமையப்பெற்றவர்களாயும், உலகமெல்லாம் கொண்டாடும் படியான புகழையுடையனராயும், பரம்பரையாகவே பரபுகளின் புத்திரர்களாயும், வேண்டினார் வேண்டிபடியே பொருள்களைக் கொடுப்பதாகிற ஓளதார்யத்தைக் கடமையாகக் கொண்டவர்களாயும், மேன்மைபாராட்டி இறுமாப்புடனிராதே சேவாங்களாய் உலகத்தோடு பொருந்துமவர்களாயும் வாழ்வார்களெனினும் எம்பெருமானை ஆசிரயிக்கப்பெறாதவர்கள் கீழ்ச்சொன்ன போகத்திலிருந்து சரிந்துபோவர்; ஆதலால், சேஷசாயியான எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுங்கள்; அப்படியாகில் மீட்சியின்றியே நித்யபுரியாக வாழ்வாம் என்றாராயிற்று.

அவனையிலார் என்பதற்கு “அவனையன்றிப் பெருர்” என்று நலிந்து பொருள் கொள்ளவுமாம். “அவன் ப்ராஸாதமில்லையாகில் அந்த ராஜ்யபூதிதான் கிடையாது” என்று நடுமுதலிய வியாக்கியானங்களில் பூரிசூக்தி காண்பதால் இங்ஙனே பொருள் கொள்வது தகுதியென்று சில பெரியார் கருதுகின்றனர். “**அவனையிலார்**—அவனை ஆசிரயித்தலில் லாதவர்கள், மணங்கொண்ட போகத்துமன்னியும் மீள்வர்கள்” என்றுரைத்தல் பன்னிராயிரப்படியோடு பொருந்தும். திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் ண்ணம்மவர்களைத் திருவணந்தாழ்வானைப்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் எம்பெருமான் அங்கீகரித்தருள்வன் என்ற கருத்துப்பட “பணங்கொளரவனையான் திருநாமம்படியின்” என்றார். (8)

படிமன்னுபல்கலன்பற்றேடுறுத்து ஐம்புலன்வென்று *

செடிமன்னுகாயம்செற்றூர்க்கும் ஆங்கவனையிலார் *

குடிமன்னுமின்சவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்மீள்விலை *

கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல்கழல்கள்குறுகுமினே.

(9)

படி மன்னு } பரம்பரையாக வருகின்ற
பல் கலன் } பலபல ஆபரணங்களையும்
பற்றேடு அறுத்து } ஸ்வாஸ்தமராகவிட்டவர்களாய்
ஐம்புலன் } பஞ்சேந்திரியங்களையும்
வென்று } வசப்படுத்தினவர்களாய்
செடி மன்னு } அந்நமனடிக்கிடக்கும்படியாக
காயம் } சரித்ததை
செற்றூர்க்கும் } தவவிராதங்களால்
} வெறுக்கின்றவர்களும்
ஆங்கு } அவ்விஷயத்தில்
அவனை } அந்த எம்பெருமானை ஆசிரயித்த
இல்லார் } விலலாதவர்கள்

குடி மன்னும் } வெகுதூரம் நிலைபெற்றி
} ருக்கும்படியான
இன் சவர்க்கம் } இனிமையான சவர்க்கத்தை
எய்தியும் மீள் } அடைத்தும் திரும்புவர்கள்;
வர்கள் } (ஆதலால்)
கொடி மன்னு }
புள் உடை } கருடத்தவனுனை
தண்ணல் } ஸ்வாமியினுடைய
கழல்கள் } திருவடிகளை
குறுகுமின் } கிட்கொள்;
} (அப்படியாயின்)
மீள்வு இல்லை } என்று மீட்சியில்லாத பெருஞ்
} செல்வமுண்டாகும்.

* * * கீழ்ப்பாசரங்களில் இஹலோகஸூகங்களின் ஹேயத்வத்தை அருளிச்செய்துவந்தார். இனி இரண்டு பாசரங்களில், ஸ்வர்க்கலோக போகத்தினுடையதும், சைவஸ்யபோகத்தினுடையதும் ஹேயத்வத்தையருளிச்செய்வாராய், இப்பாட்டில் ஸ்வர்க்க போகமும் நிலையில்லாதென்கிறார். சுவர்க்கம் பெறுதற்காகக் கடுந்தவம்புரிவதுண்டு; அத்தவம்புரிதற்காலே நிலைமையை ஒன்றையடியாலருளிச்செய்கிறார். படிமன்னு பஸ்கலன் பற்றோடறுப்பதாவது—சூல பரம்பரையாகத் தங்களுக்குக் கிடைத்த ஆபரணம் முதலிய சிறப்புக்களை அடியோடு துறப்பதாம். ஸ்வர்க்கலோகத்தில் அளவிறந்த போகங்களை அனுபவிக்கப்பெறவேண்டுமென்னும் நசையால் இஹலோகபோகங்களை வெறுக்கிறபடி, “என்வாடவுண்ணு உயிர்காவலிட்டு உடலீற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தான் வாட வாடத் தவம்செய்ய” என்றும், “காயோடு நீடுகளியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்துநிழுகின்று தவஞ்செய்ய” என்றும், “வீழ்கனிடி மூழிலையும் என்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம்வருந்தித் துன்னுமிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும், வெஞ்சுடரோன் மன்னு மழல்நுகர்ந்தும் வெண்தடத்தினுட்கிடந்தும்” என்றும், “காயிலிதன்று காளிலுறைந் துங்கதிதேடித் திமிடைநின்றும் பூவலம் வந்தும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியேயிருந்து கடுந்தவம் புரிகின்றவர்கள் படிமன்னுபஸ்கலன் பற்றோடறுத்தவர்களாயும் ஐம்புலன் வென்றவர்களாயும் செடிபன்னுகாயஞ் செற்றார்களாயுமிருப்பர்களாயிற்று.

சேடிமன்னு காயம் செற்றார்கள்—உடம்பிலே தூறுமண்டும் படியிருப்பவர்கள் என்றபடி. தவத்திற்காக நெடுங்காலம் ஒவ்வொரு ஆளானத்திலிருந்தால் சஸ்யாமையாலே உடம்பிலே தூறுமண்டுகிடும். இங்கே “நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின் தாழ்த்து, அறியாதிகங்கிரி யென்றெண்ணிப்—பிரியாது, பூங்கொடிகள் வையும் பொரு புறற் குன்றென்னும், வேங்கடமே யாம் விரும்பும் வெற்பு” என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசரம் வினைக்கத்தகும். (இதன் கருத்தாவது—) திருமலையேறும் வழியில் பலர் வீற்றிருந்து எம்பெருமானை நோக்கித் தவம்புரிகின்றனர்: அப்போது, மூச்சுவிடுதல், உடம்பு அசைத்தல் முதலியன ஒன்றுஞ்செய்யாதே வால்மீகி முதலிய மஹர்ஷிகளைப்போலே யிருந்ததனால் அவர்களது கூந்தற்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்த்திருக்கவே, பூங்கொடிகளானவை அந்தக்கூந்தலின்பேலே படர்கின்றனவாம். பண்டு வான்மீகிமுனிவர்மீது புற்று மூடினப்போலே இந்த பக்தர்களின்மீதும் பூங்கொடிகள் படர்ந்திருப்பது அற்புதமானவொரு காட்சியாக அமைந்தது—என்பதாம்.

இவ்வண்ணமாகக் கடுந்தவம் புரிந்தவர்கள் பகவத்ப்ராப்தியையே உத்தேசியமாகக்கொண்டு தவம்புரிந்தவர்களாயின் நன்றே; இல்லையேல் சுவர்க்கம் சென்றிருந்து “கூழிணை புண்பே மர்த்யலோகம் விசந்தி” என்கிறபடியே புண்யம் கூடியித்தவ்வுடனே கிழே தலைகீழாகத் தள்ளப்பட்டு விழுந்தொழிவார்கள். “பின்னையித்திசைக்கென்றும் புணைக்கொடுக்கினும் போகவொட்டாரே” என்னும்படி மீள்வல்லாத மஹா புருஷார்த்தத்தைப் பெறவேண்டியிருந்திருக்களாயின் கருளக்கொடி யொன்றுடைய பெருமானது திருவடிகளைப் பணிவது நன்று என்றாயிற்று.

குறுகமிகவுணர்வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட *
 இறுகவிறப்பென்னுஞ்ஞானிக்கும் அப்பயனிலையேல் *
 சிறுகநினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்வீடில்லை *
 மறுகவிலீசனைப்பற்றி விடாவிடில்வீடில்லை.

(10)

குறுக	பட்டிமேயாதபடி மனத்தைக் குறுக்கி	அப் பயன்	அந்த பகவதபாஸம்
உணர்வத்	தொடு } ஜ்ஞாநஸ்வரூபனை	இல்லை எல்	இல்லையாகில்,
மிக நோக்கி	ஆத்மாவோடு	சிறுக	அற்பமாக
	நன்றாகச் சேர்த்து (ஆத்மஸா	நினைவது	நினைப்பதற்குறப்பான
	கூடாகாததைப்பண்ணி)	ஓர்பாசம் உண்டாம்	ஒரு பந்தம் உண்டாகும்;
எல்லாம் விட்ட	(ஐச்வர்யம், பகவததுபவம்	பின்னும்	அதற்குமேலே
	முதலிய) எல்லாவற்றையும்	வீடு	அந்தக் கைவல்ய மோகும் ஒரு
	வெறுத்தவனும்	இல்லை	நாளும் விட்டு நீங்குவதன்ற
இறுகல் இறப்பு	ஸங்கோச மோகமுமாகிய கை	மறுகல் இல்	ஹேயப்பாதிபடனை
என்னும்	வல்யமோகூத்தில் விருப்	ஈசனை	எம்பெருமானை
ஞானிக்கும்	பங்கொண்டவனை	பற்றி	ஆசாயித்த
	ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டனுக்கும்	விடாவிடில்	நீங்காவிடில்
		அஃதே வீடு	அதுவே பரமபுருஷார்த்தம்

* * * கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன சுவர்க்கம்போலே அஸ்திரமல்லாமல் நிலை நின்ற மோகமுமான கைவல்யத்திலும் ஊற்றத்தைவிட்டு பசுவத் கைங்கர்யத்தையே பரம ப்ராப்யமாகப் பற்றுங்களென்கிறார்.

“மிகவுணர்வத்தொடு எல்லாம் குறுகநோக்கிவிட்ட இறுகவிறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயன் இல்லையேல்” என்றும் அந்வயிப்பது. சிறந்த ஞானத்தை யுடைய னாய்க்கொண்டு ப்ராக்ருத போகங்களெல்லாவற்றையும் அற்பங்களாகக்கண்டு அவற்றில் ஆசையைவிட்ட—என்பது முதலடியின் கருத்து. மற்றொரு வகையாகவுமுரைக்கலாம்;—
குறுக—மனம் கண்டலிஷயங்களிலும் பந்துசெல்லாதபடி அதனைக்குறுக்கி; “ஜீதேந்த்ரிய னகி என்றவாறு. **உணர்வத்தொடு**—ஜ்ஞாநஸ்வரூபனை ஆத்மாவோடே, **மிகநோக்கி**— நன்றாக ப்ரவணமாக்கி; **எல்லாம்விட்ட**—பகவத் ப்ராப்தியுமுட்பட எல்லாவற்றையும் வெறுத்த—என்றபடி. ஆத்மாநுபவமொன்றுதவிர மற்ற எந்த புருஷார்த்தத்தையும் கணிசியாத—என்றதாயிற்று.

இறுகவிறப்பு—இறப்பு என்பது இங்கே மோகூத்தைச் சொல்லுகிறது. **இறுகல்**—ஸங்கோசம்; பகவததுபவமாகிற மோகமுமானது விகாஸ மோகூதமென்றும், ஆத்மாநுபவமாகிற மோகமுமானது ஸங்கோச மோகூதமென்றும் கொள்ளக்கடவது. ஸ்வரூபாநுபவமான பகவத் கைங்கர்யங்களெல்லாம் நன்றாகச்செய்வதற்கு உறுப்பான மோகூதம் விகாஸமோகூதம். ஆத்மாநுபவமோகூதத்தில் அந்த விகாஸத்திற்கு அவகாச மில்லையன்றோ. “ஜாமாநயோகூய” என்கிறபடியே மறுபடியும் பிறப்பதும் இறப்ப தும் கிடையாது என்கிற இவ்வளவே பயனாதலால் இது ஸங்கோச மோகூதமெனத் தகுதி யுடையதென்று திருவுள்ளம்பற்றிய ஆழ்வார் இறுகவிறப்பு என்று வெகு அழகாக அரு ளிச்செய்தார்.

என்னும் குனிக்கும்—(இறுகலிறப்பையே) புருஷார்த்தமென்றிருக்கும் ஜ்ஞானிக்கும் என்றபடி. [குனிக்கும்] என்றது - ஜ்ஞானயோக நிஷ்டனுக்கும் என்றவாறு.

அப்பயன் இல்லையேல்—எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுதல் இல்லையாகில் என்றபடி. **சிறுநீனைவதோர் பாசமுண்டாம்**—இழிவான புருஷார்த்தங்களை நினைப்பதற்கு அப்பான கர்மபாசமே மேலிடும் என்றபடி. இங்கே ஆரூபீரப்படி காண்மின்; ‘ப்ராக்ருதவிஷய வரைக்ய பூர்வகமாக ஜ்ஞானயோக நிஷ்டனைவனுக்கும் எம்பெருமானை ஆசிரயத்தாலல்லாது ஆத்மாவலோகந விரோதி கர்மம் போகாது; பகவத் ஸமாச்யணத்தாலே யாயிற்று ஆத்மாவலோகநம் பிறப்பது.”—என்று

அப்பயனில்லையேல் என்பதற்கு ‘பகவதுபாஸநமில்லையாகில்’ என்று பொருளாகும் பகஷத்தில், **பயன்** என்கிற சொல்லால் அதனைக்குறித்தது எங்கனே கூடும்? ஸாதகமான உபாஸநத்தைப் பயனாகச் சொல்லலாமோ? என்ற சங்கை பிறக்கும்; இதற்கு ஸமாதானத்தைப் பூர்வாசாரியர்களே காட்டியுள்ளார்கள்; பகவதுபாஸநத்தை ஆழ்வார் ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பவராதலால் இவருடைய கருத்தாலே பயனென்ற தத்தனை. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—“உபாஸந்தான் ஸுகருபமாயிருக்கையாலே பயனென்கிறது; அவனுடைய ஸாததம் இவருக்கு ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறது.” என்று.

சிறுநீனைவதோர் பாசமுண்டாம்—இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம்: (1) கைவல்ய ஸித்திக்காகவும் எம்பெருமானை அடிபணியாமல் மும்பற்சி செய்பவர்களுக்கு ‘இவர்கள் மிகவும் கூழாந்தர்கள்’ என்று நினைக்கும்படியான கரும பந்தமே உண்டாகும். (2) நிக்ருஷ்ட புருஷார்த்தங்களை ஸம்ரிப்பதற்கு அப்பான ஸங்கம் உண்டாகும்.

பின்னும்வீடில்லை என்பதைத் தனிவாக்யார்த்தமாக யோஜிப்பதினங்காட்டில் “மறுகலிவீசனைப்பற்றி விடாவிடில் பின்னும் வீடில்லை” என்று யோஜிப்பது கிறக்கும்: ஈட்டின் யோஜனை இதுவே. **மறுகலில்** என்பதை ‘மறுகல் இல்’ என்று பிரித்து ஈசனுக்கு விசேஷணமாக்குதல்; அன்றியே, மறுகலில் என்று ஏழாம் வேற்றுமையாகக்கொண்டு, மறுகுகிற ஸமயத்தில்—ப்ராணவியோக ஸமயத்திலே வருப்கலக்கத்தில் என்று பொருள் கொள்வதுமுண்டு (‘மறுகல் இல்’ என்று பிரிக்கும்போது, அகில ஹேயபந்தயநீகண ஈசன் என்றபடி) ஆக, **மறுகலில்**—சரமஸமயத்தில். **ஈசனைப்பற்றி விடாவிடில்**—எம்பெருமானை அநுஸந்திப்பதாகிற அந்திமஸ்மிருதி இல்லாமல் இந்தவுடலை விடநேர்ந்தால் என்றபடி. **பின்னும்வீடில்லை**—அந்த கைவல்ய டோகஷம் ஸித்திக்கமாட்டாது. அந்த அதிகாரிக்கு அந்திமஸ்மிருதி ஆவச்சயகம் என்று காட்டினபடி.

விடுஅஃதே—“திருநாரணன்தான் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்று மூர்த்தமுன்னம் நான் சொன்னதுவே புருஷார்த்தம் என்றபடி. (10)

அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன்கழல்கள்மேல் *
 கொய்யும்பொழில்கூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல் *
 செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தோடைப்பாடலிவைபத்தும் *
 அஃகாமல்கற்பவர் ஆழ்துயர்போய்யுயற்பாலரே.

(11)

உய்யப் புகும் ஆறு உஜ்ஜீவனோபாயம்
 அஃதே என்று } திருநாரணன் தாள்களேமென்று
 அறுதியிட்டிடு
 கண்ணன் } எம்பெருமானுடைய
 கழல்கள் மேல் } திருவடிகள் விஷயமாக,
 கொய்ய பூ } கொய்வதற்குரிய பூக்கள் நிறைந்த
 பொழில் சூழ் } சோலைகளால் சூழப்பட்ட
 குருகூர் } திருக்கரிக்குத் தலைவரான
 சடகோபன் } ஆழ்வாருடைய
 குற்றேவல் } வாசிக கைக்கரீய ரூபமாயும்

செய் கோலத்து ஸர்வாலங்கார ஸம்பந்தமாயிருக்கிற
 ஆயிரம் ஆயிரந்தொகையுள்ள
 சீர் தொடை } திருக்குணங்களை யிட்டிடுத்
 பாடல் } தொடுத்த மாலை போன்ற
 இவை பத்தும் } இப்பாடலில்
 அஃகாமல் } இப்பத்துப் பாசரங்களையும்
 கற்பவர் } குறைவின்றி
 ஆழ் துயர் போய் } ஒதமவர்கள்
 உய்யற்பாலர் } ஆழ்ந்ததுயர் நீங்கப்பெற்று
 உஜ்ஜீவிக்குத் தன்மையை
 யுடையவராவர்.

* * * துயரங்கள் தீர்ந்து ஆத்மோஜ்ஜீவனம் பெறுவதே இத்திருவாய்மொழி
 கற்பதற்குப் பலன் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம்பெருமானது திருவடி
 களே உபாயமென்று அத்திருவடிகள் விஷயமாக ஆழ்வார் வாசிக கைக்கரீயரூபமாய்
 அருளிச்செய்ததும் ஸர்வாலங்கார பூர்ணமுமான ஆயிரத்தினுள் இவைபத்தையும் குறை
 யறக் கற்பவர்கள் ஐசுவர்ய கைவல்யங்களிலே ஆழங்காற்பட்டுவரும் கிலேசம்நீங்கி
 பகவத்கைக்கரீய மஹாரஸத்தைப் பெறுவாரென்றதாயிற்று.

அஃதே என்றது—இப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டிலும் இப்பாட்டிலும் ப்ரஸ்துத
 மான திருவடியைச் குறிக்கும்.

செய்கோலத்தாயிரம் என்றவிடத்து “உதாத்தாதி பதக்ரம ஜடாவாக்ய பஞ்சாதி
 பாதவ்ருத்த ப்ரசங்காண்ட அஷ்டகாத்பாயாப்சபர்வாதி அலங்காரங்கள்போலே எழுத்
 தசைசீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தனையினயாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை
 தாளம் பத்துதுருமிரம் முதலான செய்கோல மிதுக்குமுண்டு” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய
 திவ்யஸூக்தியும் அதன் விபாக்கியானமும் அநுஸந்தேயம்.

உய்யப்பாலரே என்ற பாடத்தினும் ‘உய்யற்பாலரே’ என்ற பாடம் தகும் (11)

நாலாய்பத்து—முதல் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலம்பத்து--இரண்டாந் திருவாய்மொழி--பாலனும்

உரையவதாரிகை: கீழ் மூன்றும்பத்தில் * முடியானே யென்னுந் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அவஸ்தை ப்ராஸங்கிகமான் மூன்று திருவாய்மொழிகளாலே ஒருவாறு தலை மடிந்து கிடந்தது. இப்போது அது தலையெடுத்து நிற்கின்றது.

ஸ்ரீ விபீஷணமுவான் ராவணனுக்குச் சொன்னஹிதம்அவனுக்கு உபயோகப்படாமல் தனக்குப் பெருமானைப் பற்றுக்கைக்கு உறுப்பானப்போலவும், ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதாழ்வான் இரண்டியனுக்குச் சொன்னஹிதம் அவனது நெஞ்சிற்படாதே தனக்கு பகவத் பக்தி மிகுதற்கு உறுப்பானப்போலவும் ஆழ்வார் செய்தருளும் பரோபதேசங்கள் பிறர்க்கு உறுப்பன்றக்கே தமக்கு எம்பெருமான் பக்கவிலே அபிவிசேசம் மீதூர்ந்து செல்வதற்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகவே என்றைக்கோ கழிந்துபோன எம்பெருமான்படிகளை அக்காலத்திற்போலவே இன்று அனுபவிக்கப்பெறவேணும் என்கிற விடாய் பிறந்தது; ஆசைப்பட்டபடியே கடையாமையாலே, எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டியின் நிலைமையை யடைந்து தான் மோஹித்துக்கிடக்க, அவள்படியை அதுஸந்தித்த திருத்தாயார் பெண்பிள்ளையின் நிலைமையைப் பேசுகிற முகத்தாலே ஸ்வதசைபட வெளியிடுவதாய்ச் செலுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

பிரஸேகன் ஒருகால் திருவடியைக் கண்டபோது “ஸாகரம் தர்த்துமுத்புத்தம் ஸுபம்ப்ரதிமம். மஹத், த்ஷுடுமிச்சாமி தே வீர.” என்றான்; (அதாவது) “நீ முன்பு கடல் கடந்த வடிவை நான் இப்போது காண விரும்பாரின்றேன்; காட்டவேணும்” என்றான். அப்படிக்காட்டவல்ல சக்தி மாருதிக்கு உண்டு என்று அறிந்தபடியாலே அவ்வனம் அபேஷித்தான்; அப்படியே ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய சக்தியை அறிந்தவராதலாலும் தம் அவாவின மிகுதியாலும் என்றைக்கோ கடந்துபோனவற்றையும் இன்று காணப்பெற விரும்புவது பொருந்தியதே யென்ப. (*)

பாலனும் ஏழுலகுண்டுபரிவின்றி *

ஆவிலை அன்னவசஞ்செய்யுமன்னலார் *

தாளினைமேலணி தண்ணத்துழாயென்றே

மாலுமால் * வல்வினையேன்மடவல்லியே.

(1)

பாலன் ஆய்	சிறு குழவியாகி
பரிவு இன்றி	அகாயாஸமாக
வழ் உலகு உண்டு	ஏழுலகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து
ஆல் இலை அன்னவசம் செய்யும்	ஆலத்தளிரிலே நித்திரை செய்தருளின
அண்ணலார்	ஸ்வாமியினுடைய
தான் இணை மேல்	உபய பாதங்களினின்று

அணி தன் அம் துழாய் என்றே	சாத்தப்பெற்ற குளிர்த்தழகிய திருத்தழாய்மலை யென்றே வாம் வெருவிக்கொண்டு
வல் வினை யேன் மட வல்லி	வலிய பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய இளங்கொடி போன்ற மகள்
மாலும் ஆல்	வ்யாமோஹிக்கின்றான்; அந்தோ!

* * * பண்டு ஆலிலையில் பன்னிகொண்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் லே சாத்தின திருத்துழாயை இப்போது பெறவேணுமென்று என் மகள் [பராங்குசநாயகி] ஆசைப்படுகின்றாள் என்று திருத்தாயார் கூறுகின்றாள். இவ்வுலகமெல்லாம் பிரளய வெள்ளத்தில் அழிந்தி அழியப்படுங்கால் எம்பெருமான் இவற்றையெல்லாம் தனது திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு சிறிய ஆலத்தினிலே கண்வளர்ந்ததாக நூற்கொள்கை. அது என்றைக்கோ நடந்த விஷயம். அப்போது அந்த வடதளசாயிப் பெருமானுடைய தானினை மேலணிந்த தண்ணந்தழாய்மாலையை இப்போது என் மகள் அபேஷிக்கின்றாள் யென்கிறாள்

பாலனாய் என்ற சொல்லாற்றலால் நம்பிள்ளை அருளிச் செய்வதாவது—“பருவங்கிழை பின்பு லோகத்தை யெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து ஆலிலையிலே சாய்ந்தாடுகல் என் மகள் இப்பாடுபடாள் கிடர்” என்பதாக, வயது சென்றவனுயிருந்து இவ்வருந்தொழில் செய்தால் அவ்வளவாக ஈடுபடவேண்டியிராது; பச்சைப்பசுங் குழந்தையாயிருந்து கொண்டு செய்த செயலாகையாலே ஈடுபாடு மிக்கது போலும்.

“பாலனாய்மூலகுண்டு” என்ற சொற் சொக்கையில் ஒரு பொருளின்ப் காட்டுகிறார் நம் பிள்ளை; அதாவது—சிறு குழந்தைகளின் கையிலே எது கிடைத்தாலும் சடக்கொ எடுத்து வாயிலே போட்டுக் கொள்வது இயல்வாதலால் ஆலிலைப் பாலகனும் எழுவகுண்டது புத்திபூர்வசபாகவன்று; பிள்ளைத்தனத்திற்கு ஏற்ப ‘இது ஸாத்திக்கும், இது ஸாத்தியாது’ என்று அறியாதே உலகங்களை வாயிலிட்டுக்கொள்ள, ரஷிகனுடைய வியாபாராகையாலே அது ரஷிணமாய் முடிந்ததாம்.

பரிவுஇன்றி = பரிவாவது வருத்தம்; சிறிதும் ஆயாணமில்லாமல் மிக எளிதாகச் செய்தமை சொன்னபடி.

அன்னவசம் செய்யும் = வயிற்றினுள் அன்னம் சென்றவாறே பரவசமாகக் கண்ணுறங்கிப்போவது உலகவிபற்கையாதலால் நித்திரைக்கு அன்னவசம் என்று பெயரிடப்படுகின்றது போலும். எம்பெருமானும் எழுவகைகளையுண்டதனால் உடனே நித்திரையுண்டாகத் தட்டிக்கொள்க.

இவ்விடத்தில் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கின்ற;— “[அன்னவசம் செய்யும்] தன் வசமாகவன்றிக்கே * அஹம்நம் * என்கிற அன்னத்துக்கு வசமாக.” என்பதாம். முத்தி தசையில் அஹம்நம் என்று சொல்லுகிறவர்கள் சேதநர்கள்; அவர்களெல்லாரும் பிரளய காலத்தில் திருவயிற்றினுள்ளடங்கி மெய்யாகவே அன்னமாக ஆய்விட்டபடியை அழகாக அருளிச் செய்தபடி.

அண்ணலார் தானினைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே = “தோளினை மேலும் உலப்பாட்சின் மேலும், சுடர்முடி மேலும், தாளினை மேலும் புணைந்த தண்ணந்துழாயுடையம் மான்” என்கிறபடியே திருமுடி திருத்தோள் திருமாற்பு முதலிய இடங்களிலும் திருத்தழாய்பால் ஆணிவது உண்டாகுகும் அடியே பிடித்து அடியை விடாதவிவருக்குத் தானினைமேலணி தண்ணந்துழாயொழிய வேறென்றிலும் நெஞ்சு செல்லாதாகையாலே அதனையே வாய் வெருவுகிறபடி.

தண்ணத்துழாயென்றே = “பாலஞம் ஏழுலகுண்டதம் ஆயில் மன்னவசஞ் செய்ததம் எப்போதோ கழிந்ததாயிற்றே! அப்போதணிந்த திருத்துழாய்மலை இப்போது கடைச்சு வழி யில்லையே!” என்று எவ்வளவு சொன்னாலும் கேளாயல் மீண்டும் மீண்டும் அதனையே வாய்வெருவுகின்றனென்றபடி.

என்றேமாலுமால் = திருத்தழாய் திருத்துழாயென்று வாய் வெருவுவதோடு சிறக்கவில்லையே! உள்ளமும் குலையாதின்றோ! என்கிறான். இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கின்ற;—“மணிப்ரபையிலே அக்கிபுத்தி பிறந்தால் அது பின்னேச் சுடவும்வேணுமோ!” என்பதாம். உலகத்தில் மணி யொளியிலே சிலர்க்கு நெருப்பு என்கிற ப்ரம்மம் உண்டாக வாய்; இங்கனே ப்ரம்மம் உண்டானதற்காக அவ்வஸ்துவானது அக்கியின் கார்யமான சுடு கையைப் பண்ணமாட்டாது; சுடுமாகில் ஆச்சரியப்படவேண்டியதேயாகும். அதுபோல இங்குங் காண்க: * ஆலையன்ன வசஞ்செய்யு மண்ணலாருடைய தாளினாமேலணிதன் னைத்துழாய்மலை யென்பது இப்போது இல்லாத வஸ்துவே; அதனை வாயாற் சொல்வது ப்ரபத்தின் காரியமாக இருக்கட்டும்; ‘மாலுமால்’ என்னும்படி வியாமோலுமும். உண்டா கட்டே! என்ன ஆச்சரியமிது; என்றபடி.

வல்லிசேநுண்ணிடை ஆய்ச்சியர்தம்மொடும் *

கொல்லைமையெது குரவையினைந்தவர் *

நல்லடிமேலணி நானுதுழாயென்றே

சொல்லுமால் * சூழ்வினையாட்டியென்பாவையே

(2)

சூழ் வினை	} மிகுந்த தீவினையை யுடையேன
யாட்டியென்	
பாலை	} பதுமை போன்ற பெண்ணைவன்
வல்லி சேர்	
நண்	} நுட்பமான
இடை	
ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்	} கோபிமார்களோடுகூடி
கொல்லைமை	
செய்து	} வரம்புகடந்த செயல்களைச்

குரவை	} ராணகீர்டை செய்த
பிணைந்தவர்	
நல் அடி மேல்	} கண்ண பிரானுடைய
அணி	
நாறு துழாய்	} அழகிய திருவடிகளின் மீது
என்றே	
சொல்லும்	} நறுமணம் மிக்க
ஆல்	
	} திருத்துழாயென்றே
	} சொல்லுகின்றான்;
	} அந்தோ!

* * * கண்ணபிரான் ஆய்ச்சிகளோடு கூடிக் குரவை கோத்தகாலத்துத் திரு வடியிலவனிந்துகொண்டிருந்த திருத்துழாய் மாலையை என்மகள் வாய் வெருவுகின்றனென் கிறான். குரவை யென்பது ராணகீர்டை யெனப்படும். ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின்பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணாகப் பல திருவருவங்கொண்டு கைகோத்தாடினது வடமொழியில் ராணகீர்டை யென்றும், தென்மொழியில் குரவைக்கூத்தென்றும் வழங்கப்பெறும்.

வல்லிசேநுண்ணிடையாய்ச்சியர்—‘வல்லிசேர்’ என்பதை இடைக்கு விசேஷண மாக்குதலுமுண்டு; ஆய்ச்சியர்க்கே விசேஷணமாக்குதலுமுண்டு; மூந்தின்பக்கத்தில், கொடிபோன்ற இடையை யுடையவர்களென்னுதல்; பிந்தின்பக்கத்தில் கொடிபோன்ற வர்களாயும் நுட்பமான இடையை யுடையாராயிருக்கின்ற ஆய்ச்சிகளென்னுதல்.

கொல்லைமை = வரம்புகடந்த செயல்; ‘கொல்லை’ என்னும் சொல்லினின்று மைவிசுது ஏற்றிக் கிடக்கிறது. “கொல்லையர்க்கியை மூக்கரிந்திட்ட” என்ற ஆண்டாள் பிரயோகமும் “கொல்ல யென்பர் கொலோ” என்ற நம்மாழ்வார் பிரயோகமும் காணத்தக்கன. கூரத் தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் “தூர்த்தாயிதம் தவஹி யத் கில ராஸகோஷ்ட்யாம்” என்ற தில் தூர்த்தாயிதம் என்றதவே கொல்லைமையாகும்.

பாவை = பதுமைக்குப் பெயர்; இது, உவமையாகுபெயராய்ப் பெண்பிள்ளையை யுணர்த்தும். (2)

பாவியல்வேத நன்மலைபலகொண்டு *
தேவர்கள்மாமுனிவர் இறைஞ்சநின்ற *
சேவடிமேலணி செம்பொந்துழாயென்றே
கூவுமால் * கோவ்வினையாட்டியென்கோதையே, (3)

பா இயல்	சந்தஸ்ஸுக்கள் பொருந்திய	அணி	அணிந்த
வேதம்	வேதங்களாகிற	செம் பொன்	செவ்வியதாய் விரும்பத்தக்கதான்
சல் பல மாலே	திவ்யமான பல மாலைகளைக்	துழாய் என்றே	திருத்துழாய் யென்றே
கொண்டு	கொண்டு	கூவும்	கூப்பிடா நின்றான் (யாரொன்னில்)
தேவர்கள்	தேவர்களும்	கோள் வினை	வலிய பாபத்தைப் பண்வர்
மா முனிவர்	மஹா முனிகளும்	யாட்டியேன்	னவளான என்னுடைய
இறைஞ்ச	ஆராதிக்கும்படி (உலகங்களை	கோதை	சிறந்த கூந்தலையுடையளான
நின்ற	யளந்து) நின்ற		பெண்பிள்ளை.
சே அடி மேல்	திருவடிகளின் மேலே		

* * * உலகளந்தருளின எம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாயை என் னாகள் ஆசைப்படாநின்றாளுளென்கிறாள். மூலத்தில் “தேவர்கள் மாமுனிவரிறைஞ்சநின்ற சேவடி” என்றிவ்வளவேயுள்ளது. “உலகளந்த திருவடி” என்று வ்யக்தமாக இல்லை; “பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனுடைய அழகிய திருவடிகளிலே அணிந்த செம்பொந்துழா யென்று இவள் கூப்பிடா நிற்குமென்கிறாள்” என்றருளிச்செய்தார் ஆரூரிரப்படியில் பின்னான். மற்ற வியாக்கியானங்களில்—“உலகளந்தருளினவன் திருவடிகளில் திருத் துழாயை ஆசைப்படாநின்றாளுளென்கிறாள்” என்றுள்ளது.

பா இயல் வேதம் = பா என்று சந்தஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுகிறது. காயத்ரீ, திரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், ஜகதீ என்றிப்படி பலவகைப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்கள் ப்ரஸித்தங்கள். ஒருபாதம் இத்தனை அசுபூரங்கள்கொண்டிருந்தால் இன்ன சந்தஸ்ஸு என்று நியதியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்களிலே வர்த்திப்பதான வேதஸ்ஸுக்கை யும் திவ்யமான மாலையுட்கொண்டு தேவர்களும் ஸநகஸநந்தநாதி மஹர்ஷிகளும் ஆரா திக்கும்படி லோகத்தை யளந்துநின்ற செவ்விய திருவடிகளின்மேலே சாத்தப்பட்ட திருத்துழாயையே சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள்; அதாவது, ‘அந்தத் திருத்துழாய் வேணும், அந்தத் திருத்துழாய் வேணும்’ என்று அதுவே வாய்வெருவுதலாக இராகின்றாள், அந்த வஸ்து இப்போது கிடைக்கமாட்டாதது என்பதை அந்தோ! அறிகின்றிலள்—என்று ளாயிற்று.

கோவ்வினையாட்டியேன் என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமபடி இங்கு என்ன விஷயமுள்ளது? தன்மகள் இங்கனே வாய் வெருவுவது புனைய பலன் என்று கீளைக்கத் தட்டில்லையே; “ப்ரபலமான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மகள்” என்று சொல்லிக் கொள்வானேன்? என்று சங்கை பிறக்கும்; எதிர்பறையிலக்கணையால் இதற்குப் பொருள் கொள்ளவேணும். பகவத்கிஷ்யத்திலே இவ்வண்ணம். ஈடுபட்ட பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற என்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம் என்று சொல்லிக்கொள்வதே தாற்பரியமாகும். ஆன்றியே, தாய் என்பது உபாயாத்யவஸாயஸ்தானமாதலால் மகனுடைய பதற்றத்தைக் கண்டு வருத்தப்பட்டுச் சொல்லுகிற பாசுரமாகவே தாய் பாசுரம் அமைகின்றபடியால் “வல்வினையேன்” என்றும் “கோவ்வினையாட்டியேன்” என்றும் தன்னைச் சொல்லிக் கொள்வதுப் பொருத்தம் என்னலாம்.

கோவ்வினை—முடித்தல்லது விடாத பாபம். அதுபவித்தே அறவேண்டிய பாபம் என்னவுமாம்.

கோதை என்று மயிர்முடிக்கும் பூமாலைக்கும் பெயர். சிறந்த மயிர் முடியை மடையவள் (அல்லது) அழகிய பூமாலையை யணிந்தவள் என்கிற பொருளில் இங்குக் **கோதை** என்ற சொல் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆகு பெயர்.

இங்கே ஈட்டு ஸூஸூக்திகள் இன்சுவை மிக்கவை;—“தன் மாலையையும் மயிர் முடியையும் கண்டார் படுமத்தைத் தான்படுவதே! இம்மாலையையுடைய இவள் வேறொரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! *மார்வத்து மாலையானவியள் வேறொரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மாலைக்கு மால் அவன்; அம்மாலுக்கு மால் இவள்.” (3)

கோதிலவண்புகழ் கொண்டுசமயிகள் *

பேதங்கள்சொல்லிப் பிதற்றும்பிரான்பரன் *

பாதங்கள்மேலணி பைம்பொந்துழாயென்றே

ஓதுமால் * ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே.,

(4)

ஊழ் வினை யேன்	பெரும் பாவத்தை யுடையேனாகிய எனது	பிதற்றும் பிரான்	பிதற்றும்படியாகவுள்ள ஸ்வாமியான
தடதோளி	பெருந் தோள்களை யுடையளான பெண்பிள்ளை	பரன்	பரம புருஷனுடைய
சமயிகள்	சமயவாதிகள்	பாதங்கள்மேல்	திருவடிகளின்மேலே
கோது இல	குற்றமற்ற	அணி	(ரித்ய முக்தர்கள்) சாத்தின
வண்புகழ்	விலக்கணமான	பைம்பொன்	பசும்பொன்போல்
கொண்டு	குணங்களைக் கொண்டு	விரும்பத்தக்க	
பேதங்கள்	தாம்தாம் பற்றிய குணங்களின்	துழாய்	திருத்துழாயென்றே
சொல்லி	எற்றங்களைச் சொல்லி	என்றே ஓதும்	சொல்லுகின்றான்.
			(ஆல்—அந்தோ)

* * * திருநாட்டி லெழுந்தருளி யிருக்கிற பராத்ரனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை என்மகள் ஆசைப்படாநின்றாளென்கிறார். முன்னிரண்டடிகள் பரமபத நாதனை வருணிப்பன. எம்பெருமானது திருக்குணங்களிலே புகுந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு

குணத்தினுடைய ஆதிசயமும் எல்லை காண வொண்ணாததாயிருக்கும்; பரத்வத்திற்கு நடான குணங்களும். ஸௌலப்யத்திற்கு நடான குணங்களுமாக வகுக்கப்பட்டுள்ள குணங்களிலே ஒருவர் ஒரு குணத்தை அநுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளை யெடுத்துரைத்துக் கொண்டாடி, இங்ஙனே வாதவிவாத கலஹங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்; இத்தகைய குணநுபவ விவாதமேயாயிச் செல்லுமாம் பரமபதத்தில். “பிணங்கியமரர் பிதற்றுவங் குணங்கெழு கொள்கையினுனே” என்று (1-6-4) கீழேயுமுருளிச் செய்யப்பட்டது.

சமயிகள் என்றது—ஒவ்வொரு குணத்தின் அநுபவத்திலே ஊற்றமுற்று அதைப் பெருமையப்படுத்திச் சொல்வதையே தமது மதமாகக் கொண்டவர்கள் என்றபடி. உபநிஷத்துக்களில், த்ஹாஸித்த்ய உபகோஸலஸித்த்ய சாண்டில்யஸித்த்ய அக்ஷிஸித்த்ய வைச்வாரசித்த்ய என்பட்டடி அநேக வித்யைகள் கூறப்பட்டுள்ளன; அவற்றிலே ஊன்றினவர்களைச் சொல்லுகிறதாகவும் அருளிச் செய்வார்கள்.

கோது இல வண்புகழ் = ஒரு குணத்தை யநுபவிக்கும்போது இன்னொரு குணத்திலே நெஞ்சு செல்லுமாகில் அது குணத்திற்குக் கோதாரும்; அஃதில்லாமை சொன்ன முகத்தால் ஒவ்வொரு குணமும் தனித்தனியே பரம போக்யமாக அநுபவிக்கலாம்படி ஸாரஸ்யம் மிக்கிருக்கின்றமை சொன்னபடி.

பேதங்கள் சொல்லி = பேதமாவது விசேஷம்; தாங்கள் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றங்களைச் சொல்லி என்றபடி. சேலகுணத்தை யநுபவித்து ‘இதுவும் ஒரு குணமே! இதுபோலேயோ விரகுணம்’ என்பர்களாம். ஆக இப்படி அநுபவிக்கலாம்படி மிடைந்த திருக்குணங்களை யுடையனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திருவடிகளில் நித்ய ஸூரிகளும் முகத்தர்களும் சாத்தின திருத்துழாயைப் பற்றியே இவள் பலகாலும் அவற்றுக்கின்றொன்றையிற்று.

....

....

(4)

தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு எருதேழ்தழிஇக்
கோளியார் * கோவலனார் குடக்கூத்தனர் *
தாளினைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
தாளுநகள் * நைகின்றதால் என்றன்மாதே.

(5)

என் தன் மாதர் எனது பெண்பின்னை
தோளி } அழகிய தோள்களை
சேர் } யுடையவளும்
பின்னை } அதுநுபையுமான
போருட்டி } நப்பின்னைப்
வழ் வருது } பிராட்டிக்காக
தழிதும் } எழு வருதுகளையும்
கோளியார் } தழுவிக்கொண்டவரும்
[அதாவது-நிரவரித்தவரும்]

கோவலனார் } கோபால க்ருஷ்ணனும்
குடம் } அவதரித்தவரும்
கூத்தனார் } குடக்கூத்தாடனவருமான
தான் இனையேல் } உபய பாதங்களின்மேலே
அணி } சாத்தின
தண் அம் } ஞ்ளிந்தழகிய திருத்துழா
துழாய் என்றே } யென்றே சொல்லி
நாளும் நான் } நாள்தோறும்
நைகின்றது } சிதிலையாகின்றான்.

* * * நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழ்டார்த்த கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாய் விஷயமாகவே என் மகள் நைகின்றொள்கின்றாள்.

தோளி என்பதும் சேர் என்பதும் பின்னைக்குத் தனித்தனி விசேஷணங்கள். தழுவிய தோளையுடையவளும் தனக்குத்தகுந்திருப்பவளுபான நம்பின்னை யென்றபடி.

“தழிஇக்கோளியார்” என்றவது ஒரு முழுச் சொல்லு; தழுவிக்கொண்டவர் என்று பொருள். இதனை இரண்டு சொல்லாக மயங்கி ‘எருதேழ்த்தி’ என்று நிறுத்தி, ‘கோளியார் கோவலனார்’ என்று பாடஞ்செய்து வருவது பாங்கன்று.

‘எருதுகளை முடித்தவர்’ என்னவேண்டுமிடத்துத் தழுவியவர் என்றது மங்கல் வழக்கு.

இப்படிப்பட்ட கண்ணிராறுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை யாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது.

மாதர்—அழகு; அழகுடையவள்.

....

....

(5)

மாதர்மாமன்மடந்தைபொருட்டு ஏனமாய் *

ஆதியங்காலத்து அகலிடங்கீண்டவர் *

பாதங்கள்மேலணி பைம்பொந்துழாயென்றே *

ஓதுமாலெய்தினள் எந்தன்மடந்தையே.

(6)

மா மாதர்	சிறந்த அழகுடைய	பாதங்கள்மேல்	திருவடிகளின்மீது
மண் மடந்தை	பூமீப் பிராட்டிக்காக	அணி	சாத்தின
பொருட்டு		பைம் பொன்	மிகவழுவிய திருத்துழா
ஆதி ஆம்	முன்னொரு காலத்தில்	துழாய் என்றே	யென்றே
காலத்து		ஓதும் மால்	ஓதும்படியான
எனம் ஆய்	வராஹ மூர்த்தியாய்	என் தன்	வியாமோஹத்தை
அகல் இடம்	விபுலமான பூமண்டலத்தை		எனது பெண்பிள்ளை
கீண்டவர்	பின்னொருத்துக் கொணர்ந்த	மடந்தை	
	பெருமானுடைய	எய்தினள்	அடைந்தாள்.

* * * ஸ்ரீ வராஹ மூர்த்தியாய் ப்ரளயார்னாவத்தில் பூமியை யெடுத்தருளின போது திருவடிகளிலணிந்திருந்த திருத்துழாயைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகின்ற ளென்பகொள்கருள்.

“ஆதிகாலத்து” என்னமல் “ஆதியங்காலத்து” என்றதற்கு நம்பின்னை தாற் பரியமருளிச் செய்கிறார்—“ரக்ஷகஞானவன் தன் விபூதிரக்ஷணத்துக்காகக் கொண்ட கோலத்தை அருபவிக்கிற காலமாகையாலே அழகிய காலமென்கிறார்” என்று.

“அகலிடங்கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொந்துழாய்” என்கிறாரே; அகலிடங்கீண்டபோது திருவடிகளில் திருத்துழாய் அணியப் பெற்றதனுடோ வென்னில், உண்டு. “உத்திஷ்டதஸ் தஸ்ய ஜலார்த்ராகுசேஷ: மஹாவராஹஸ்ய மஸ்யீம் ப்ரக்ருத்ய, வி தூந் வதோ வேதமயம் சரீரம் ரோமாந்தரஸ்தா முநய: ஸ்துவந்தி.” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத் தில் (1-4-29) கூறப்பட்டிருந்தலால் அப்போதும் ஸகாகி மஹர்ஷிகள் இட்ட திருத் துழாய் உண்டு என்னுணர்க. மேற்காட்டிய ச்லோகத்தில் “ஸ்துவந்தி” என்று ஸ்துதி யைச் சொல்லியிருப்பது புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பணத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகும்.

இப்பதிகத்தில் பெரும்பாலும் பாசுரந்தோறும் “மாஹுமால்” “கூவுமால்” “ஓதுமால்” “மடங்குமால்” “நம்புமால்” என்றிங்ஙனே வருகின்றது; இச்சொற்றொடர்களில் ஆல் என்பது அசையாகும். இப்பாசுரத்தில் மாத்திரம் ஓதுமால் என்ற சொற்றொடரில் ஆல் என்று இல்லை; ‘ஓதும் மால்’ என்று பிரியும்; ஓதும்படியான பைத்தியத்தை உடைந்தா ளென்றபடி.

மடந்தை— மகளிர் பருவம் ஏழினுள் பதினாஞ்சுமுதல் பத்தொன்பது வயது வரையுள்ள பருவத்துப் பெண்; இச்சொல் பெண் பொதுப்பெயராகவே பெரும்பாலும் வழங்கும். (6)

மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதீனை *
தடங்கொள்தார்மார்பினில் வைத்தவர்தாளின்மேல் *
வடங்கொள்பூத்தண்ணாந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
மடங்குமால் * வாணுதலீ! என்மடக்கொம்பே. (7)

வான் துதலீர் } ஒளி பொருந்திய நெற்றியை
 } யுடைய பெண்களின்!
என் மட } இளங்கொடி போன்ற எனது
கொம்பு இவள் } இப்பெண்பிள்ளை
மடந்தையை } இளமைப் பருவமுள்ள
வண் கமலம் } அழகிய தாமரைப்பூவிற
திரு மாதீனை } பிறந்த பிராட்டியை
தடம் கொள் } விசாலமானதும் மாலை
தார் மார்பினில் } யணிந்ததுமான திரு மார்பிலே

வைத்தவர் } (பாற்கடல் கடைந்த காலத்தி)
 } ஏற்றுக்கொண்ட பெருமானுடைய
தாளின் மேல் } திருவடிகளினின்று (சாத்தின)
வடம் கொள் } செறியத் தொடுக்கப்பட்டதும்
பூ } அழகியதும்
தண்ணம் } குளிர்ச்சி பொருந்தியதுமான
துழாய்மலர்க்கே } திருத்துழாயின் பொருட்டே
மடங்கும் } சுருண்டு விழுகின்றான்.

* * * அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்த காலத்துப் பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளின எப்பெருமானுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை என்மகள் ஆசைப்படுகின்றாளென்கிறாள்.

மூலத்தில், அம்ருதமதன காலமென்பதற்கு வாசகமான சொல் இல்லையாகிலும் “திருமாதீனை மார்பினில் வைத்தவர்” என்கிற சொல்லமைப்பை நோக்கி “அம்ருதமதந தசையிலே” என்று பூருவாசாரியர்கள் உரைத்தருளினர். பிராட்டியைத் திருமார்பிலே கொண்டிருப்பவன் என்றமல் “வைத்தவர்” என்கையாலும், ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஒவ்வொரு அவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகவருகிற அடைவுக்குச் சேரவேண்டுகையாலும் இங்ஙன முரைத்தல் மிகப்பொருத்தம்.

கொம்புபோல்ஃதைபொருட்டு இலங்கைநகர் *
அம்பெரியுய்த்தவர் தாளினைமேலணி *
வம்பவிற்தண்ணாந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
நம்புமால் * தாவிதற்கென்செய்கேன்? நங்கைமீர்!

நங்கையர்	பெண்கள்!	அணி	சாத்தின
கொம்பு போல்	பூங்கொடி போன்ற நெய்யிராட் டியின் பொருட்டு	வெம்பு அவிழ்	பரிமளப் பூசாமாய்க் குளிர்த்தழுவிய திருத் துழாயின் மீதே
சதை பொருட்டு		தண் ஆம் துழாய்	
இலக்கை ககர்	இலக்காபுரியில்	மலர்க்கே	
அம்பு எரி	அம்புகளில் நின்றும் கிளம்பும் அக்னியை	இவள் எம்பும்	இவள் ஆசைப்படா நின்றான்; இதற்கு நான் என்ன பரிவார என் செய்கேன் } செய்வது.
உய்த்தவர்		இதற்கு நான்	
நான் இன்னமேல்	செலுத்தின இராமயிரானுடைய உயர்பாதங்களின் மீது	என் செய்கேன்	

* * * ஸீதாபிராட்டிக்காக இலக்கை பாழானாகப் படைபொருத பெருமானது திருவடிகளில் திருத்துழாயை என்மகள் விரும்பா நின்றாளென்கிறான். கொம்பு போல் சதைபொருட்டு = ஸ்திரீகளைக் கொம்புனு என்று கூறுவது தமிழர் மரபு; வஞ்சிக் கொம்புபோல் மிக்க மென்மைத்தன்மை பொருத்தியிருக்கும்படியைக் கூறியவாறு. கொம்புபோல் என்பதற்கு மற்றொரு பொருளும் நம்பிள்ளை அருளிச் செய்வதுண்டு; “‘அரவ்யா’ என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமென்றுதல்” என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. கொம்பானது வ்ருக்ஷத்தின் ஏகதேசமாகவுள்ளது; “வாஸுதேவதரு” என்றும், “எனக்கே தன்னேத்தந்த கற்பகம்” என்றும் வ்ருக்ஷமாகச் சொல்லப்படுகிறபடியால் அதில் ஏகதேசமான கொம்பாகப் பிராட்டியைச் சொல்லுதல் பொருத்தும்.

கீதை—ஸீதா என்ற வடசொல் திரிபு. [ஸீதா லாங்கலபத்தி:] என்ற நிகண்டிப்படி உரூபடைக்கு ஸீதா என்று பெயராதலால் ஐக்கசகர்வர்த்தியின் யாகசாலை நிலத்தில் உரூபடை பட்டஸிடத்தில் நின்றும் பிராட்டி தோன்றின காரணம்பற்றி அவளுக்கு இலக்கையினால் ஸீதையென்று பெயராயிற்று.

நம்பும்—விரும்பும்; “நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே.” (8)

நங்கையர்! நீரும் ஓர்பெண்பெற்றுநல்கீரீர் *
எங்ஙனேசொல்லுகேன்? யான்பெற்றவேழையை *
சங்கென்னும்சக்கரமென்னும் துழாயென்னும் *
இங்ஙனேசொல்லும் இரப்பகலென்செய்கேன்? (9)

நங்கையர்	மாதர்கள்!	சங்கு என்னும்	சங்கு என்கிறான்;
நீரும்	நீங்களும்	சக்கரம் என்னும்	சக்கரமென்கிறான்;
ஓர் பெண்	ஒவ்வொரு பெண்ணைப் பெற்று அன்போடு வளர்த்திருக்கின்றீர்கள்;	துழாய் என்னும்	திருத்துழாயென்கிறான்;
பெற்று		இரப்பகல்	இரவும் பகலும்
நல்கீரீர்	நான் பெற்றிருக்கின்ற	இங்ஙனே	இப்படியே சொல்லுகின்றான்;
யான் பெற்ற	இப்பேரையை	சொல்லும்	
ஏழையை	எப்படி பென்று சொல்லுவேன் (ஆகிலும் சொல்லுகிறேன்;	என் செய்கேன்	யாது செய்வேன்?.
எங்ஙனே			
சொல்லுகேன்			

* * * என் மகள் எப்பெருமானுடைய திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவதாகத் தொடங்கி முற்றமுடியச் சொல்லமாட்டாதே இடையிடையே தளர்த்து நோவுபடுகின்றாளென்கிறான். பராங்குச நாயகியின் திருத்தாய் தனது தோழிமார்களை நங்கையர் என்று விரித்து ‘நீங்களும் ஒவ்வொரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்க்கிறீர்களே., என் பெண்மக

திருவாய்மொழி—தீவ்யார்த்ததீபிகை

ளின் தன்மை உங்கள் பெண்களுக்கு உண்டோ?’ என்றாள்; ‘எங்கள் பெண்பிள்ளைகளிற் காட்டிலும் உன் பெண்பிள்ளைக்கு வாசி என்?’ என்று அவர்கள் கேட்க, எங்ஙனே சொல்லு கேள்? என்கிறாள். இவன்படி பேச்சுக்கு விஷயமாகிலன்றோ நான் சொல்லுவது; பகவத் குணங்களை ஒருபடி பேசினாலும் குணங்களிலே ஆழ்ந்தவர்களின்படி பேச்சுக்கு நிலமன்றே; “ஆஹ்வாதசேதநேதார்ப்பு: புலகீக்ருதகாத்வாந், ஸதா பரகுணவிஷ்டோ தர்ஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:” என்கிறபடியே கண்டிருக்கவாமத்தனை யல்லது பேசமுடியாதன்றோ என்கிறாள்.

ஆனாலும் பேசக்கூடியமட்டில் பேசலாகாதோ என்ன; பின்னடிகளால் பேசுகிறாள். சங்கு சக்கரம் திருத்தழாய் என்றிப்படி பகவத் வஸ்துக்களைச் சொல்ல நினைத்த விவன் அவற்றை ஒரு சேர்த்தியாகச் சொல்லமாட்டாமல் ‘சங்கு’ என்று சொல்லி, அது தான் மீல யெடுத்தாப்போலே யிருக்கையாலே பெருவருத்தத்தோடே நின்று, மீண்டும் ஒரு நாழிகை கழித்து ‘சக்கரம்’ என்று சொல்லி, அதன் பிறகு ஒரு நாழிகை கழித்து ‘துழாய்’ என்று சொல்லி ஆக இப்பாடுபடா நின்றாள் என்கிறாள். (9)

என்செய்கேன்? என்னுடைப்பேதை என்கோமளம் *

என்சொல்லும் என்வசமுமல்லநங்கைமீர்! *

மின்செய்பூண்மார்பின் கண்ணன்கழல்துழாய் *

பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியுமே.

(10)

நங்கைமீர்	பெண்காள்!	துழாய்	திருத்தழாயை
என்னுடை	பேதைத்தனமும் ஸுகுமாரத்	பொன் செய்	பசில நிறம் பூத்ததும்
பேதை என்	தன்மையும் பொருத்திய	பூண்	ஆபரணங்களணிந்ததும்.
கோமளம்	என்மகளானவன்	மெல்	பிரிவாற்றகில்லாததுமான
என் சொல்லும்	என் சொல்லிலும் நிற்பதில்லை,	முலைக்கு	முலையில் அணிந்துகொள்ள
என் வசமும்	என் வசத்திலும்	என்று	வேணுமென்று விரும்பி
அல்லன்	நிற்பதில்லை;		
மின் செய்	ஒளியைச்செய்கின்ற	மெலியும்	(அது கிடையாமையாலே)
பூண் மார்பின்	திருவாபரணணிந்த		உடம்பு இலாக்கப்பெறுகின்றே
	நுகுமார்வையுடையவனான	என் செய்கேன்	இதற்கு யான் யாது செய்வேன்
கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய		
கழல்	திருவடிகளிலுள்ள		

* * * கீழ்ப்பாட்டில் ‘நங்கைமீர்!’ என்று விளிக்கப்பட்ட நங்கைகள் பராத்ருச நாயகியின் தாயை நோக்கி ‘அம்மா! உன்மகள் நீயிட்ட வழக்கன்றோ; அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லலாகாதோ?’ என்ன, அவர்களுக்கு விடை கூறுகின்றாள்: அந்தோ! இப் பெண்பிள்ளை எனக்கு விதேயை யன்றிக்கே கண்ணபிரானுடைய ஆபரண சோபையிலே அகப்பட்டு அவனது திருவடிகளில்திருத்தழாய் தன்முலைக்கு அலங்காரமாக வேணுமென்று உடம்பு இளைக்கின்றாளே! யென்கிறாள். ‘அந்தோ! இவளுடைய நிலைமையை நோக்குங்கால் இவளை இழக்க நேரும்போல் தோன்றுகின்றதே!’ என்ற கருத்துப்பட ‘என்செய்கேன்’ என்றது. நான் சொல்லும் ஹிதவசனம் கேட்கும் பருவமன்று என்பாள், ‘என்னுடைப்பேதை’ என்கிறாள். ‘இவனையோ நாம் தண்டிப்பது’ என்று இறாயக்கவேண்டும்படியான ஸௌகுமார்ய முடையவன் என்ற கருத்துப்பட ‘என்கோமளம்’ என்கிறாள்.

என்சொல்லுமல்லன் என்வசமுமல்லன்— நான் சொல்லும் ஐந்தவசனம் கேட்பது மெல்லி, நான் ஐந்தமுரைக்க கிணங்கும்படியான கிணமையிலுமில்லை என்றபடி.

ஜவலிக்கின்ற கௌஸ்தபாபரணத்தைத் திருமார்பிலே அணிந்துள்ளவனான கண்ணபிரானது திருவடிகளிற்சாத்தின திருத்துழாய்மாயிலே தனது முலைக்கு அலங்காரமாக வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அது கிடையாபாலையே பெலிக்கின்றான்; இதுவே தீவன்படி என்றாலாயிற்று.

பொன்செய்யுண்மென்முலைக்கு = பொன்மயமான ஆபரணங்கள் பூண்ட முலைக்கு உன்கீழ் பொருளும், விரதந்தாலே யுண்டான பசுலிறம் பொருந்திய முலைக்கு என்றும் பொருள்படும்.

“மென்முலைக்கு வேணும்” என்று சொல்லத் தொடங்கி வினமுற்றுக் கூறி முடிக்கமாட்டாதே இடையிலே மெலிந்து நின்றுளேன்க.

(10)

மெலியுநோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன்கழல்கள்மேல் *

மலிபுகழ் வண்குருங்கூர்ச்சடகோபன்சொல் *

ஒலிபுகழாயிர்த்து இப்பத்தும்வல்லவர் *

மலிபுகழ்வானவர்காவர் நற்கோவையே.

(11)

மெலியும் நோய் தீர்க்கும்	மெலிவை விளக்கும்படி யான பிரிவுநோயைப் போக்கவல்லவனான	ஒலி புகழ்	கொண்டாடப்பட்ட குண பூர்த்தியையுடைய
நம் கண்ணன்	நமது கண்ணபிரானுடைய	ஆயிரத்து	ஆயிரத்திலும்
கழல்கள் மேல்	திருவடி விஷயமாக,	இப்பத்தும்	இப்பத்துப் பாசாங்களையும்
மலி புகழ்	வளர்ந்த புகழையுடைய	வல்லவர்	ஓதவல்லவர்கள்
வண்குருகூர் சடகோபன்	திருக்கரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	மலி புகழ்	மிகப்புகழையுடைய
சொல்	அருளிச்செய்த	வானவர்க்கு	நித்யகுரிகளுக்கு
		நல் கோவை ஆவர்	நல்ல சேர்த்தியாவார்.

* * * இத்திருவாய்மொழி கற்றார் நித்யாலிகளோடு ஒரு கோவையாகப் பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிற பாசாமிது. ஆழ்வார் மெலியுமளவான வளவிலே எப்பெருமான் வந்து முகங்காட்டி ஆற்றுமையைப் போக்கி ஒருவாறு ஆச்வலெய்மித்தமை முதலடியில் தொனிக்கும். திருக்குரவை கோத்தவன்று வெள்ளக்கேடாக வொண்ணாதென்று கண்ணன் ஆய்ச்சிக்கலைப் பிரிந்துமறைந்து நிற்க, அவர்களார். பிரிவாற்ற மாட்டாதே கண்ணஞ்சமுலையிட்டுச் சாலவும் வருந்திக்கிடக்க, இனி உய்யவிரகிலை யென்னுப்படி முடியுமளவானவாரே *தாஸாமாவிரபூச் செளரி: ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:; பீதாம் பாதா: ஸ்ரக்ஷி ஸாஹ்யாந்மந்தமந்மத:* என்கிறபடியே பீதகவாடைப்பிரான் சடக்கெனத் தோன்றி முகங்காட்டினமை ப்ரலித்தமேயன்றே. இங்ஙனே ஆபத்துக்களிலேவந்து உதவுமியல்வினனான கண்ணபிரான் ஆழ்வார்க்கும் காட்சிதந்து தேற்றுவந்தானாயிற்று. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானது திருவடி விஷயமாக ஆழ்வாருளிச் செய்த ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் ஓதவல்லவர்கள் வானவரோடு நல்ல சேர்த்தியாவார்கள்.

(11)

நான்காம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கோவையாள்பொருட்டு ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய்! * மதினிலங்கைக்
கோவையிச்சிலைகுனித்தாய்! குலநல்யாழைமருப்பொகித்தாய்! *
புவவியாநீர் துவிப் போதால்வணங்கேனேனும் * நின்
புவவியாம்மேனிக்குப் புகழ்சாந்தென்னெஞ்சமே. (1

கோவை வாயாள் பொருட்டு	{ கோவைக்கனிபோற் சுவந்த அதாத்தையுடையான நப்பின்னைப் பிராட்டி நிமித்தமாக	மருப்பு ஒசித்தாய்	கொம்பை முறித்தொழித்தவனே!
உத்தின்	எருதுகனினுடைய	பூவை வீயா நீர்	{ புஷ்பத்தை விட்டு நீக்காத தீர்த்தத்தை [புஷ்பத்தை யும் தீர்த்தத்தையும் என்றபடி]
எருத்தம்	பிடரியை	தூவ்	பணிமாறி
நிறத்தாய்	முறித்தவனே!	போதால்	உரிய காலங்களில்
மதிள்	மதிள் குழித்த	வணங்குகேன் எனும்	உன்னைப் பணிந்திலேனெனும்
நிலக்கை	லக்காபுரிக்கு	நின்	உன்னுடைய
கோவை	அரசனான ராவணன்	பூவை வீ ஆம்	{ காயம் பூப்போன்ற திருமேணிக்கு
விபு	முடியும்படியாக	மேணிக்கு	
சிலை	சார்ந்த விலை	பூசும் சாந்தம்	சாத்தம் தருகியான சத்தனம்
குளித்தாய்	வளைத்தவனே!	என் செஞ்சேம	எனது செஞ்சேமமாகும்.
குளம் கல் யானை	{ கல்ல ஜாதிமிலே பிறந்து அழகியதான குவையா பிடயானையனுடைய		

* * * நப்பின்னைப் பிராட்டி நிமித்தமாக எருதுகனை அடர்க்கும்போதும், விதா பிராட்டி நிமித்தமாக இராவணனை யழிக்கும் போதும் அந்தந்த ஸமயங்களிலுண்டான காயம் நெடுப்படி அடியேன் அவ்வப்போதுகளில் ஸ்ரீவிநாயகருந்து உபகாரங்கள் செய் யப் பெற்றனென்; அப்படியிருந்தும் என்னுடைய ற்றுதையத்தையே உனக்குப் பரம போக் யமாகக்கொண்ட விதம் என்னே! என்று கூடுபடுகிறார். அந்தந்த ஸமயங்களில் சிசுரோப சாரம் பண்ணப்பெறுகின்றதே இப்போது என்னெஞ்சுகாதனே உனக்கு சிசுரோபசார மாகின்றது என்கை பரமதாத்தாயம்.

கோவைவாயாள்பொருட்டு = 'பின்னைப்பொருட்டு' என்றமல் இங்கனே சொன் னது, அவருடைய வாயழகைக் கண்ட கண்ணபிரான், தன்னைப் பேணாமலும் எருதுகளின் செருக்கைக்கணிசியாமலும், 'அருத்தொழில் செய்தாகிலும் இவனை நாம் பெற்றே திர வேணும்' என்று உறுதி கொண்டபடியைக் காட்டுதற்காம். இங்கே ஈட்டு மூரி ஸூக்தி காண்பின்;—'நிஷபங்குளேழை முன்னிட்டு 'இவற்றை அடர்த்தார்க்கு இவனைக் கொடுக் கக் கடவோம்' என்று சொல்லி இவனை அலங்கரித்து முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்; 'இவனை அணையலாமாகில் இவற்றை முறித்தாலாகாதோ' என்று தன்னைப்பேணாதே அவற்றின் மேலே விழுந்தான்."

மற்றொருவகையான ரஸப்பொருளும் அருளிச் செய்வதுண்டு; அதாவது—எரு தேழடர்த்தவர்க்கு நப்பின்னையை மணப்பூரிவிப்பதென்று கங்காகுலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட டிருப்பதான செய்தியைச் செவியுற்ற கண்ணபிரான் பலராமனோடு கூட அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளினபோது, நப்பின்னையின் கண்ணெதிரே முத்தமுன்னம் பலராமன் நிற்க, அவனைக்கண்ட அவன் 'ஒருகால் இவன் எருதேழடர்த்தானாகில் இவனை மணப்பூரித்து கொள்ளவேண்டி வருமே!' என்று இன்னப்போடே கிடந்தாளாம்; உடனே கண்ண பிரான் வந்து தோற்றினவாறே மிக மகிழ்ந்து புன்முறுவல் செய்தனளாக, அப்போது அந்நிதினுண்டான பழுப்பைக் கணிசித்துக் "கோவைவாயாள்" என்றதாக.

“ஏற்றினெருத்தபிறுத்தாய்” என்று இவ்வபதானத்தை இங்கு முறையிடுவதற்குக் கருத்து யாதெனில்; மாயமானின் பின்னே பெருமாள் தொடருகிறபோது அருகே நின்ற இனையபெருமாள் தெளிந்துகின்று ‘இது மாயாமிருகம்; ராசுஷஸமாயை’ என்றும் போலே நானும் அப்போது [ஏற்றினெருத்த மிறுத்தபோது] ‘இவை அஸுராவேசம் பொருந்தியவை’ என்று சொல்லியிருக்கலாமே; அந்தோ! அது செய்யப் பெற்றிலேனே! என்னும் குறையைக் காட்டுதலாம்.

மதினிலங்கைக்கோவையியச் சிலைகுனித்தாய் = நகரத்திற்கு மதினாமை விசேஷித்துச் சொல்ல வேண்டியதன்றாயிருக்க, இங்குச் சொன்னதற்கு நப்பின்னை ஒரு கருத்தருளிச் செய்கிறார்—இராவணன், ஸர்வரக்ஷகரான பூசிசக்ரவர்த்தி திருமகனாரைத் தனக்கு ரக்ஷகராக மதிக்கவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே இந்த மதினே நமக்கு ரக்ஷகம் என்றிருந்தானாம்; ‘இம்மதிலும் ஊரும் உண்டே நமக்கு’ என்று இறுமாப்புக் கொண்டிருந்தானாம்; அது தோன்ற அருளிச் செய்தபடியென்று. இராவணன் வியுமாறு தேவரீர் சிலைகுனித்த காலத்திலே விபீஷணபூவான்போல்வார்போலே அருகே நின்று ஒன்றும் உதவப் பெற்றிலேனே! என்னுங்குறையை இங்குக் காட்டிக்கொள்ளுகிறபடி. கோவை என்ற விடத்து இரண்டனுருபுக்கு விவகையில்கை.

குலநல்யாணைமருப்பொசித்தாய் = குலயாபிடமென்னும் மதயானையை மதமூட்டிக் கம்ஸன் தனது அரண்மனை வாசலிலே நிறுத்திவைக்க, அதன் கொம்பை முறித்து அத்தோடே போர் செய்கிறபோது “ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலைபோலே, மேவுசினத்தடல் வேழம் விழ முனிந்து” இத்யாதிப்படியே ‘அந்தோ! பரமஸுகுமாரமான இக்கண்ணபிரானுடைய வடிவெங்கே! இந்த முரட்டு யானை எங்கே!’ என்று வயிறெரிந்த மதுரையிற் பெண்களின் திரளிலேகின்று தாமும் உருகப்பெறாத குறையைக் காட்டிக் கொள்ளுகிறபடி.

பூவை வீயா = ‘வியா’ என்பதை ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சமாகக் கொண்டு ‘புஷ்பங்களைப் பணிமாறி’ என்று பொருள் கொள்வதுமுண்டு; அன்றியே, ‘வியா’ என்பதை எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு ‘புஷ்பங்களை விட்டு நீங்காத நீரைத்தாயி’ என்றுரைத்தலுமுண்டு; புஷ்பங்களோடு கூடின நீர் என்றபடி; புஷ்பங்களையும் நீரையும் பணிமாறி என்றதாயிற்று. போதால்வனங்கேளேனும்—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக வருதேழடர்த்தபோதென்ன, லீதாபிராட்டிக்காக இராவணனோடு பொருதபோதென்ன, மதுரையில் கஞ்சனது மதயானையோடு பொருதபோதென்ன, ஆகிய இப்போதுகளிலே உடனிருந்து உபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றிலேனாகிலும் என்றபடி.

நின்பூவைவியாமேனிக்கு என்னெஞ்சமே பூசஞ்சாந்து = உன்னுடைய திருமேனிக்கு எனது நெருதயமே உபசாரம்; அதாவது—அந்தந்த ஸமயங்களில் உடனிருந்து உபசாரங்கள் பண்ணப்பெற்றிலேனே! என்று இப்போது குறைப்படுகின்றதற்கு நெஞ்சே காரணபாதலால் இத்தகைய நெஞ்சு உண்டாயிருக்கப் பெற்றவிதவே உபசாரப்ராயம் என்றபடி. அன்றியே, உனக்குப் பூசஞ்சாந்து என்னெஞ்சமாய்விடுவதே! என்று நடு

பந்தின் ஞாபகவுமாம். என்னெஞ்சிலே எம்பெருமான்! இத்தனை யுகப்புச் செய்வதே! என்றவாறு.

பூவைவி— பூவைப்பூ; காயாப்பூ. வீ என்று பூவுக்கும் பெயர். “வீகமழ் நெடுஞ்சினை” (36) என்ற புறநானூறுக் காண்க. பூவைவிலும்—பூவைப்பூப்போன்ற தாளோ என்றபடி. (1)

பூசஞ்சாந்தென்னெஞ்சமே புனையுங்கண்ணியெனதுடைய*
வாசகஞ்செய்மாலையே வான் பட்டாடையுமஃதே *
தேசமானவணிகலனும் என்கைகூப்புச்செய்கையே *
சசனஞாலமுண்டுமிழ்த்த எந்தையேகழூர்த்திக்கே. (2)

சசன்	ஸர்வேச்வரனாயும்	எனதுடைய	என்னுடைய
ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த எந்தை	(ஒரு காலத்திலே) உலகங்களை யுண்டு (மற்றொரு காலத்திலே) வெளிப்படுத்தின ஸ்வாமியாயும்	வாசகம் செய் மால	வாக்கினால் தொடுக்கப்படுகிற சொல்மாலையேயாம்;
எகலமர்த்திக்கு	ஒப்பற்ற திவ்யமங்களை விக்ர ஹத்தையுடையனுபு மிருக்கிற பெருமானுக்கு	வான் பட்டு ஆடையும்	சிறந்த திருப்பரி வட்டமும்
பூசம் சாந்து என் நெஞ்சமே புனையும் கண்ணி	பூசவதற்குரிய சந்தனம் என் மனமேயாகும்; அணிந்து கொள்ளுதற்கு உரிய மால	அஃதே தேசம் ஆன அணி கலனும் என் கைகூப்பு செய்கை ஏ	அத்தச் சொல்மாலையேயாம்; தேஜன் கரமான அணியப்படும் ஆபரணமும் எனது அஞ்சலிபந்தமே யாம்;

* * * தமது மனமொழி மெய்களாகிற முக்கரணங்களும் எம்பெருமானுக்குப் பரம போக்யமாகின்றமையை வியந்து கூறுகின்றார். எம்பெருமானது திருமேனியின் வைவலக்ஷணயத்தையும், அவன்றனக்குத் தம்மிடத்து உண்டான விருப்பத்தையும் சிந்தனை செய்து, முன் சொன்னதையே மீண்டும் வாய்வெருவுகிறபடி.

எனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே புனையுங்கண்ணி= எம்பெருமான் பூமலைகள் அணிந்து கொண்டால் என்ன ஒளஜ்வலம்யமிருக்குமோ அது தமது சொல்மலைகளை ஏற்றுக்கொண்டதனால் இருக்கின்றதென்றபடி.

வான் பட்டாடையும் அஃதே தமது அருளிச்செயலே எம்பெருமானுக்குப் பிதாம் பரமென்கிறார். அழகிய வஸ்தரயில்லாதவனுக்கு உலகில் மதிப்பு ஏற்படுவதில்லை; எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாருளிச் செயல் இல்லையாமாகில் மதிப்பு ஏற்படாதென்பது உய்த்துணரத்தக்கது. இங்கே நம்மின்னாயிடு காண்மின்;—“ஆழ்வாருடைய உத்திரானே அவனுக்கு சோபாவஹமான பரிவட்டமும். இவருடைய பா நல்ல நூலாகையாலே வான் பட்டாடையாயிற்றுக்காணும். ‘நல்ல நூலாகவேணும்’ என்று அடியிலே நோற்று நூற்றவரிடே.”

என்கைகூப்புச்செய்கையே தேசமானவணிகலனும்= ஆழ்வார்தாம் ஓர் அஞ்ஜன பண்ணினால் அதுதன்னால் எம்பெருமான் தன்னை ஸர்வாபரண பூஷிதனாகக் கருதுகின்றான்

போலும். அஞ்ஜலி என்பதற்கு “அம் ஜலயதி” என்று வ்யுத்பத்தி கூறுவர்; அகாரவாச் யனுன எம்பெருமானை நீர்ப்பண்டமாக உருக்குவது என்றபடி. “நிந்தலையைத் தாழ்த்து இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாது பாழ்த்த விதி” என்கிறபடியே ஓர் அஞ்ஜலிமாத்நிரமும் அரிதான இந்நிலத்தில் அது கிடைக்கப் பெற்றால் எம்.பெருமான் மிக்க புகர்பெற்று விளங்குவனென்பதில் ஐயமில்லை.

ஸர்வேச்வரனாயும், ஐகத்துக்கு ஸர்வப்ரகார ரகசுகளாயும், அந்தத் தன்மையினால் என்னை யீடுபடுத்திக் கொண்டவனாயும் அந்விதியமான திருமேனியையுடையவனுயிருக்கிற எம்பெருமான் இப்படியெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றுவதே! என்பது சுற்றடியின் கருத்து. (2)

ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்திபலமூர்த்தி
யாகி * ஐந்துபூதமாய் இரண்டுசுடராயருவாகி *
நாகமேறிநடுக்கடலுள்துயின்ற நாராயணனே! * உன்
ஆகமுற்றுமகத்தடக்கி ஆவியல்லல்மாய்த்ததே.

(3)

ஏகம் மூர்த்தி	காணபூதமான ஒருமூர்த்தியாய்	இரண்டு சுடர் ஆய்	ஸூரிய சந்திரர்களி ருடையும் வடிவாகவுடையனும்
இரு மூர்த்தி	{ ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்திலே) பரக்குதி மஹான் ஸைச் சரீரமாகக்கொண்டு நிற்கும் மூர்த்தியாய்	அரு ஆகி நடு கடலுள் நாகம் ஏறி துயின்ற நாராயணனே	ஸ்வாந்தர்யாமியாய், திருப்பாற் கடல் நடுவே திருவரைந்தாழ்வான் மீது ஏறி திருக்கணவளர்ந்தருளின நாராயணனே!
மூன்று மூர்த்தி	{ ஸாத்விகமாயும் ராஜஸமாயும் தாமஸமாயும் மூன்று வகைப்பட்ட அஹங்காரத்தை வடிவாகக்கொண்ட மூர்த்தியாய்	உன் ஆகம் முற்றும்	உன்னுடைய திருமேனியையும் அதற்கு வேண்டிய மற்றெல்லா வற்றையும்
பல மூர்த்தி	{ மஹம் முதலிய காணங்களை வடிவாகவுடையனாய்	அகத்து அடக்கி ஆவி அல்லல் மாய்த்ததே	எனது செஞ்சினுள்ளே அடங்கவைத்து உன் திருவுள்ளம் இடர் நீங்கப்பெற்றதே!
ஐந்த பூதம் ஆய்	{ பஞ்ச பூதங்களை வடிவாகவுடையனாய்		

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான ஆற்றுகை தீர்ப்பெற்றமையை இங்குள்ளிச்செய்கிறார். ஏகமூர்த்தி-ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸூரிய சந்திரர்களிடனுய்க் கொண்டு ஸூரே மூர்த்தியாக இருக்குமிருப்பை அருளிச் செய்தபடி. இருமூர்த்தி= ஸ்ருஷ்டியிலே உற்ருகனாய் பரக்குதி மஹான் என்ற இரண்டு தத்துவங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டு நிற்கிற நிலையைச் சொன்னபடி. மூன்றுமூர்த்தி = ஸாத்விக ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்றுவகைப்பட்ட அஹங்காரமென்கிற தத்துவத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது.

பலமூர்த்தியாகி ஐந்துபூதமாய்= ஸாத்விகாஹங்காரத்தின் காரியமான பதிலை நிதிநியங்களையும் தாமஸாஹங்காரத்தின் காரியமான நிலம் நீர் தீ கால் விசும்பு என்கிற பஞ்ச பூதங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி.

ஏகமூர்த்தி—பரவாஸுதேவமூர்த்தி; **இருமூர்த்தி**—பரவாஸுதேவன் வ்யூஹ வாஸுதேவன் ஆகிற இரண்டு மூர்த்தி. **மூன்றுமூர்த்தி**—ஸங்கர்ஷண அக்ரூத்த ப்ரத்யும்ப மூர்த்திகள். **பலமூர்த்தி**—“எந்நின்ற யோனிபாயப் பிரந்தாய்” என்கிற அநேக விப வா வதார மூர்த்திகள் என்றுரைப்பாருமுண்டு.

இண்டு கடாயம் = ஸூர்ய சந்திரர்களைச் சொல்லுகிறது; இவ்விருவரைச் சொன்னது கார்யவர்க்கங்க ளெல்லாவற்றுக்கும். உபலக்ஷணம்.

அரு ஆகி = ஒவ்வொரு பொருளிலும் அதுப்ரவேசித்திருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. **அரு—அருபி**.

[நாகமேறி யித்யாதி.] ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரமன் முதலியோர் வந்து அடிபணிதற்குப் பாங்காகத் திருப்பாற்கடலினிடையே திருவனந்தகாழ்வான்மீது சாய்ந்தருளினவனே!

[உன் ஆகமுற்றும் இத்யாதி.] **ஆகம்**—உடம்பு; உடம்புக்கு வேண்டியவைகளான சாந்து, பூமாலை, திருப்பரிவட்டம், ஆபரணம். ஆகிய இவற்றை (இலக்ஷணையால்) சொல்லுகிறது. **உன் ஆகமுற்றும்**—உன் திருமேனிக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம்; **அகத்து அடக்கி**—என்னுள்ளே உண்டாம்படி பண்ணி; (அதாவது, கீழிருண்டு பாட்டுக்களிறு கூறியபடியே அமைத்துக்கொண்டு.) **ஆவி**—உன் ற்ருதயத்திலிருந்த, அல்லல்—துயரம், மாய்த்துது—போக்கிக்கொள்ளப் பெற்றது.

‘என் ஆவி’ என்றாவது ‘உன்ஆவி’ என்றாவது சொல்லாமையாலே இரண்டு வகையாகவுங் கொள்ளப் பொருந்தும். இங்கே நம்பினீயாயிடு;—“உன் திருவுள்ளத்தினுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப் பெற்றதே!. இத்தலையை ஒருபடி கரைமாஞ்சேர்த்து நீ க்ரு த க்ரு த்ய னு னாயே. அன்றிக்கே, என்னுவிமானது மி ர் த் து க்க மாயிற்று என்றுபாம்.”

....

....

.... (3)

மாய்த்தலெண்ணிவாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்

மாய்த்த * ஆயமாயனே! வாமனே! மாதவா! *

பூத்தன்மாலகொண்டு உன்னைப்போதால்வணங்கேனெலும் * நின்

பூத்தன்மலைநெடுமுடிக்குப் புனையும்கன்னியெனதுயிரே. (4)

மாய்த்தல் எண்ணி } முடிப்பதாக கினைத்து
வாய் } வாயிலே
முலை தந்த } நஞ்சு தீற்றிய முலையை வைத்த
மாயம் பேய் } பூதனையினுடைய
உயிர் } பிராணனை
மாய்த்த } முடித்துவிட்ட
ஆய! மாயனே! } வாமனனே! மாதவா!;
உன்னை } உன்னை
பூ தண் மலை } பூக்கள் தொடுத்தக் குளிர்த்த
கொண்டு } மாலையிலேக்கொண்டி

போது } அவ்வப்போதுகளில்
வணங்கேன் } வழிபாடு செய்யப்பெற்றி
ஏலும் } லேனாகிலும்
நின் } உன்னுடைய
பூ தண் மலை } புஷ்பமயமாய்ச் செவ்விய மலை
நெடு முடிக்கு } யாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட
புனையும் } நீண்ட திருமுடிக்கு
கண்ணி } அலங்காரமாய்ச் சாத்துகின்,
எனது உயிரே } மலை
என் பிராணனாவதே!

* * * பூதனையை முடித்தல் முதலான ஸமயங்களில் விடாய்தீர வந்துநின்ற சுகிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனே யாகிலும் உன் திருமேனிக்கு என்னுயிரே உபசாரமாய்விட்டதே யென்கிறார். கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் ஒளித்து வளர்த்தலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத் தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த மூரீ க்ருஷ்ண சிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி, அவள் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கிவிழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

“மாய்த்தலெண்ணி” என்றவிடத்து ‘இன்னாரை மாய்த்தல்’ என்று விரியச் சொல்லாமையாலே ‘உலகத்தையே மாய்க்கவெண்ணி’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸகல ஜகச்சரீரியான கண்ணனை நலிய நினைத்து உலகத்தையே உபஸம்ஹாரம் பண்ண நினைத்தபடி யாகுமன்றோ. அவள் பேயாய் வருகையன்றியே தாயாய் வந்ததனால் ‘மாயப் பேய்’ எனப்பட்டது.

வாமன! = க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பூதனை முலைகொடுத்தபோது அதற்கு மாற்று மருந்தாக முலை கொடுக்கைக்கு ஒரு தாயாகிலுமிருந்தாள்; ‘வெங்கொங்கையுண்டானை மீட்டாய்ச்சி யூட்டுவான் தன் கொங்கை வாய்வைத்தாள் சார்ந்து’ என்றும் ‘பேய்ச்சி பாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சாதே’ என்றும் பேயாழ்வார் அருளிச்செய்து வைத்தாரே. அதுவுமில்லாதபடி, வாமனனைப் பெற்றிட்டு வைத்துத் தாயும் தம்ப்பனும் தபஸ்விலே அந்யபரராபிருக்க, ஆஸுரப்ரக்ருதி [மஹாபலி] யிருந்தவிடத்தே தானே சென்று கிட்டுப்படியாயிற்றே; அக்காலத்திலே தாம் உடனிருந்து உபசாரம் செய்யப் பெருமைக்கு உறுவுகிறபடி.

மாதவா! = லக்ஷ்மீ வல்லபனே! என்றபடி. “திநாள் திருவுடையார்க்கில்லை” என்று ஒரு பழமொழியுண்டு; செல்வமுடையார்க்கு ஆபத்து ஒன்றும் வாராது என்ற வாறு. கீழ்ச்சொன்ன அபாயங்களில் எம்பெருமான் தப்பிப்பிழைத்தது பிராட்டியின் கடாசுத்தினு லென்கிறார் போலும்;

ஆரப்ய சைசவமநாரதஃப்ரயத்நாத் யத்பூதநாதிவிபதுத்தரணம் முராரே:

கல்யாணி ருக்மிணி ஜகஜ்ஜநகி த்வதிய மாங்கல்யஸூத்ரமஹிமா கலு தத்ர ஹேது:

என்ற ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்க வரியது. லக்ஷ்மீகடாசுதமிருக்கும்போது அபாயம் புகுர ப்ராஸக்தியில்லையாகிலும் இருவருமான சேர்த்திக்கு மங்களா சாஸனம் பண்ணப் பார்த்தியுண்டே; “வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்களையும் பல்லாண்டு” என்ன வேண்டுமே; அது தவறின் குறையை நினைக்கிறாரென்னலாம். பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் பிராட்டி திருமார்பிலே வந்து சேரும்போதும், வாமனனாய் மாவலிபக்கல் எழுந்தருள்ளபோதும், பேய்ச்சி முலை சுவைத்தபோதும் உடனிருந்து உபசாரம் செய்யப்

பெற்றலேனாகிலும், உன்னுடைய திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச் சாத்தும், மாலை என்னுடைய ப்ராணானுவதே! என்கிறார். தம்முடைய ஸத்தையையே இங்கு ப்ராணானாகச் சொல்லுகிறபடி. (4)

கண்ணியெனதுயிர் காதல்களாகச்சோதிமுடிமுதலா *
எண்ணில்பல்கலன்களும் ஏலுமடையும் அஃதே *
நண்ணிமுவுலகும் நவிறும்கீர்த்தியும் அஃதே *
கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே.

(5)

காலம் சக்கரத் தான் } காலத்தை நடத்துகிற திரு
வாழியையுடையனுப்
எம்மான் } எனக்கு ஸ்வாமியாய்
எம் பிரான் } எனக்கு மஹோபகாரகளுன
கண்ணனுக்கு } ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானுக்கு
எனது உயிர் } என் ஆத்மவஸ்து
கண்ணி } மாலை போல் போக்யமாகா
} ரின்றுது;
காதல் } எனது ஆசையானது

கனகம் சோதி } பொன்மயமாய் ஒளியையுடத்
முடி முதல் ஆ } தான்திருவபீஷகம் முதலாக
எண் இல் பல் } கணக்கற்ற பல திருவாபரணங்
கலன்களும் } களாக ஆகா ரின்றுது;
ஏலும் ஆடையும் } ஏற்றதான பீதாம்பரமும்
அஃதே } அந்தக் காதலேயாம்;
மூ உலகும் } மூவுலகக்களும்
நண்ணி } கிட்டி
நவிறும் } துதிக்கின்ற
புகழும் } புகழும்
அஃதே } அந்தக் காதலேயாம்.

* * * தம்முடைய உயிரையும் காதலையும் எம்பெருமான் போரப்பொலிய அபிமானித்தபடியைப் பேசுகிறார். எனது உயிர் கண்ணி— என்னுடையதாக அபிமானித் திருக்கிற உயிரை எம்பெருமான் தனக்கு மாலையாகக் கொண்டானென்கை. இங்கே ஈடு— “மார்வத்து மாலை * என்கிறவனைத் தனக்கு மாலையாகக்கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அதொழிய என் ஸத்தையைக்கிடார் தனக்கு மாலையாகக்கொள்ளுகிறது” என்பதாம். மாலையணிந்து கொண்டால் என்ன ஆனந்தமுண்டாகுமோ அந்த ஆனந்தம் என்ஸத்தையினால் எம்பெரு மானுக்கு உண்டாகிறது என்ற படி.

கனகச்சோதி முடிமுதலா எண்ணில் பல கலன்களும் எனது காதல் = ஸுவர்ண மயமாய் ஒளிமிக்க கிரீடம் முகலாகிய எண்ணிறந்த பல திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல் என்றபடி. அதாவது இவருடைய காதலுக்குத் தான் இலக்காகப் பெற்றதுண்டே அது தன்னையே தனக்குப் பல திருவாபரணங்கள், சாத்தினதாக அவன் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறபடி.

ஏலுமடையும் அஃதே = அந்தக் காதலையே பீதாம்பர மணிந்ததாகவும் எம்பெரு மான் அபிமானிக்கிறானென்கை. ஆடைக்கு ஏலும் என்று விசேஷணமிட்டது, எம்பெரு மான் றனக்கும் பீதாம்பரத்திலே மிக்க விரும்பமுடைமையைக் காட்டும். தான் உகந்து ஏற்றுக்கொள்ளுகிற என்றபடி. இவ்விடத்து ஈட்டில் ஒரு ஐதிற்யமுண்டு; அதாவது— “ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணத்தான் திருப்பரீவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக் கொண்டு வந்து [ஸலவைசெய்து கொண்டுவந்து] எம்பெருமானார்க்குக் காட்ட. அவரும் பரமதூர்த்தியடைந்து அவனைப் பெருமான் திருவடிகளிலே கொண்டு புக்கு ‘இவன் வெகு

மனோஹரமாகத் திருப்பரிவட்டம் திருத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிற படியைத் திருக்கண் சாத்தியருளவேணும்' என்று சொல்லித் திருப்பரிவட்டங்களைக் காட்டியருள, பெருமானும் கண்டு உகந்தருளி உடையவரைநோக்கி 'வாரீர்! இவனுக்காக, முன்பு ரஜகன் நம்திறத்தில் செய்த சூற்றம் பொறுத்தோம்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர்" என்று —வண்ணன் முன்புசெய்த சூற்றமாவது—கண்ணபிரானும் பலராமனும் அக்ரூரரால் அழைக்கப்பட்டு பாதுரைக்கு எழுந்தருளினபோது அவ்வுரிவள்ள ராஜவீதியில் கம்ஸனுடைய வண்ணன் துணிமூட்டைகளைச் சுமந்துகொண்டுவர, இவ்விருவரும் அவுனிடத்தில் வஸ்தரம் விரும்ப, அவன் கொடாதொழிந்தது.

மூவுலகும் நண்ணி நவிறும் கீர்த்தியும் அஃதே—தர்மமுடைய காதலையே எம் பெருமான், மூவுலகிலுள்ளாரும் தன்னைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்துதியாகத் திருவுள்ளம் பற்றின நென்க. ஆழ்வாரொருவர் கடல்புரைய விளைந்த காதலோடு எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது மூவுலகும் ஒன்றுசேர்ந்து துதித்தாப்போலுள்ளது என்றவாறு.

இதெல்லாம் யாருக்கென்னில், கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத் தானுக்கே—கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்திக்கொண்ட பெருமானுக்கு என்றபடி. காலசக்கரத்தான்—காலத்தை நடத்துகிற திருவாழியையுடையவன் என்கை. பாரதப்போரில் பகலை யிரவாக்கினமை நினைக்கத்தக்கது. காலசக்கரத்தை நிர்வஹிப்பவனான எம்பெருமான் என்றும் பொருள் கூறலாம்; கீழ்த் திருவாய்மொழியில் இவர் விரும்பினபடி காலோபாதியைக் கழித்துப் பூர்ணரூபவம் பண்ணுவித்ததற் கிணங்க இங்ஙனையருளிச் செய்தபடியாகலாம். 5()

காலசக்கரத்தோடு வெண்சங்கம் கையேந்தினாய் ! *

ஞாலமுற்றுமுண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே ! என்றென்று *

ஓலமிட்டுநானழைத்தால் ஒன்றும்வாராயாகிலும் *

கோலமாமென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னகுரைகழலே.

(6)

காலன் சக்கரத்	} (பகைவரையழிப்பதில்) யமன்	ஓலம் இட்டு	கூப்பிட்டு
தொடு		நான் அழைத்தால்	நான் அழைக்க
வெண் சங்கு	வெளுத்த சங்கத்தை	ஒன்றும் வாராய்	நீ சிறிதும் வந்தருளாமற்
அழகை	அழகிய திருக்கையிலே	ஆகிலும்	போனாலும்
வந்தினாய்	தரித்திருப்பவனே!	உன்	உன்னுடைய
ஞாலம் முற்றும்	உலகமுழுவதையும்	கமலம் அன்ன	தாமரை மலர்போன்ற
உண்டு உமிழ்ந்த	} ஒருகால் விழுங்கி மற்றொரு	குரை கழல்	ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை
		கால் வெளிப்படுத்தின	என் சென்னிக்கு
நாராயணனே	நாராயண!	கோலம் ஆம்	எனது தலைக்கு
என்று என்று	பலகால் சொல்லி		அலங்காரமாகின்றது.

* * * கீழ்ப்பாசுரங்களில் எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லிற்று; இப்பாசுரத்தில் தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிறது. காலன் என்று யமனுக்குப் போதலால், எதிரிகளுக்கு யமன் போன்றதான சக்கரம் என்று பொருளாகலாம். திருவாழி திருச்சங்குகளைக் கையிலேந்தினவனே! என்றும், பிரளயாபத்திலே உலகங்களை

யெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து சந்தித்தப் பிறகு வெளிப்படுத்தினவனே ! என்றும்; நாராயணனே ! என்றும் இப்படிப் பலவற்றையெழுந்த சொல்லிப் பெருமிடறு செய்த நான் ஆண்டுகச்செய்தே, நீ இங்கு விடைந்து ஓடிவரவேண்டியிருந்தும் வாராதிருந்தாயாகிலும் என் தலைக்கு ஆபரணமாகது உன் திருவடிகளே யென்கிறார்.

எம்பெருமான் இவர் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்தாலன்றோ அவனுடைய திருவடிகள் இவரது சென்னிக்கு ஆபரணமாகும்; அவன் வாராதேயிருந்தால் அவன் திருவடிகள் இவரது சென்னிக்கு எங்ஙனே கோலமாகும்? என்று கேள்வி பிறக்கும்; இதற்கு ஸமாதானமான ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“வாராயாகிலும் கோலமாம் என்பானென்னென்னில்; வாரா தொழியக்கூடாது; கூடாது கூடிலும் என்னினவு இதவென்கிறார். என்ன அடியிலே இப்படி ஆக்கினாயென்று கருத்து.”

உன் திருவடிகளிலே எனக்கு ப்ரேமம் ஸத்தாப்ரபுத்தபென்பது பரா நாதப்பர்யம். (6)

குரைகழல்கள் நீட்டி மண்கொண்டகோலவாமனா ! *

குரைகழல்கை கூப்புவார்கள் கூடநின்றமரையனே ! *

விரைகொள்பூவும் நீரும்கொண்டு ஏத்தமாட்டேனெனும் ! *

உரைகொள்சோதித்திருவுருவம் என்னதாவிமேலதே.

(எ)

குரை கழல்கள்	{ (விரைக்கழல்) ஒலிக்கப்பெற்ற	கொண்டு	{ ஏத்திக்கொண்டு
நீட்டி	{ திருவடிகளைப் பரப்பி	ஏத்த மாட்டேன்	{ உன்னைத் துதிக்கவல்லே
மண் கொண்ட	{ ஐக்கத்தை அளந்து கொண்ட	ஏனும்	{ எல்லேனென்னும்,
கோளம் வாமன	{ வடிவழகிய வாமன	உரை கொள்	{ வாய்கொண்டு சொல்ல
	{ மூர்த்தியை	சோதி	{ வொணுதபடி வாக்கை
குரை கழல்	{ அத்திருவடிகளைக் குறித்து		{ பீறிடிகுக்கின்ற
கை கூப்புவார்கள்	{ ஐ அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள்		{ சோதியையுடைய
கூட நின்ற	{ தன்னையே வந்து அடையும்	உன் திரு உருவம்	{ உன்னுடைய திருமேனி
	{ படி நின்ற		{ யானது
மாயனை	{ ஆச்சரிய பூதனே!	என்னது ஆவி	{ என்னுடைய ஸத்தையைப்
விரைகொள் பூவும்	{ பரிமளங்கொண்ட பூக்களையும்	மேலது ஏ	{ பற்றியிரா நின்றதே!
நீரும்	{ (பாப்யம் முதலியவற்றுக்		{ இது என்ன அற்புதம்!.
	{ கான) தீர்த்தத்தையும்		

* * *—நான் ஒருவிதமான கிஞ்சித்காரமும் செய்யப்பெற்றதிலேனாகிலும், அந்நயார் ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளுமியல்வினனான வுன்னுடைய வடிவு என் ஆத்மாலை விஷயிகிரித் திராநின்றதென்கிறார்.

“குரைகழல்கள் நீட்டி மண்கொண்ட” என்ற இவ்விடத்து ஒரு சங்கையுண்டாகும்; பகவான் மாவலியிடத்து நீரேற்றுப் பெற்றபின்பு ஒரு திருவடியினால் மண்ணுலகத்தையும் மற்றொரு திருவடியினால் விண்ணுலகத்தையும் அளந்தருளினதாகவன்றோ வாவாறு; இங்கு ‘மண் கொண்ட’ என்றதற்குச் சேர ‘குரைகழல் நீட்டி’ என்று ஒருமையாக இருக்க வன்றோ தகுவது; ‘குரைகழல்கள்’ என்று பன்மையாக இருக்கத் தகுதியில்லையே; ‘மண் னும் விண்ணுங் கொண்ட’ என்றிருந்தாலன்றோ ‘கழல்கள் நீட்டி’ என்ற பன்மை பொருந்தும்—என்பதாக.

இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பரிஹரம் கூறலாம்; “பூஜாயாம் பஹுவசகம்” என்ற வட நூலாரின் முறை தமிழர்க்கும் உடன்பாடேயாதலால் ஒரு திருவடியையே பன்மை யாகக் கூறினது உபசாரம்பற்றி என்னலாம்; அன்றி, மண் என்றது பொதுப்பட உலகத் துக்கு வாசகம் என்கொண்டு, கீழுலகங்களையும் மேலுலகங்களையும் அளந்துகொண்ட

என்றதாகக்கொள்ளலாம். மண் என்றது கிண்ணுக்கும் உபலக்ஷணம் என்னலாமாயினும் இந்த ஸமாதானம் பஹுவசந நிர்வாஹகமாகாது. மற்றும் வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க்,

கோலவாமனா = மண் இரக்குங் காலத்தில் வாமன வேஷமிருந்ததேயன்றி மண் கொண்டகாலத்தில் அந்தத் திருக்கோலமில்லையே; “மண்கொண்ட திரிவிக்கிரமா!” என்றனரோ சொல்லியிருக்கவேண்டும்; குரைகழல்கள் நீட்டியானபின்பு கோலவாமனனாகக் கூறத் தகுதியில்லையே! என்று சங்கை பிறக்கும். இதற்கு நம்பின்னையருளிச்செய்யுமது காணீர்;—“மண்கொண்டபின்பும் வாமனவேஷம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்தபடி. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கைக்காகவன்றிக்கே தம்மை அதுபவிப்பிக்கைக்காக அவ் வடிவுகொண்டானென்றிருக்கிறார்” என்று.—திரிவிக்கிரமனான கோலத்திற்காட்டிலும் * மன்னன் தேவிமார் கண்டு மகிழ்வெய்தக்கொண்ட மாண்குறள் கோலவடிவே மிகவுமழகிய தாதலால் அதனை எம்பெருமான் மாற்றிக்கொண்டாலும் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் மாற்றிக் கொள்ள இசையவில்லைபோலும்.

குரைகழல் கை கூப்புவார்கள் கூடநின்ற மாயனே! = தனியே இதுவொரு விளி; உன்னுடைய திருவடிகளை நோக்கி அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் யாவரோ அவர்கள் உன்னைக் கூடுவர்கள் என்பது ஒரு பொருள்; “கைகூப்புவார்கள் குரைகழல் கூட நின்றமாயனே!” என்று அந்வயமாக்கி, உன்னை நோக்கி ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள், திருவடிவாரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணலாம்படி அவர்களை விஷயிகரிப்பவனே! என்பது மற்றொரு பொருள். ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினவளவுக்கு இத்தனை பலனாவதே! என்ற வியப்புத்தோன்ற மாயனே! என்கிறார். சிலரை ப்ரயோஜநாத்ரங்களுக்காகத் திருவடிகளில் வந்து வணங்குமாறு செய்வதும், சிலரை அநந் ப்ரயோஜநமாக வணங்கச்செய்து “சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று மங்களாசாஸநமே யாத்கிரையாம்படி செய்வதமாயிருக்கிற (எம்பெருமானது) மாயச்செயலேத் திருவுள்ளம்பற்றி மாயனே! யென்கிறார்.

[விரைகோள் பூவும் இத்யாதி.] ஓர் அஞ்சலி மாத்திரத்தினால் அடையலாம்படி எளியவையிருக்கிற உன் விஷயத்திலே சில புஷ்பங்களையும் தீர்த்தத்தையுங்கொண்டு வழிபாடு செய்து ஸ்வரூபம் நிறம்பெற ப்ராப்தமாயிருக்க, அங்ஙனம் பெற்றிலேனேயாகிலும், உன்னுடைய திருவடிவுக்கு என் ஆத்மஸத்தையே தாரகமாயிற்றே! இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறார். “ஆழ்வாருண்டானால் நானுண்டு” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறபடியை ஆழ்வாருந்ந்து அருளிச்செய்தாராயிற்று.

[உரைகோள் சோதித் திருவுருவம் = இங்கே ஈடு;—“ உரைகொள்ளுகையாவது, அது அது என்று வாய் புலற்றும்படியாயிருக்க. *ராரொ ராரொ ராஜஹி ஸ்ரஜாநாஹவந கமா; ராஜஹி துஜமஹிஹி ராஜெ ராஜ்யம் ஸ்ரமாவஹி—ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ராஜா நாமபவந் கதா; ராமபூதம் ஜகதபூதம் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசானதி.* என்ன நிற்பர்களிறே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனியென்னுதல். மாற்றுமுரையுமற்ற திருமேனியென்னுதல்.”

...

...

...

...

...

(அ)

என்னதாவிமேலையாய் ஏர்கொளேழலகழும் *

துன்னிமுற்றுமாகிந்ந சோதிஞானமூர்த்தியாய் *

உன்னதேன்னதாலியும் என்னதுன்னதாலியும் *

இன்னவண்ணமேகின்றாய் என்னுரைக்கவல்லேனே ?

(அ)

என்னது ஆகி மேலையாய்	{	என் ஆத்மவஸ்துவிலே அழகிவேசமுடையன பக் கொண்டு	கோதி நூலாய் பூர்த்தியாய்	{	சோதமயமான நூலத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே.
என் கொள் ஏழ் உலகமும்	{	அழகிய ஸகல லோகங் களிலும்	என்னது ஆகி உன்னதம்	{	என் ஆத்மஸ்வரூபம் நிமிட்ட வழக்காகவும்
தன்னி	{	ஸ்ரீநாமாக வியாபித்து ஸகல பதார்த்தங்களும்	உன்னது ஆகி என்னதும்	{	உன் ஆத்மஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்காகவுமான
புறமும் ஆகி நின்ற	{	தனக்கு பாகாரமாய்படி நின்ற	இன்ன வண்ணமே நன்றும்	{	இப்படியிலே நின்றும்; என் உரைக்க வல்லேன்
					இதற்கு என்ன பாசா மட்டிச் சொல்லுவேன்?

* * *—எனக்காக ஸகலலோகங்களையும் வியாபித்து என்னையங்கிகரித்த உன் படி
பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

என்னதாலி மேலையாய் என்பதற்கு இரண்டுபடியாக நிர்வாஹம்;—என்னுடைய
ஸத்தையைப் பெற்று அத்தாலே மிகுந்த ஆனந்தம் படைத்தவனே! என்னுதல்; என்னைப்
பெறவேணுமென்கிற ஆவலையுடையவனே! என்னுதல். உள்ளதான சொல்வடிவம் இவ்
விரண்டுவுகை நிர்வாஹத்திற்கும் எங்ஙனே இடந்தருகின்றதென்னில்; என்னதாலி மேலே
யாய் என்பதற்கு என்னுடைய ஆகியின்மேலே யிருப்பவனே! என்பது பதப்பொருள்;
மேலே காட்டிய இரண்டு வகையான கருத்தும் இதில் உறையும்; ஆசைப்பட்ட ஒரு
வஸ்துவைப் பெற்றுவிட்டவன் விஷயத்திலும் பெற நினைப்பவன் விஷயத்திலும் இங்ஙனே
சொல்லத்தகும். கீதையில் ஸததயுக்தாநாம் என்பதற்கு “ஸததயொம்காங்க்ஷாணாநாடி—
ஸததயோகம் காங்க்ஷமாணாநாம்” என்று எம்பெருமானார் பொருள் பணித்ததும் இங்கு ஒரு
புடை ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பெற்றுத் தீர்ந்துவிட்டதாகச் சொல்லுகிற அர்த்தமும், பெறவேணுமென்று ஆவல்
கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிற அர்த்தமும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாததால் மேலே
காட்டிய இரண்டு நிர்வாஹங்களையும் விகல்பமாகக் கூறியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்து
மென்று சங்கை பிறக்கக்கூடும். இவ்வர்த்தங்களுக்குப் பொருந்தாமையொன்றுமில்லை.
ஆழ்வார் விஷயத்திலே எம்பெருமான்பெற நினைத்திருக்கும் அளவுகள் பல பலவுண்டு;
அவற்றில் பெற்றுத் தலைக்கட்டியவை சில; இனிப் பெறவேண்டியவை சில; எந்த வஸ்து
பெற்றுத்தீர்ந்ததோ, அதிலேயே பெறவிரும்பமும் உள்ளதாகக் கூறினவன்றோ விரோத
முள்ளது என்றுணர்க.

[ஏர்கோளேமுலகமும் இச்சயாதி.] இதற்கும் இரண்டுபடியாக நிர்வாஹம்; என்னதாலி
மேலையாய்! என்பதற்கு ‘என்னுடைய ஸத்தையைப் பெற்று அத்தாலே மிகுந்த ஆனந்தம்
படைத்தவனே! என்று பொருள் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அதற்குச் சேர இதற்கும் பொருள்
கொள்ளவேண்டும்; ஏற்கெனவே எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும் இப்போது
ஆழ்வாரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே அந்தவ்யாப்தி இப்போதே ஸபலமானதாக எம்பெருமான்
நினைத்த நினைவு தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. இதற்கு முந்தி வ்யாபகனன்றிக்கே இப்போது
தான் வ்யாபகனான யென்றபடி. ‘என்னதாவிமேலையாய்!’ என்பதற்குக் கூறிய இரண்
டாவது நிர்வாஹத்திற்குச் சேர, தம்மை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக எம்பெருமான்
எங்கும் வியாபித்திருக்கிறானாகக் கூறுவதாய்ப் பொருள்கொள்ளவேணும். ஈடு;—“[ஏர்
கொளித்தயாதி.] இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வ்யாப்தியும் புதுக்கணித்தகென்னுதல்; ஒரு
வனைப் பிடிக்க நினைத்து அவன் பக்கலுண்டான அபிதிவேசத்தாலே ஊரைவளைவாரைப்
போலே, தம்மை அகப்படுத்துகைக்காக வ்யாப்தனானன்றிருக்கிறாதல்.”

[உன்ன தென்ன தாலியும் இத்யாதி.] என் ஸ்வரூபம் நீ இட்ட வழக்கு, உன் ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்பது தேர்ந்தபொருள். இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச் செய்யும்போது கேட்டிருந்த முதலிகளிலே சிலர் 'ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் பரமாத்மா இட்ட வழக்கு என்றால் இதில் பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை; பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஜீவாத்மா இட்டவழக்கு என்கிறதே, இதுவென்? இது பொருந்துமோ?' என்றார்களாம். அப்போது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி—“இவன் அவனிட்டவழக்கு என்கிற விஷயத்தில் கர்மம் தடையாக நிற்கவுங்கூடும்; ஸர்வேச்வரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்குமிடத்தில் தடை செய்வாநிலை; ஆனபின்பு ‘உன்னதாவி என்னது’ என்பதுதான் நிர்விவாதம். ‘என்னதாவி உன்னது’ என்றதில் நீங்கள் விவாதப்பட்டால் படலாமேயல்லது ‘உன்னதாவி என்னது’ என்றதில் விவாதப்பட நியாயமில்லை” என்றும்.

இப்படி ஒரு நீராசுக் கலந்து பரிமாறும் ப்ரணயித்வகுணம் என்னால் பேசிடத் தலைக் கட்டலாயிருந்ததோவென்று முடித்தாராயிற்று. (அ)

உரைக்கவல்லேனல்லேன் உன்னுலப்பில்கீர்த்திவேள்ளத்தின் *
கரைக்கணென்றுசெல்வன்னான் காதல்மையலேறினேன்*
புரைப்பிலாதபரம்பரனே ! பொய்யிலாதபரஞ்சுடரே ! *
இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன். (க)

புரைப்பு இலாத	{	புரையற்ற பரத்வம் பொருந்	{	நான் என்று செல்	{	நான் என்றைக்கு அடியிடு
பரம்பரனே		திய எம்பெருமானே!		வன்		வேன்? (ஒரு நாளும் அடி
பொய் இலாத	{	(என்னோடுண்டான கல்வி	{	காதல்	{	ப்ரேமத்தினால்
		யில்) பொய்யில்லாத		மையல் ஏறினேன்		மிச்சேறிக்கி கிடக்கிறேனத்தனை
பரம் சுடரே	{	பரஞ்சோதிப் பெருமானே!	{	நல்ல	{	விலகுகணர்களான
உரைக்க வல்லேன்		நான் ஒன்றும் சொல்ல		மேல் மக்கள்		நித்ய ஸூரிகள்
அல்லேன்	{	சக்தியுடையேனல்லேன்;	{	இரைத்து ஏத்த	{	பேராரவாரஞ்செய்து
உலப்பு இல்		முடிவல்லாத				துதிக்க (அவ்வழியைப்
உன் கீர்த்தி வென்	{	உனது ப்ரணயித்வ குணக்	{	யானும் எத்தினேன்	{	நானும் சிறிது துதித்தேனிக்
ளத்தின்		கடலினுடைய				தனை.
கரைக் கண்		கரையிட்டது				

***—எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வகுணம் தம்முடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று என்பதை அழகுபட அருளிச்செய்கிறார். உரைக்கவல்லேனல்லேன்—உன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தை அநுபவித்தபுகித்து உள்ள முருகுவே னத்தனையொழிய இன்னபடியென்று பேசவல்லேனல்லேன் என்றபடி. முழுதும் பேச முடியாமற்போனாலும் பேசலாமளவு பேசினாலோவென்ன, உன் உலப்பில் கீர்த்திவேள்ளத்தின் கரைக்கண் என்று செல்வன் நான் என்கிறார்; உன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணமுத்தின் கரையிலேதான் என்னால் அடியிடமுடியுமோ? என்கை. கடலினுள்ளே இறங்கமுடியுமா முடியாதா என்கிற விசயம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்; கடற்கரைசன்னில் சென்று நிற்கவும் பாஸக்தியிலையே என்கிற இச்சொல்லழகு சாலவும், ரஸிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனே கரையருகும் செல்லப்போகாத விஷயத்தில் நீர் ஏதோபேசிக்கொண்டிருக்கிறீர், இஃது என்ன? என்று எம்பெருமான் கேட்டனனாகக் கொண்டு காதல் மையலேறினேன் என்கிறார். ப்ரேமத்தாலே கலங்கினேன்; கலங்கினவர்களின் செயலுக்கு ஓர் அடைவுமுண்டோ என்றவாறு.

ஆழ்வார்! உம்முடைய சொற்களை நோக்குமிடத்து, நீர் என்னுடைய குணக்கடலைக் கரைகண்டவராகத் தோற்றுகின்றீர்; இவ்வையாகில் பெரிய பெரிய துதிமொழிகளைப்பேசப் புறப்பட்டிருக்கமாட்டீரே யென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினதாகக்கொண்டு, இரைத்து நல்ல மேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன் என்கிறார்.

இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் இன்சுவையே வடிவெடுத்தவை; அவை வருமாறு:—
“இவ்விஷயத்தில் நீர் ப்ரமிப்பானேன்? ப்ரமிப்பாருக்கு ஓர் ஆலம்பகம் வேண்டாவோ வென்ன, நித்ய ஸூரிகள் பித்தேறி எத்தக்கண்டேன். அத்தாலே செய்தேனென்கிறார். நித்ய ஸூரிகளோடு இவரோடு அவன் நன்றோடு வாசியற்றே இவ்விஷயமிருப்பது. ஸர்வஜ்ஞ னாய் ஸர்வ சக்தியான தான் அறியப்படுக்காலும்* தனக்கும் தன் தன்மையற்றவியனுயிரேயிருப்பது; தன்னையறியப்படுக்க வேதங்கள் பட்டது படுமத்தனை தானும். [புரைப்பிலாத பரம் பரனே பொய்யிலாத பரங்குடரே!] நீ ஸர்வஸ்மாத்தபானுயிருக்கிற இருப்பில் புரையல்லாதாப் போலே என்னோட்டைக் கலவியால் வடிவிற்பிறந்த புகரிலும் புரையின் தக்கேயிருக்கிற வனே! அன்றிக்கே, சிவதிகமான பாணயித்வகுண ஸத்பாவத்தில் கண்ணழிகில்லாதாப் போலே என்னோட்டைக் கலவியிலும் பொய்யின்றிக்கே அத்தால் வந்தபுகர் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிறவனே யென்னுதல்.....பரமபக்தியுக்கராய்க்கொண்டு கடல்கிளர்ந்தாப் போலே இரைத்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் எத்தக்காரணையாலே நானும் எத்தினேன் லலது, நான் சக்தனாய் எத்தினேனோவென்கிறார்.”

...

.... (9)

யானுமேத்தி ஏழுலகும்முற்றுமேத்தி * பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்தவேங்கேயுதும்? *
தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப *
யானுமேம்பிரானையேத்தினேன் யானுய்வானே.

(10)

யானும்	{ எம்பெருமானானால்	எங்கு ஏய்தும்	{ முடிவு பெறுவது எது?
எத்தி	{ அறிவுபெற்ற நானும்	யான் உய்வான்	{ (ஆகிலும்)
முற்றும் ஏழ் உல	{ துதித்து,	தேனும் பாலும்	{ தேனும் பாலும் கன்னலும்
கும் எத்தி	{ எல்லாவுலகங்களும் ஒன்று	கன்னலும் அமுதும்	{ அமுதும் போலே ரவிக்க,
பின்னையும்	{ கூடி யேத்தி,	ஆகி தித்திப்ப	
தானும் எத்திலும்	{ அதற்கு மேலே	யானும் எம்பிரா	{ நானும் எம்பெருமானையே
	{ ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்த	னையே எத்தினேன்	{ எத்தினேன்.
	{ னான தானுங்கூடி எத்தின		
	{ லும்		
தன்னை எத்த எத்த	தன்னைத்துதிக்கத்துதிக்க		

* * *—ஒருவராலும் எல்லைகாண வெண்ணுதபடி அளவிறந்த பெருமையையுடைய பெருமானை நான் ஸத்தை பெறுவதற்காக எத்தினேனத்தனை யென்கிறார். யானுமேத்தி என்ற ஸீடத்துள்ள உம்மையை உயர்வுகிறப்பும்மையாகக் கொள்ளலாம்; “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்று முதலடியிலேயே சொல்லும்படி அருள்பெற்ற நானும் என்றபடி. ஏழுலகும் முற்றும்—பேரறிவுடையார் சிற்றறிவுடையார் என்கிற வாசியில்லாமல் எல்லாரும் எத்துவது. பின்னையும் தானுமேத்திலும்=ஸர்வஜ்ஞனென்றும் ஸர்வசக்தனென்றும் பேர் பெற்றிருக்கின்ற எம்பெருமான் தானும் எத்துவது, இங்கனே எல்லாருக்கூடி யேத்தினு லும் முடிவுகாண்பதென்பதுண்டோ?

இங்கே ஈடு;—மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற தாமுமேத்துவது: விசேஷஜ்ஞ ரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறச் சிறியார் பெரியார் என்னுதே ஸர்வரும் எத்துவது: த. 4—11

வையம்மன்னி வீற்றிருந்து மண்ணுடே விண்ணுமாள்வர்—“பூமியிலே எம்பெருமா னைப்போலே பூநீவைவண்ணவ பூநீயோடே நெடுங்காலமிருந்து இங்கே யிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கேபோனால் ‘ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான்தமர்’ என்கையன்றிக்கே இங்கேயிருக்கச்செய்தே தாங்களிட்ட வழக் காக்கப்பெறுவர்.” என்பது நம்பின்னையிடு.

நஞ்சியர் பட்டர் திருவடிகளில் ஆசாயித்தபின்பு நெடுங்காலம் பட்டர்பாடே அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டு இன்புறவேணுமென்று இருந்தார், இருக்கையில் பட்டர் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள நோர்ந்துவிட்டது; இந்த வருத்தத்தினால் நஞ்சியர் “வையம்மன்னி வீற்றிருந்து” என்ற இவ்விடத்தை அருளிச்செய்யும்போது உருத்தோறும் வெகுநிர்வேதப்படுவாராம்.

பட்டர் இருபத்தெட்டு (அல்லது 32) பிராயத்திலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினு ரென்று சிலர் கூறுவதுண்டு. இதற்குப் போதுமான பிரமாணம் கிடைத்திலது; ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்; பட்டர் ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து பிராயம் எழுந்தருளியிருந்தார் என்று சொல்வதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. நூற்றிருபது திருக்கூத்தியம் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானை நோக்குமிடத்து பட்டர் எழுந்தருளியிருந்தது மிகவும். ஸ்வல்பகாலம் என்று சொல்லலாம்படியுள்ளது. (கக)

மூன்றாந் திருவாய்மொழியுரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து நான்காந் திருவாய்மொழி — மண்ணையிருந்துதுழாவி.

உரையவதாரிகை.—ஆழ்வாருடைய பரமவைஷ்ணவத்வத்தை வெளியிடுவதாயிற்று இத் திருவாய்மொழி. எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற பொருள்களையும் எம்பெருமானுக் குப் போலியான பொருள்களையுங்கண்டு அப்பெருமான்நன்னையே கண்டதாகக்கொண்டு களிக்கையே பரமவைஷ்ணவத்வமாகும். அந்த நிலையே ஆழ்வார்க்கு இத்திருவாய்மொழி யில் உண்டாயது.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசிப் பரமான்ந்தம் போலிய நின்றராழ்வார்; அந்த நிலைமையைக்கண்ட எம்பெருமான் அந்த ரஸத்தை அனையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக அந்த ஸம்சுலேஷத்தைச் சிறிது குறைத்து நின்றான்; அதனால் ஆழ்வார்க்கு ஆற்றுமை மீதார்த்தது. பணமுடிப்பைப் போக்கடித்தானெருவன் அத் தோடு போலியான முடிப்புகளெல்லாவற்றையும் அவிழ்த்தகிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே அவ னேடொத்த பதார்த்தங்களையும் அவனேடு ஸம்பந்தமுள்ள பதார்த்தங்களைப் மெல்லாம் அவ னைக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கிட்டிப் பார்த்துப் பிச்சேறுகிறபடியாய்ச் செல்லுகிறது இத் திருவாய்மொழி.

பெருமான் பஞ்சவடியில் பிராட்டியைப் பிரிந்தபோது “கூவிடி-ஹேதெ வெமாகி கூவிவிஹேதெஹாசு! கூவிநு தூவாவாதி காணாநெஷணதஹு:—க்வசிதத்த்ரமதே வேகாத் க்வசித் திப்ரமதே பலாத். க்வசித் மத்த இவாபாதி காந்தாவ்வேஷணதத்பர:” என்று வால் மீகி கூறினபடியே பட்டபாடுகளெல்லாம் இப்போது ஆழ்வார் படுகிறாயிற்று.

நம்பின்னாயீடு;—“பிராட்டியைப் பிரிந்த வனந்தாம் ஆற்றமுடையாலே மேல் நோக்கிப் பார்த்து விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஒரு வருஷத்தில் நின்று வருஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, மைதிலியைக் கண்டிகோளோவென்று கேட்பது, ஆனாது பெண்ணாதுக னொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய் அவர் பட்டாப்போலே இவளும் அப்படியே படுகிறாள்போது. இப்படி நோவுபடுகிறவின் தசையை அதுஸந்தித்த திருத்தாயார் இவள் படுகிற பாடுகளையும் இவள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லி, இதுகண்டு தான் பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியுஞ் சொல்லி இவள் கை வாங்குமளவாக, அவள் வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பிக்க தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது இத்திருவாய்மொழி.”

மண்ணையிருந்துதுழாவி வாமனன்மண்ணிதுவென்னும்*

விண்ணைத்தொழுதவன்மேவு வைகுந்தமென்றுகைகாட்டும் *

கண்ணையுண்ணீர்மல்குகின்ற கடல்வண்ணனென்னுமன்னே ! * என்

பெண்ணைப்பெருமயல்செய்தாற்கு என்செய்கேன் பெய்வளாயீரே ! (1.)

பெய் வளையீர்	{ கையில் வளையணிந்த மாதர்காள்,	கை காட்டும்	{ தன் கைகளாலே (பிறர்க் கும்) காட்டா நின்றாள்;
மண்ணை இருந்து	{ (என் மகளானவள்) துழாவி	உள் நீர்	{ அகவாயில் கண்ணீரானது
இது வாமனன்	{ இது (எம்பெருமான்) வாமனனாய் அளந்து	கண்ணை மல்க	{ கண்ணையும் சிஞ்சிப் புறம் நின்று படுப்படி நின்று
மண் என்னும்	{ கொண்ட மண்' என்று கூறுகின்றாள்;	கடல் வண்ணன்	{ கடல்போலும் நிறத்தை என்னும் யுடையவன் என்று சொல்லுகின்றாள்;
விண்ணை தொழுது	{ ஆகாசத்தை (நோக்கி) அஞ்சலி பண்ணி	அன்னே	{ அம்மே!
அவன் மேவு	{ 'அவ்வெம்பெருமான் நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற பூதீ	என் பெண்ணை	{ என்னுடைய மகளை இப்படி
வைகுந்தம் என்று	{ வைகுண்டம்' என்று சொல்லி	பெரு மயல் செய்	{ அதிசயமான டிச்சேறும் தார்க்கு படி பண்ணினவருக்கு
		என் செய்கேன்	{ யாது செய்வேன்?.

***—பராங்குச நாயகியின் திருத்தாயார் மகளுடைய செய்தியை வினவ வந்தவர் களுக்கு அறிவிவா நின்றுகொண்டு ‘இப்படி யிவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினானே! இதற்கு நான் என் செய்வேனென்கிறாள். ‘பண்டு எம்பெருமான் இவ்வுலகத்தை அளந்தருளினபோது அவன் திருவடிகளோடே ஸம்பந்தம் பெற்றது இந்த மண்’ என்று சொல்லி ஆழ்வார் போதுபோக்குகிறபடியை முதலடி தெரிவிக்கும். ‘உலகத்தில் எல்லாரும் மண்ணை மண்ணாகவே நினைத்துக்கிடப்பார்கள்; ஆழ்வார் அங்ஙனன்றிக்கே அதுதன்னிலே ஒரு விசேஷப் பரதிபத்தி பண்ணுகிறபடி.

சிவ்வாநித்ரமுனிவன் யாகரக்ஷாத்தமாக ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துச் செல்லாநிற்கையில், பெருமான் ஒரு சொலையைக்கண்டு ‘இதுஎன்ன’ என்கேட்ட, முனிவன் ‘சூய விஷாஸரோநா—அயம் லித்தாசரோநாநாம்’ என்று தொடங்கிச் சொல்லி வந்து ‘யோதுஹதூர தலெஸ்தவ வாநுலெஜாவஹுஜிதெ—மயாது பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்யோப புஜ்யதே.’ என்றான்; இது முன்பு லித்தாசம்மமாய் ஸ்ரீவாமநமூர்த்தி எழுந்தருளியிருந்த தேசமாயிற்று; அப்பெருமான் இவ்விடத்தைவிட்டு அகன்ற பின்பு அவன் பக்கல் பக்தியாலே விடமாட்டாமல் அம்மண்ணை மோந்து கொண்டு கிடக்கின்றேன்—என்பது சிவ்வாமியார் சொன்ன வார்த்தையின் கருத்து. அபிநிவேசமுடையார்படி இதுவாயிற்று.

விலத்திற்குக் குணம் மணமென்று சாஸ்தீஜநர்களின் கொள்கை; “ மநுவஹி வபுலிவி—கந்தவதி ப்ருதிவி ” என்பர்கள்; எம்பெருமானுடைய நறுபணம் மிக்க திருவடியின் ஸம்பந்தம் பெற்றதனால்தான் மண்ணுக்கு மணமுண்டாயது என்று பாங்குச நாயகியின் உபத்யாஸம் போலும்.

விண்ணைத்தொழுது அவன் மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்—மண்ணைத்துழாவிப் பேசினபடி கீழே சொல்லிற்று; விண்ணைத்தொழுது பேசுகிறபடி இதில் சொல்லுகிறது. ஆகாசத்தை நோக்கித் தொழுது ‘எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாடு அதோ பாருங்கள்’ என்று சொல்லிக் கைகாட்டுகின்றா ளென்கை.

இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி;—“ ஆர்ஷ்டிஷேண ஸ்சாமத்திலே நின்று பாம்பதம் கண்டார்கள்றே சிலர்” என்றுள்ளது. மஹாபாதத்தில் வசபருவத்தில் குற்றமபதாபத்யாயத்தில் ஆர்ஷ்டிஷேண நென்னும் ராஜர்ஷிக்கும் தருமபுத்திரார்க்கும் ஸம்வாதம் நடைபெறுகின்றது. அங்கு “சுஷக்ஷா வாயு—ஹக்ஷா—அப்சக்ஷா வாயுப்சக்ஷாச் ச” என்கிற பதிலுறுவது சுலோகம் தொடங்கிச்சொல்லி வருகையில் இவ்விஷயம் காணத்தக்கது. “சுஷஸ்தி: குஜ் ஸிவஸம் கெருவாலஸஸ்தி யயிஷிநா மதி: வரஜலிஷா நாம் ஷெவஷிணாம் பூகாஸதே—அஸ்யாதிக்ரம்ய சிகரம் கைலாஸஸ்ய யுதிஷ்டிர, கதி: பரமஸித்தநாமம் தேவரஷ்டினாம் ப்ரகாசதே.” என்கிற சுலோகம் இங்கு விவக்ஷதமாயிருக்கலாம்போல் தோன்றுகிறது.

[கண்ணையுள் இத்யாதி] ஹஸ்தசேஷ்டையாலே திருநாட்டைக் காட்டின வத்தனை யொழிய, திருநாட்டில் அவனிருக்கிறபடியைக் காணப்பெருமையாலே கண்ணீர்மல்க நின்று தன்னுற்றமையாலே திருவடிவத்தை நினைத்துக் கடல்வண்ணனே யென்கிறான். கடல் போன்ற திருமேனியைக் காட்டியன்றோ என்னை இங்ஙனே வியாமோஹிக்கச் செய்தது என்று தெரிவித்தவாறு.

[என்பெண்ணை இத்யாதி] இங்ஙனே என்மகளுக்கு லோகவிலக்ஷணமான வியாமோஹத்தை உண்டுபண்ணின மஹாபாவன் விஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடியது யாது? அவரை இங்குவந்து சேரும்படி செய்யவல்லேனோ? அவர் வரும்ளவும் ஆறியிருக்கும்படி இவளுக்குச் சொல்லவல்லேனோ? ஒன்றும் மாட்டுகிறிலேன் என்று கருத்து. ... (க)

பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும் *

செய்யதோர்ஞாயிற்றைக்காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீதென்னும் *

நையும்சண்ணீர்மல்கநின்று நாரணனென்னுமன்னே ! *

தேய்வவுருவீற்சிறுமான் செய்கின்றதோன்றறியேனே.

(2)

பெய்வளை	(என் மகளானவள்)	கடல் என்றும்	{ கடல் (இது) என்று சொல்லுவாள்;
கைகளை	{ (பலகாலும் கடன்று அிறகு) இடப்படாநிற்கிற வளை களையுடைய தனது கைகளை	செய்யது ஓர் ஞாயிற்றை காட்டி	{ சிவந்த ஒளியில் ஒப்பற்ற வனு ஞாயினைச் சுட்டிக் காட்டி
கூப்பி	குவித்து அஞ்சலி பண்ணி (கடலைப் பார்த்து)	சிரீதரன் மூர்த்தி நது என்னும்	{ பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியுள்ள எம்பெருமானது வடிவு இது என்று சொல்லுவாள்;
பிரான்	{ உபகார சீலனை எம்பெருமான்		{ (தான் அவனைக்கிட்டி
சுடக்கும்	{ (எனக்கு முகங்காட்டப்) பள்ளிகொண்டிருக்கிற	நையும்	{ அதுபவிக்கப்பெருமையாலே) வாடுவாள்;

கண் ணீர் மல்க
நின்று } (அந்த வாட்டத்தினுலே)
கண்ணீர் பெருக நின்று

நாரணன் என்னும் { 'நாராயணன்' என்று வாய்
வெருவுவான்,

அன்னே அம்மே!

என் தெய்வம் உரு
வில் சிறுமான்

செய்கின்றது
ஒன்று அறியேன்

{ என்னுடைய (நித்யஸூரி
கள் வடிவுபோல) அப்
பராக்ருதமான வடிவை
யுடையளாய் மான்போல
இனையபருவத்தையுடைய
ளான இவன்
செய்கின்ற காரியங்கள்
ஒன்றும் அறிகிலேன்.

* * *—எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தமுடைய கடலையும் ஸூர்யனையுங்கண்டு பரங்
குசநாயகி சொல்லுமவற்றைத் திருத்தாயார் கூறுகின்றார். திவ்யமான வடிவுபடைத்த
விவன் செய்வதொன்றும் எனக்கு இன்னதென்று தெரிகின்றதில்லை யென்கிறார்.

பெய்வளைக் கைகளைக்கப்பி—இப்போது ஆழ்வார்க்கு விச்வேஷதசையன்றோ
செல்லுகின்றது; இப்பிரிவு நிலைமையில் கையில்வளைகள் கழன்றனவாகப் பேசுகையன்றோ
முறைமை; பெய்வளைக் கைகளென்னலாமோ? என்று சங்கை தோன்றும்; இந்த சங்
கையை நம்பிள்ளை திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஸமாதானமாக அருளிச்செய்கிறார்—“கடல்
வண்ணன் என்றவாரே, கழன்ற வளைகளொழியச் சரிந்தவளைகள் பூரித்தனகாணும்” என்று.
இவ்விடத்தில் ஒரு சுலோகம் நினைக்கத்தக்கதுண்டு; அதாவது “யாதி நயாதி யவெ வடித்
வ—ரஸூரக் கூணெந் தந்ம—மூர; மறுதாநிவ—ரொவயுயாநி சுவராணிவ—நஸூபெஷவடி
தாநி—யாமி நயாதித் தவே வததி புஸ்தாத் கூணெந் தந்வங்கயா; களிதாநி புரோவலயாநி
அபராணி புநஸ் ததைவ தளிதாநி.” என்பதாம். (இதன் கருத்து.) கையில் பலவளைகளை
அணிந்து கொண்டிருந்த நாயகியோடு நாயகன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அவளை
நோக்கி யாமி என்றான்; வெளிபூருக்குப் போவதாக இருக்கிறேன் என்றபடி. இங்கனே
பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்தவாரே அக்காதலி பிரிவு வந்திட்டதாகவே கருதி அப்போதே மேனி
மெலிந்து கை ஈர்க்குப்போலேயாகி வளைகள் சரிந்துவிழத் தொடங்கின; அந்நிலையைக்கண்ட
காதலன் அவளுடைய பிரிவாற்றாமையைக் கண்டு நொந்து, தான் பிரிந்து செல்வது தகா
தென்று துணிந்து நயாமி என்றான்; இதை இரண்டு சொற்களாகக் கொண்டால் ‘நான் பிரிந்து
போவேன்ல்லேன்’ என்று பொருளாகும்; ஒரே சொல்லாகக் கொண்டால் ‘உன்னையும் உட
னழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்’ என்று பொருளாகும். இங்கே ஏகப்ரயோகத்திலே
இரண்டு பொருளும் விவக்ஷிதமாகலாம். காதலன் இங்கனே சொன்னதைக்கேட்ட காதலி
அந்தக் கூணத்திலேயே பிரிவாற்றாமைத்துயர் தொலையப்பெற்று உடல் பூரிக்கப்பெற்றதனால்
முன் கூணத்திலே கழன்றொழிந்த வளைகள்போக சேவித்தவை (உடல் பூரிப்பாலே) படை
லென்று வெடித்து விழுந்தொழிந்தனவாம். இந்த ரீதியில் விச்வேஷ தசையில் இருக்கின்ற
பரங்குச நாயகிக்குக் கையில்வளை பெய்யப்பெற்றிருத்தல் கூடுமோ? என்று சங்கை; விச்
வேஷ தசையா யிருக்கச்செய்தேயும் (கீழ்ப்பாட்டில்) கடல்வண்ணனென்று தலைவனது
திருநாமத்தை உச்சரிக்கப்பெற்ற உவப்பினால் சிலவளைகள் கையில் தங்கியிருந்தன வென்று
சங்காபரிஹாரம் செய்ததாயிற்று.

அஞ்ஜலி மாருதே யிருந்தான்; கடலோசைவந்து செவிப்பட்டது; கண்ணுக்கு இலக்
காக வேண்டிய எம்பெருமான் காதுக்கு இலக்கானதாகக் கருதினான்; கடலோசை வழி
யாய்க் கடலை நினைத்துக் கடல்வண்ணனான எம்பெருமானை நினைத்து, அப்பெருமான் பள்ளி
கொண்டருளுங் கடலன்றோ இது! என்னு நின்றான். பிரான் என்றது இராமபிரான் என்றபடி.
யாய், அவன் ஒரு பிராட்டியைப் பெறுதற்காகக் கடற்கரையிலே தரைக்கிடை கிடந்த
வாற்றை நினைத்துப் பிராண்கிடக்குங்கடல் என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்.

செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதான்மூர்த்தி யீதென்னும் = இவ்வெல்லாம் கடலோசையோடே வருந்திக்கிடந்து, பொழுதுண்டிந்தவாறே ஸூர்யனைக் கண்டதும் 'ஸ்ரீதானுடைய வடிவு இது' என்கின்றான். கீழே கடல்வண்ணாக அநுஸந்திக்கப்பட்ட எம்பெருமானை இப்போது ஸூர்யனாக அநுஸந்திப்பதற்கு, என்ன பொருத்தம்? என்று சங்கை பிறக்கும். இங்கு ஆரூர்ப்படி யருளிச்செயல் காண்மின்;—“எம்பெருமானும் பிராட்டியும், ஆதித்யனும் அவனுடைய ப்ரபையும்போல இருக்கையாலே, அந்த ஆதித்யனைக்காட்டி ஸ்ரீதான்மூர்த்தி யீதென்னும்” என்பதாம்.—ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ராவணனை நோக்கிப் பிராட்டி சொல்லுகையில் “அந்நயா ராகவேணுஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்றான்; ராவணவதத் திற்குப் பிறகு பிரமன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி ஸ்ரீராமபிரான் சொல்லுகையில் “அந்நயா ஹி மயா ஸ்தீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்றான். இங்ஙனே திவ்ய தம்பதிகளின் திருவாக் கினால் எம்பெருமான் ஸூர்யனோடொப்பப் பரிகணிதனுமையால் ஸூர்யனைப் பார்க்கும் போது சிரீதான் நினைவுக்கு வாக் குறையில்லை. “ப்ரபா ப்ரபாவான்களைக் கண்டவாறே அவனும்வனுமாக இருக்குமிருப்பை நீனயா நின்றான்.” என்பது நடு முப்பத்தாறாயாம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “புரங்யேமொருகாலுடைய தேரிலே” என்று தொடங்கியுள்ள சூர்ணிகையில் “சிரீதான்மூர்த்தி யீதென்னும்” என்கிற இந்தப் பாசரம் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளது. அவருடைய திருவுள்ளத்தின்படி பார்க்குமளவில், “த்யேயஸ் ஸதா ஸவீத்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ நாராயண:” என்கிறபடியே எம்பெருமான் ஸூர்யமண்டல மத்யஸ்த னதலால் அதுபற்றி “செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதான்மூர்த்தி யீதென்னும்” என்றதாகக் கொள்ளலாம்.

கண்ணீர்மல்க நின்று நையும் = சிரீதான் என்னுப்படியே புருஷகாரபூதையான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி அருகேயிருக்கச் செய்தேயும் பேறிழந்த நான் இனி யார் புருஷகாரமாகப் பெறவிருக்கிறே னென்று உடைகுலைப்படா நின்றான். ஸ்ரீமத் நாராயணனென்று கூடச் சொல்லமாட்டாதே நாரணன் என்கின்றான்.

எம்பெருமானுக்குப் போலியான பொருள்களையும் அவனோடு தொடர்புள்ள பொருள்களையும் அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க, நித்யாநுபவசாலிகளான நித்ய ஸூரிகளின் வடிவில் பிறக்கும் புகர் இவட்குப் பிறக்கின்றமையைத் தாய் தெரிவிக்கின்றான் என் தெய்வ வருவிற் சிறுமான் என்பதனால்.

செய்கின்றதோன்று அறியேன் = இவள் தொடங்குவது என்ன? தலைக்கட்டுவது என்ன? என்பதொன்று மறிகின்றிலே னென்றபடி. (உ)

அறியும்சேத்தீயைத்தழவி அச்சுதனென்னும்மெய்வேவாள் *
எறியும்தன்காற்றைத்தழவி என்னுடைக்கோலிந்தனென்னும் *
வேறிகொள் துழாய்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற *
சேறிவனாமுன்கைச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே. (ங)

வினையுடையாட்டி யேன் பெற்ற	{ கொடுவினையேனாகிய நான் பெற்ற, நெருக்கின் வளையல்களை யணிந்த முன்கைகளை யுண்டய இவ்விளம் பெண் ணைவள்,	{ அறியும் செய்தியை தழவி அச்சுதன் என்னும் மெய் வேவாள் ! எறியும்	{ சுடுமென்று எல்லாராலும் அறியப்பட்ட சிவந்த நெருப்பைத் தழவி ‘எம்பெருமான்’ என்கிறான்; உடம்பு வேகின்றான்; வீசுகின்ற
செறிவனாமுன் கை சிறு மான்			

திருவாய்மொழி—திவ்யார்த்ததீபிகை

தன் காற்றை தழுவி—குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி
என்னுடை கோவிற் } 'என்னுடைய கண்ணன்'
தன் என்னும் } என்கிறான்;
வெறிகொள் பரிமளம்மிக்க
துழாய் மலர் திருத்துழாய் மலர்கள்

நாறும்
செய்கின்றது
என் கண்ணுக்கு ஒன்றே } மணக்கப் பெற்றிருக்
கின்றான்;
(இங்ஙனே இவன்) செய்
கின்ற தொழில்கள்
என் கண்களுக்கு ஒன்று
தானா? பலபல.

* * *—மகளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப் புகுந்து, இவற்றுக்குக் கண்கலை யென்கிறான். எம்பெருமானுடைய திருவடிவைச் சொல்லுமிடங்களில் “தேஜஸாம் ராசிம் ஊர்ஜிதம்” என்றும், “குழமித் தேவர்குழாங்கன் கைகொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு” என்றும் தேஜ் புஜ்ஜமாகவே சொல்லுவார்கள். பராங்குசநாயகியானவன் செவ்விய நிலையக் காணும்போது அதனை அச்சதனாகவே ப்ரதிபத்தி பண்ணித்தழுவுகின்றான்; அந்த ப்ரதிபத்தியின் சுத்தியாலே, மெய்வேவாள்—உடம்பில் தாஹமுன் டாவது கிடையாது. அக்னிதேவதை தன் காரியத்தைச் செய்யாதிருக்குமோவென்னில், ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குச் செய்தாலன்றோ பராங்குசநாயகிக்குச் செய்வது. “தாதைஷ் வஷ்டி: பவநேரிதோபி ந மாம் தஹதி அத்ர ஸமந்ததோஹம். பச்யாமி பத்மாஸ்தரணஸ்த்ருதாநி சீதா: ஸர்வாணி திசாம் முகாநி.” என்றானிறே ப்ரஹ்மாதாழ்வான். என்னை நெருப்புச் சுடுகின்ற தில்லையே யென்றான்; அதுபோலேயாயிற்று இதுவும்.

ஏறியுந் தன்காற்றைத் தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்=விசுகிற குளிர்ந்த காற்றை, பசுமேய்த்துவிட்டுத் தன்னோடே கலக்க வருகிற க்ருஷ்ணனாகக்கொண்டு தழுவிப் பீதியுள்ளடங்காமையாலே என்னுடைய கோவிந்தன் என்கிறான்.

வெறிகொள் துழாய்மலர் நாறும்=திருத்துழாய்ப்பரிமளம் கமழ்கின்றது தலைமகள் டத்து. பிரிவு நிலைமையில் திருத்துழாய் நறுமணம் கமழ் ப்ரஸக்தியேதென்னில்; இதற்கு முன் ஸம்சலேஷ தசையிலுண்டான பரிமளம் பத்தெட்டு குளிக்கு கிற்குமே. அன்றியும், இரண்டாமடியிற் கூறியபடி, எம்பெருமான் காற்றோடே கலந்து புகுந்து கலவிசெய்த தாகவுங் கூடும்.

வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற=நல்வினை யென்றாவது திவினை யென்றாவது சிறப்பித்துக் கூறவில்லை; ஆயினும் கிர்வேத ப்ரகரணமாகையாலே திவினை யுடையேன் என்றே பொருள்படும்; பட்டாலும், இப்படி பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்கும்படியான பெண்ணைப் பெற்றது நல்வினையின் பயனாகவே உள்ளறக் கருத்ததக்கதாதலால் நல்வினையாட்டியேன் என்பதே உள்ளுறை பொருளாம். உண்மையில் தாயின் நிலைமையும் ஆழ்வார்க்கே உள்ளதாதலால் இவ்வினையுடைமை ஆழ்வார்க்கேயாகும்.

ஒன்றே ?--ஒன்றல்ல, பல என்றபடி. (ங)

ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும் *
நின்றகுன்றத்தினோக்கி நெடுமாலே ! வாவுவென்றுகூவும் *
நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்றாலும் *
என்றினமையல்கள்செய்தான் என்னுடைக்கோமளத்தையே. (ச)

அன்றி:

} (எல்லாக்கலைகளும்) பொருள் | திங்களை காட்டி } பூர்ண சந்திரனை (அருகில்
நிய | நின்றுக்குக்) காட்டி

ஒளி மணிவண் ணனே என்றும்	{ ஒளியையுடைத்தான நில மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனே! என்று கூப்பிடுகிறான்;	நன்று பெய்யும் மழை காணில் நாரான் வந்தான் என்று	{ நன்றாகப்பொழியும் மேகத்தைக்கண்டால் நாராயணன் வந்தான் என்று கூறி
நின்ற குன்றத்தினை கோக்கி	{ (அந்தச் சந்திரமண்டலத் தளவு உயர்ந்து) நிற்கிற மலையைப்பார்த்து	ஆறும் என்னுடை கோமளத்தை என்று இன மையல்கள் செய்தார்	{ மேகத்தைக் கண்ட மயில் போலே கூத்தாடுகின்றான்; மெல்லியலானான எனது மகளுக்கு இப்படிப்பட்ட மயக்கங்களை பண்ணினர்.
(ஸகல உலகங்களையும் அளக்கைக்கு வளர்ந் தருளின எம்பெருமான் என்று நினைத்து) நெடுமாலே வா என்று கூவும்	{ 'நெடுமாலே! வாராய்' என்று அழைக்கிறான்;		

* * *—எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பப்பெற்ற சந்திரனைச் சுட்டிக்காட்டி 'நீலமணிவண்
ணனே!' என்று அழைக்கின்றான். உயர்வின்ற வொரு மலையைப்பார்த்து; உலகங்களை
அளந்தருள்வதற்காக நியமனவளர்ந்து நிற்கிற ஸர்வேச்வர னென்று கொண்டு 'என் ஆர்த்தி
தீரவாராய்' என்றழைக்கின்றான். நன்றாகப் பெய்யும் மேகத்தைக்கண்டால் 'நாராயணன்
நம் உருவதல் தீர வந்தான்' என்று, மேகத்தைக்கண்டு மயில் கூத்தாடுமாபோலே கூத்தாடு
கின்றான். அந்தோ! இப்படிப்பட்ட வியாமோஹங்களை எனது பெண்பிள்ளைக்கு உண்டு
பண்ணிவிட்டாரே! என் செய்வேன்! என்கிறான் திருத்தாய்.

ஒன்றிய என்றது ஸகலகலைகளும் பொருந்தப்பெற்ற என்றபடி. “அஹிதா உதவோ
ஜாத:—சந்திரமா மஸோ ஜாத:” என்று புருஷஸூக்தத்தில் சந்திரன் எம்பெருமானுடைய
திருவுள்ளத்தில் நின்று தோன்றினனாகச் சொல்லிற்று. “காரணவஸ்துவின் குணங்கள் கார்ப
வஸ்துவிலே ஸங்க்யமிக்கும்” என்கிற நியாயப்படி காரண பூதனை எம்பெருமானுடைய
குளிர்ச்சியடிபாகவே சந்திரனுக்குக் குளிர்ச்சி யுண்டாயிற்றென்று பத்தர்கள் அபிநேதி
கொள்வதுண்டு; குளிர்ந்த சந்திரனைக் கண்டவாறே குளிர்ந்த திருவுள்ளமுடைய எம்பெரு
மானாகவே பாவனை செல்லுகின்றது. ஒளிமணிவண்ணனே! என்று விளியாகவுங்கொள்ள
லாம்; ஏகாத்தை விளியுருபாகக் கொள்ளாமல் பிரிநிலைப் பொருளதாக்கி 'இவன் ஒளி
மணிவண்ணனேயன்றி வேறல்லன்' என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்.

இரண்டாமடியில் இரண்டு நிர்வாஹங்களுண்டு:—நின்ற குன்றமொன்று தென்பட்
டது; வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாறே, ஐகத்தைபெல்லாம் தன் திருவடிகளின் கீழே
யிட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடையனான த்ரிவிசுக்ரம் பகவான் என்றெண்ணி,
எழுந்தருளாய் என்றழைக்கின்றான் என்பதாகப் பிள்ளானுடைய நிர்வாஹம். மலைபெயரா
மல் நின்று அடிக்கடி மழைபெய்யப்பெறுவதுதல் அழுக்கற்றுப் பசுகு பசுகென்றிருக்கு
மாறு கண்டு பரங்குச நாயகி என்ன நினைத்தா ளென்னில்; எம்பெருமான் நெடுநாள்
உபேகூத்திருந்த குற்றவாளி யாகையாலே உள்ளபடியே வந்துநிற்க வெட்கப்பட்டு, பச்
சைப்போர்வையிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறானாகக்கொண்டு 'சுணைகேடனே! நீ இங்ஙனே
வெள்கவேணுமோ? வந்துநில்' என்கிறான்—என்று நஞ்சீயர் நிர்வாஹிக்கும்படி. நஞ்சீயரு
டைய ஒன்பதினாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்—“நின்றதொரு மலையைப்பார்த்து, ஸகல
லோகங்களையும் அளக்கைக்கு வளர்ந்தருளின எம்பெருமானென்றே கொண்டு என்னர்த்தி
தீரவாராய் என்று அழைக்கும். ஸாபராதனாகையாலே கிட்டவர அஞ்சி நிற்கிறானாகக்
கொண்டு 'உன்னுடைய ஸ்நேஹாதீசயம் அறியோமோ? வாராய்' என்று சேஷபூர்வகமாக
அழைக்கும் என்றுமாம்.”

இந்த கிர்வாஹு பேதத்திற்கு நிதானம் எதென்னில்; நெடுமால் என்கிற சொல்லே யாகும். மால் என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பெருமை, வியாமோஹம் முதலிய பல பொருள்க ளுண்டு; பெருமையென்னும் பொருளிலே நோக்குவைத்தார் பின்னான்; வியாமோஹமென் னும் பொருளை நோக்கினார் நஞ்சியர்.

நன்று பெய்யும் மழையைக்கண்டால் நாரணன் வந்தானென்று கனிப்பதற்குப் பல வகையான கருத்துக்களுண்டு; “ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்து நானுளும், தொக்க மேகப் பங்குழாங்கன் காணுந்தோறும் தொலைவன் நான்” என்கிறபடியே மேகத் தைக் காணும்போதே * மின்னுமாமழை தவழும் மேகவண்ணனான நாராயணனுடைய ஞாப கம் வந்தேதீரும். “தழைகளுந் தொங்கலும் ததும்பி யெங்குந் தண்ணுமை யெக்கம் மத்தளி தாழ்பிலி, குழல்களும் கீதமுமாகி யெங்கும் கோவிர்தன் வருகின்ற கூட்டங்கண்டு, மழை கொலோ வருகின்றதென்று சொல்லி” [பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—4—1] என்ற பாசுரப் படியும் கொள்ளலாம். “எத்தனையும் வான் வறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள், மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல், மெய்த்துயர் வீட்டாவிடிலும் வித்துவக்கோட் டம்மா! என்சித்த மிக வுன்பாலே வைப்பனடியேனே” [பெருமாள் திருமொழி 5—7.] என் கிறபடியே அந்நயகதிகளால் எதிர்பார்க்கப் படுந்தன்மை மழைக்கும் திருமாலுக்கும் ஒக்கு மாதலாலும் மழையைக்கண்டு நாரணன் வந்தானென்று ஆலுதல் அமையும்.

இன மையல்கள்—இப்படிப்பட்ட மயக்கங்கள். இன்ன என்பது ‘இன’ என்று தொக்கிக் கிடக்கிறது. என்று என்பதற்கு ‘என்றைக்கு’ என்று பொருளுரைத்தார் பன்னீ ராயிர வுரைகாரர். (4)

கோமளவான்கன்றைப்புல்கிக் கோவிர்தன்மேய்த்தனவென்னும் *

போமீளநாகத்தின்பின்போய் அவன்கிடக்கையேனென்னும் *

ஆமளவோன்றமுறியேன் அருவினையாட்டியேன்பெற்ற *

கோமளவல்லியையமாயோன் மால்செய்துசெய்கின்றகத்தே. (ரு)

கோமளம் வான் கன்றை புல்கிக்	இனையபெரிய கன்றுகளைத் தழுவி (இவை)	அவன் கிடக்கை படுக்கை ஈது என்னும் அரு வினையாட்டி. யேன் பெற்ற	அவன் பன்னிரிகொள்ளும் இது என்று சொல்லுவான்; (அதுபலித்து முடிக்க) அரிய பாபத்தை யுடையேனை நான் பெற்ற
கோவிர்தன் மேய்த் தன என்னும்	பசுமேய்க்க முடிசூடின் கண்ணன் (இனிது உகந்து) மேய்த்தவை என்று கூறுவான்; இஷ்டப்படி ஒடுகின்ற	கோமளம் வல் லியை	மருதுள்வபாவையாய், கொடிபோன்ற இவனை
போம் இளம் நாகத்தின் பின் போய்	இனைய நாகத்தின் பின்னே (இத்போன விடத்தில் அவனையும் காணலாம் என்று நினைத்துச்) சென்று	மாமோன் மால் செய்து செய்கின்ற கூத்து ஆம் அளவு ஒன்றும் அறியேன்	எம்பெருமான் மயக்கி பண்ணுகிற இத்தகைய கூத்தாட்டு எவ்வளவில் ஆகும் என்று ஒன்றும் அறிகிலேன்.

* * *—இங்கு ‘ஆன் கன்றை’ என்றும் ‘வான் கன்றை’ என்றும் பிரியும். “ஆண் கன்றை என்று பாடமாகவுமாம்,” என்று பன்னீராயிரத்திலுள்ளது. பசுக்களை மேய்ப்பதற் காகட்டிலும் கன்றுகளை மேய்ப்பதில் கண்ணபிரானுக்கு மிக்க ஆவலுண்டு; “திவத்திலும் பசு நிரைமேய்ப்பு உவத்தி செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே” என்று பசுக்கூட்டங்களை மேய்ப்ப தில் வெறும் உவப்பு உள்ளதாகச் சொல்லப்பட்டது; “கன்று மேய்த்து இனிது உகந்தகா ளாய்” என்று கன்றுகளை மேய்ப்பதில் இனிதுவப்பு உள்ளதாகச் சொல்லப்பட்டது. பிறர்

கை பார்த்திருக்கும் அசக்தர்களை ரக்ஷிப்பதிலேயே ஊக்கமுடையவன் எம்பெருமான் என்பது உள்ளுறை பொருள்.

கண்ணபிரான் கன்றுகளை மேய்த்தா னென்பதறிந்த பராங்குச நாயகி, தெருவில் திரியும் கன்றுகளைப்பிடித்து அணைத்துக்கொண்டு ‘நம் கண்ணபிரான் மேய்த்த கன்றுகள் இவை’ என்கின்றாள். இங்கே ஈட்டு மூரீ ஸூக்தி:—“கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டவாறே அது துள்ளிப்போகா நிற்குமே; அவன் பரிகரமாயே யிருத்தென்னும்” என்பதாம். “காற்றல் கடியனாய் ஓடி அகம்புக்கு மாற்றமுந்தாரான்” என்கிறபடியே கைக்கு எட்டாமல் ஓடுகிற தன்மை கண்ணபிரானுக்குப்போலவே கன்றுக்கும் கண்டதனால் “கோவிந்தனுடைய பரிகரமே இவை” என்று திண்ணமாகச் சொல்லுவனென்றபடி. கோமளமென்று இளமைக்கும் மென்மைக்கும் பெயர்; ராணிக்கத்தில் ஒருவகைக்கும் பெயர். ஆனகன்று என்றால்—பசு ஈன்றகன்று என்றபடி. வான்கன்று என்றால்—திவ்யமான கன்று என்றபடி. கோவிந்தன்—பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்த்த பெருமேன்மைக்கு முடிசூழினவன்.

[போம் இளகாகத்தின் இத்யாதி.] ஸர்ப்பம் ஓடக்கண்டால் அஞ்சாதே அதன் பின்னேயோடி ‘எம்பெருமானுடைய திருப்பள்ளி மெத்தை இது’ என்கின்றாள். “ஐந்து பைந்தலையாடரவனை மேவிப் பாற்கடல் யோகரித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்தே” என்கிறபடியே அவனுடைய சேஷசயன வைபவத்தையே இடைவிடாது சிந்திப்பவராதலால் அதுவே நினைவானபடி. அவனோடே கூடித் தானும் பறிக்கவாமென்ற ஆசையோடே நாகத்தின் பின்னே நடத்தாள்போலும்.

“ஆமளவு ஒன்றுமறியேன்” என்பதை உள்ளவிடத்திலேயே அர்வயிக்கவுமாம்; ‘மாயோன் அருளினபாட்டியேன் பெற்ற கோமளவல்லியை மால் செய்து செய்கின்ற கூத்து ஆமளவொன்று மறியேன்’ என்று அர்வயிக்கவுமாம். முந்தினபசுத்தில், கூத்தே! என்பது ‘இப்படியும் ஒரு கூத்து ஆவதே!’ என்று முடியும். (௫)

கூத்தர்குடமேத்தாடில் கோவிந்தனுமெனுவோமே *
வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும் *
ஆய்ச்சியர்வேண்ணெய்கள்சாணில் அவனுண்டவேண்ணெய்தேன்னும் *
பேய்ச்சிமுலைசவைத்தாற்கு என்பெண்கொடியேறியபீத்தே ! (க)

கூத்தர் குடம் எடுத்து ஆடல்	யாரேனும் கூத்தாடுமவர்கள் குடத்தை எடுத்து ஆடினார் களாகில்	அவன் உண்ட வெண்ணெய் ஈது என்னும்	அவன் அமுது செய்தருளின வெண்ணெய் இது என்கிறாள்:
கோவிந்தன் ஆம் என ஓடும்	{ குடக்கூத்தாடுதலை ஸ்வபாவமாகவுடைய) க்ருஷ்ணன் ஆம் என்று கருதி (காண்கைக்கு) ஓடுவாள்;	பேய்ச்சி முலை சவைத்தாற்கு	{ பூதனையினுடைய முலையைப் ப்ராணனோடே சவைத்து முடித்த கண்ணபிரானுக்கு
வாய்த்த குழல் ஓசை கேட்கில் மாயவன் என்று மையாக்கும் ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்	{ இனிய குழலின் ஓசையைக் கேட்டாளாகில் க்ருஷ்ணன் என்று நினைத்து மோஷியா நிற்பாள்; இடைச்சிகள் கையிலே வெண்ணெயைக் கண்டாள்	கொடி என்பெண் ஏறிய பித்த ஏ	{ கொடிபோன்றவளான என்னுடைய மகள் தலைமண்டையிடும்படி கொண்ட பிச்சு இருந்தபடி ஆச்சரியம்.

* * *—ஐவனத்திற்காகக் குடக்கூத்தாடித் திரிகிறவர்களுண்டே; அவர்கள்வந்து குடங்களை விசியெறிந்து ஆடுமதுகண்டால் * குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல

கோவாகிய கோவிந்தனே ஆடுவதாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணி அதனை அருகேயிருந்து காண ஒடுகின்றான். எப்படிப்பட்டவர்களைப் மீடுபடுத்தவல்ல புல்லாங்குழலின் இசைவந்து செவிப்பட்டால், கண்ணிரானென்று சொல்லி வியாமோஹிக்கின்றான். இடைச்சிகள் கொணர்ந்து விற்கும் வெண்ணெயைக் கண்டால், அன்று அவன் திருவாய்ப்பாடியில் களவுகண்டு அமுதுசெய்த வெண்ணெயோடொத்த வெண்ணெய் இது என்று சொல்லா நின்றான்; தாய் உதவாத தன்மையிலே பூதனையென்பவள் தாய்வடிவுகொண்டு வந்து நலியப்புக, அவளை முடித்துத் தன்னைச் சேமமாகத் தந்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று இவள் பித்தேறினாயிற்று; இப்படியும் ஒரு விலகடிமான பிச்சு உண்டோ வென்கிறான் திருத்தாய்.

குடமெத்தாடிஸ் என்கையாலே, ஸாதாரணமான கூத்துக்களைப்பொருள் படுத்தான்; குடக்கூத் தொன்றிலேயே மீடுபடுவாளென்பது பெறப்பட்டது. அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகம்செய்யுமாபோலே இடையர்க்குச் செல்வம்விஞ்சினால் களிப்புக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக் கூத்தாடுவார்கள் என்று ப்ரஸித்தி. கண்ணிரானும் சாதிமெய்ப்பாட்டுக்காகக் குடக்கூத்தாடினாம்; அதில் ஆழ்வார்கள் மிக ஈடுபடுவார்கள். “நீரார் கமலம்போல் செக் கண்மாலென்றெருவன், பாரோர்களைல்லாம் மகிழப்பறைகறங்கச், சீரார் குடமிரண்டேந்திச் செழுந்தெருவே ஆராரெனச் சொல்லியாடுமதுகண்டு, ஏராரிள முலையாரன்னையரு மெல்லாரூடி வாராயோ வென்றார்க்குச் சேன்றேனென் வல்வினையால்” என்று தொடங்கியுள்ள சிற்ப திருமடற் பாசுரம் காண்க.

குடக்கூத்தாடுமது கண்டு கோவிந்தன் என்று சொல்லி ஓடினளாம்; யாரோ வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக ஆடித்திரிகிறார்களத்தனை; கண்ணனல்லன்’ என்று விவேகிகள் கூற்றால் ‘கோவிந்தனும்’ என்று சொல்லி ஓடினளாம். ‘கோவிந்தனேகிடர்; திண்ணமாநானறிவேன்’ என்றவாறு.

வாய்த்த குழலோசை இத்யாதி. கண்ணிரானுடைய வேணுகானச் சிறப்பு பெரியாழ்வார் திருமொழியில் * நாவலம் பெரிய திவினில் வாழும் * என்கிற பதிகத்திலும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—உத்தரசதகத்தில் “ஸெஸெஹாழிஸ்ரஜஹாஸவஹுவ—சைலோக்கிச் ச ஜலாம்பபூவ” இத்தயாதிச் சலோகத்திலும் பரக்கக் காணத்தக்கது.

மாயவனென்று=‘மாயவனான கண்ணன் ஊதுகிற குழலின் ஓசையென்று’ என்ற பொருள் கொள்வது தவிர ‘மாயவனான கண்ணனேயென்று’ என்கிற பொருளும் கொள்ளத்தகும். கீழே *புகழ்நல்லொருவனில் ‘நுடங்கு கேள்வியிசை யென்கோ’ என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே எம்பெருமான்நன்னையே ஸங்கீதமாகக் கொள்ளுகிற புடையுமுண்டிறே; குழலோசையை எம்பெருமானாகவே ப்ரதிபத்தி பண்ணா இன்றாலென்றபடி. கண்ணனுடைய குழலோசையாக நினைத்து மோஹிக்கின்றனென்ற பொருளில் மாயவன் என்ற சொற்களையில் நோக்காக நம்பின்னே அருளிச்செய்யும் அர்த்தம் மிக அழகியது; அதாவது—சில கோபுரங்களுடனே கலந்து பிரிந்தால் அத்தலையில் பிரணய ரோஷம் தலையெடுத்திருக்கும்; மீண்டும் அவர்களோடு கலக்க நினைக்கும்போது அந்த ஊடலை ஆற்றவேண்டிச் சில தாழ்ந்த சொற்களைக் குழலிலேயிட்டுப் பாடிக்கொண்டே செல்வனும்; ‘பகலெல்லாம் பசுக்களின் பின்னே போனேன்; தாய் தந்தையர்க்குப் பரத்திரையிருந்தேன்; பிரிந்தேன்; தரிக்கமாட்டிற்றிலேன்; ஒருபகல் ஆயிர மூழியாய்ச்செல்லா நின்றது, என்றிங்கனே பாசுரங்களை உள்ளே யிசைத்துப் பாடுவதுண்டு; அது தோன்ற மாயவன் என்றதாக.

மையபாத்தல்—பொருத்தல்.

“ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்” என்ற விடத்து, பிராமண ஸ்திரிகள் கடைத்து திட்டிய வெண்ணெய்கண்டால் ஒன்றும் பேசாள்; இடைச்சிகள் கையில் முடை நாற்றம் பெற்ற வெண்ணெய் கண்டால்—என்று இன்சுவைப் பொருளுரைப்பர் ரம்பிள்ளை.

அவனுண்ட வெண்ணெய் ஈதென்னும் — கண்ணபிரான் அக்காலத்து அமுதுசெய்த வெண்ணெய் இப்போது காணமுடியாதாசலால், அவனுண்ட வெண்ணெயோடு ஸாதிபிமான வெண்ணெய் என்றபடி.

முன்னடிகளில் கோளிர்தன், மாயவன் என்று திருநாமங்களைச் சொன்னதப்போலே இங்கும் [முன்றமுடியிலும்] ஒரு திருநாமர் சொல்லலாமாயிருக்க அது சொல்லாது அவன் என்றது—வெண்ணொயுண்ண அவன் பட்டபாடுகளை யெல்லாம் உடப்படுத்தியவாறு. “வாரார் வணமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு, ஏராரிடையோவ எத்தனையோர் பொதுமாய், சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை, வேரார்நுதல் மடவாள் வேரோர் கலத்திட்டு, வாராருற் றியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப், போரார் வேற்கண் மடவாள் போர்த்தனையும் பொய் யுறக்கம், ஓராதவன் போலுறங்கியறிவுற்றுத், தாரார் தடந்தோள்களுள்ளவன் கைகீட்டி, ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி” (சிறிய திருமடல்) இத்யாதி.

சுற்றடிக்கு ரம்பிள்ளையிடு;—“இவள் இப்படிக்க கலங்குகைக்கு நிதானமென்னென் னில்; [பேய்ச்சி முலை கவைத்தாற்று.] அவன் முன்பே யொரு உபகாரத்தைப் பண்ணிவைத் தான்; அதிலே தோற்றவன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறத் தொடங்கினாள்; தாபுங்கூட உத வாதுமயத்திலே பூதனைவந்து முலைகொடுக்க, அவ்வளவிலே உணர்த்தியுண்டாய் அவளை முடித் துத் தன்னை நோக்கித்தந்தானே; அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று அன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறி னாள்.—பூத்தருபுணர்ச்சி, புணர்த்தரு புணர்ச்சி, களிறுதரு புணர்ச்சி என்றவை புணர்ச்சிக்கு ஹேது. அதாவது—எட்டாத கொம்பிலே கின்றதொரு பூவை ஆசைப்பட்டால் இவன் தன் னைப் பேணுதே இவளாசையை முடித்துக்கொடுக்க ‘இவன் தன்னைப் பேணுதே நம் நினைவை முடித்தானே’ என்று அதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை பூத்தரு புணர்ச்சி. ஆற்றிலே அமுத்து கிறவனைத் தான் புக்கேறவிட, அதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை புணர்த்தரு புணர்ச்சி. அசிரித்தி மாக ஆனையின் கையிலே அகப்பட்டவனை மீட்டுக்கொடுக்க, அதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை களிறுதரு புணர்ச்சி. இவை யொன்றாமல்; அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவன் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கிறான்.” (6)

ஏறியபித்தினோடு எல்லாவலகுண்ணன்படைப்பென்னும் *

நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரேன்றோடும் *

நாறுதுழாய்மலர்காணில் நாரணன்கண்ணிய்தேன்னும் *

தேறியும்தேறும் மாயோன்திறத்தனளையித்திருவே.

(7)

ஏறிய பித்தி	} மிகுந்த மயக்கத்தோடே கூடியிருக்கச்செய்தே (வேதாந்த வித்துக்கள் சொல்லுமாயோல) எல்லா உலகு கண்ணன் படைப்பு என்னும் }	நீறு செவ்வே	} பன்மத்தை மேல்நோக்கி இடக்கண்டாளாகில் ஸர்வேச்வரனுடைய அடி யார் என்று கொண்டு (அவர்களைத் தொடர்ந்து) ஓடுகிறாள்;
இனோடு		இட காணில்	
எல்லா உலகு	ஸகலலோகங்களும்	நெடுமால் அடியார்	
கண்ணன் படைப்பு	க்குஞ்ஞனுடைய ஸ்ருஷ்டி	என்று ஓடும்	
என்னும் }	என்று கூறுகிறாள்;		

தில் அருளிச்செய்திருக்கையாலே பாகவதர்களின் திருவடிப் பொடியையும் பொருளாகக் கொள்ளலா பொன்பதாம்.

பஸ்பதாரணம் பண்ணுகிறவர்கள் குறுக்கே பூசக் காண்பதொழிய ஊர்த்வமாக திரு வதுமுண்டோவென்று சிலர் முற்காலத்திலேயே சங்கத்தார்கள்; அதற்குப் பரிஹாரமும். நம் பின்னையருளிச்செய்தார். சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“அவர்கள் செவ்வையிருவர்களோ வென்னில், அதுவுமன்றிக்கே இதுவுமன்றிக்கே மசகப்ராயரா யிருப்பார்கள் தரிப்பர்களிறே.” (அதாவது) இரண்டுங் கெட்டான் என்று சொல்லப்படுகிற சிலர் பஸ்மத்தையே ஊர்த்தவ புண்டரமாகவும் தரிப்பர்களென்றபடி.

[நாறுதுழாய் இத்தபாதி] நறுமணம் மிக்க திருத்துழாயைக் கண்டால், என் நாயன் *தோளினேமேலும் நன் மார்பின்மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளினேமேலும் புனைந்த தண் ணர்த்துழாய் இது என்கின்றான்.

பலசொல்லி என்? பித்துக்கொள்ளாமலிருக்கிற காலத்தோடு பித்துக்கொண்டிருக் கிற காலத்தோடுவாசியற என்மகள் பகவதவிஷயமான வார்த்தைகளில் தெளிவுபெற்றே யிருக்கின்றாளென்கிறது சுற்றடி. “இத்திரு” என்றதனால் இப்பராங்குச நாயகி ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியின் அம்சம் என்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது. இதைப்பற்றின விவரணம் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (இரண்டாம் பாகரணத்தில்) “இரானேனில் நலவாகக் குழைத்தவன்” என்கிற சூர்ணையிலும், “இத்திரு மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல் பின்னையோ லென்கிறவொப்பு” என்கிற சூர்ணையிலும் காணத்தக்கது. (எ)

திருவுடைமன்னரைக் காணில் திருமலைக்கண்டேனேயென்னும் *

உருவுடைவண்ணங்கள்காணில் உலகளந்தானென்றுதள்ளும் *

கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும் *

வேருவிலும்வீழ்வினுமோவாக் கண்ணன்கழல்கள்விரும்புமே.

(அ)

திரு உடை	{ பூர்ணமான செல்வத்தை யுடைய	கரு உடை	விக்ரஹபுக்தமான
மன்னரை காணில்	{ அரசர்களைக் கண்டால்	தேவு இல்கள்	{ தேவாலயங்கள் யாவும்
திரு மாலே	{ திருமகள் கொழுநனை எம்பெருமானே	எல்லாம்	{
கண்டேனே	{ கண்டேனே! என்று	கடல்வண்ணன்	{ எம்பெருமான் (எழுந்தருளி
என்னும்	{ கூறுவான்;	கோயிலே	{ யுள்ள) கோவில்களோ
உரு உடை	{ விலக்ஷண வடிவங்களை யுடைய	என்னும்	{ என்று கூறுவான்
வண்ணங்கள்	{ (காயாம்பூ முதலிய) பதார்த்	வேருவிலும்	{ அஞ்சினைபோதும் (ஆர்த்தி
காணில்	{ தங்களைக் கண்டால்	வீழ்வினும்	{ யாலே) மோஷித்தபோதும்
உலகளந்தான்	{ (இச்செவ்வியுள்ளது) திரு	ஒவா	{ ஒழியாதவளாகி
என்று தள்ளும்	{ வுலகளந்தருளின எம். பெருமானுக்கு' என அத்	கண்ணன் கழல்	{ கருஷணன் திருவடிகளையே
	{ யவனித்து பரிதியோடே ஆடுவான்?	கள் விரும்பும்	{ பேணுகின்றான்.

* * *—செல்வம் மிக்க அரசர்களைக் கண்டால் திருமலைக்கண்டதாகவே சொல்லுவ ளாம். ஏனென்னில்; “நாவிஷ்ட-ஃவ்யஸிவதிக: ந விஷ்ணு: ப்ருதிவிபதி.” என்று சாஸ்த்ரம் கூறுகின்றது; விஷ்ணுவின் அம்ஸமில்லாமல் அரசனாக அமைய முடியாதென்பது இந்த ப்ரமா ணத்தின் கருத்து. பூதத்தாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில்—“கோவாகி மாநிலங்காத்து நங் கண் முகப்பே, மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும்—பூமேவுஞ் செங்கமல நாகியான் சேவ டிக்கே யேழ்பிறப்பும், தண்கமல மேய்த்தார்தமர்.” என்றருளிச்செய்கிறார். பலகாலம்

பகவானை ஆராதித்து அதன்பலனாகவே அரசர்களாகிச் சீரிய சிங்காசனம் ஏறுகின்றார்களென்கை.

இங்கே சில ஐதிற்பங்கள் ஈட்டில் அருளிச் செய்யப்படுகின்றன. அரசன் ஸார்தன் தலையிலே அடியிட்டு ஆணைக்கழுத்திலே ஏறுப்போது நாதமுனிகள் கண்டு “ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுப் பெரியதிருவடியின் மீது ஏறும்படி இதுவன்றோ” என்று சொல்லி மோஹித்தாராம். ஒரு ராஜாவைக்கண்டு அவன்பின்னே தொடர்ந்து போனான் என்று முண்டு.

உருவுடை வண்ணங்கள் காணில் உலகளந்தானென்று துள்ளும் = விலகாந்நாபங்களை யுடைய பதார்த்தங்களைக்கண்டால் (அதாவது, நீலம் சூவளை காயா முதலிய உருவழகிய பொருள்களைக் கண்டால் ‘உலகளந்த என்னுயன்’ என்று சொல்லித் துள்ளுகின்றான்).

(கருவுடை யித்யாதி.) கல்புதைத்துக் கிடக்கும்; ஸ்தானங்களைக்கண்டால் அவையெல்லாம் பெரிய பெருபாள் பள்ளிகொண்டருளுகிற கோயிலே யென்று சொல்லுகின்றான். எந்த ப்ரதிமையிலும் எப்பெருமானுடைய ஆவேசம் இருந்தே தீருமென்பது கருத்து. நாலு பேர் கையெடுத்துக்கூம்பிடவேண்டும்படி யிருக்குமிடம் எதுவானாலும் அங்கு எப்பெருமானுடைய ஸார்வீத்யம் உண்டாகியே யிருக்குமென்க. இங்குக் கடல்வண்ணன் என்றதனால் “சூகாமாசுவதித் ததொயம் யஸாமுஷதி ஸாமரஸா! ஸுவஷ்டேவ ந ஸ்வாரசு கெஸவஸ்யுத் மஸ்தி—ஆகாசாத் பதிதம் தோயம் யதா கச்சதி ஸாகரம். ஸர்வதேவநமஸ்கார: கேஸவம் ப்ரதி கச்சதி.” என்கிற ஸுப்ராஸித்த ச்லோகம் நினைவுக்கு வருகின்றது. எந்தத் தண்ணீரும் கடலிலேபோய்ப் புருடாபோலே எந்தத் தெய்வத்தைப் பற்றின நமஸ்காரமும் கடல்வண்ண னிடத்தே போய்ச் சேருமென்பது மேலெடுத்த வசனத்தின் கருத்து.

வேருலிலும் வீழ்வுலிலும் = வெருவுதலாவது அஞ்சதல்; வீழ்வுதலாவது மோஹித்தல். தெளிவோடே கூடியிருந்து பந்துக்களைக்கண்டு அஞ்சி யிருக்கும்போதும், அறிவழிந்து மோஹித்துக் கிடக்கும்போதும் இடைவிடாதே கண்ணன் கழல்களில் விருப்பமே இவனாகுச் செல்லா நின்றது என்றதாயிற்று. (அ)

விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானெயென்னும் *
கரும்பெருமேகங்கள் காணில் கண்ணனென்றேற்பறக்கும் *
பெரும்புலவாநிரைகாணில் பிரானுளனென்றுயின்செல்லும் *
அரும்பெறல்பெண்ணினமாயோன் அவற்றியயர்ப்பிக்கின்றனே. (ஈ)

பகவரை	ஸந்திபாஸிகளை		
காணில்	கண்டால்	ஏற பறக்கும்	{ (அங்கே செல்ல) மேலே யெழுந்து பறப்பதற்கு அலமரா நிற்பான்;
விந்மீ	அருபய கொன்றி போனி		
வியல் இடம் உண்டானே என்றும்	{ அகன்ற உலகத்தைப் ப்ரளயாபத்திலே உண்டு திருவாயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த ஸர்வரக்ஷகனே என்பான்;	பெரு புலம் ஆநிரை காணில் பிரான்	{ பருத்து அழகிய பசுக்களைக் கண்டால் { (அவற்றை மேய்த்து ரக்ஷிப்பவனான) உபகாரகன்
கரு பெரு மேகங்கள் காணில்	{ கறுத்துப்பெருத்த மேகங்களைக்கண்டால்	உள்ள என்னு	{ கூடவருகிறான் என்று நினைத்து
கண்ணன் என்று	{ கண்ணபிரான் என்று நினைத்து	பின் செல்லும்	{ அப்பசுக்களின் பின்னே போகிறான்

பெறல் அரு	} பெறுதற்கு அரியளான இப் பெண்ணை	அலற்றி	} வாழ்விட்டு அல்லற்படி
மாயோன்			

* * *—பகவர் என்றது பரமகாந்திகள் என்றபடி. ஐஞானனுஷ்டான பரிபூர்ணர்களான உத்தமாச்ரமிகள் என்று கொள்க. பகவானைச் சொல்லுகிற சொல்லைவிட்டே அவர்களைக் கூறினது—அவர்கள் பகவானில் வேறுபடாதவர்கள் என்பதைக் காட்டுதற்கென்க.

அப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டால், உலகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கின பெருமானாகவே பிரதிபத்தி பண்ணுவன். *ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்* என்கிற பகவத்கீதையிலே நோக்குப்போலும்.

கரும்பெரு மேகங்கள் காணில் = கறுத்துப் பெருத்து விடாய்திர்க்குமதான மேகத்தைக் கண்டவாறே அப்படிப்பட்ட வடிவையுடையனான கண்ணபிரான் தானே வந்து தோன்றினதைக்கொண்டு கோலாஹலங்கள் செய்யா நிற்பன். இங்கே ஒரு இதிலுள்ளும் ஈட்டில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது:—ராஜேந்தரசோழன் என்னும் ஊரில் திருவாய்க்குலத்தாழ்வார் என்று ஒருவரிருந்தாராம்; அவர் காரகாலத்திலே பயிர் பார்க்கவென்று புறப்பட்டு வயலருகில் சென்றவாறே மேகத்தைக் கண்டு மோலித்து விழுந்தாராம்; இவர் விழுந்ததைக் கண்டு நின்ற குழமகன் ஓடிவந்து அவரை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து க்ருஹத்திலேவிட்டு 'இவருடைய பாக்ருதியை அறிந்திருந்தும் இந்நாளிலே இவரை வயல் பார்க்கப் புறப்படவிடலாமோ? என்றான். மேகத்தைக் கண்டு பகவானாகவே பெண்ணி மோலித்து விழுதல் பக்தர்களுக்கு உள்வதென்று இதனால் விளங்கிறது.

பெரும்புலவாரினர காணில் பிரானுள்ளென்று பின் செல்லும் = பசுக்கூட்டங்கள் வயல்களிலே மேய்ந்துவிட்டு மாலைப்போதிலே மீண்டு ஊர்க்குள்ளே புகுதல் எங்குமுண்டே; அத்தகைய திரளைக் கண்டால், * கன்றுகள் மேய்த்துத் தன் தோழரோடு கலந்து தழைகளுந் தொங்கலும் ததும்பி யெங்குந் தண்ணுமையெக்கம் மத்தளி தாழ்பிலிக் குழல்களுங் கீதமுமாகி யெங்குங் கோவிர்தன் வருகின்ற கூட்டமாகவே யெண்ணி, முன்னணியிலே கண்ணனைக் காணாமல் பிற்குழையிலே அவன் எழுந்தருளக் கூடுமென்று கருதிப் பின்னாலேசென்று பார்க்கின்றான். இப்பசுக்களின் கோஷ்டிக்குள்ளே கண்ணபிரான் இருக்கக்கூடுமென்று நினைத்து, எப்படியும் அவனைக் காணவேனுமென்று கருதி அவற்றைத் தொடர்ந்துகொண்டே செல்லாநின்றான் என்றுமாம்.

புலம் என்றது இந்திரியங்களை அபஹர்க்குமதான என்றபடி: அழகிய என்பது தேர்ந்தபொருள்.

எப்போதும் தன்னையே வாய் வெருவும்படியாகவும் மோலுக்கும்படியாகவும் இப்படி எம்பெருமான் செய்துவிட்டானே! என்கிறான் ஈற்றடியில். ஆழ்வார் இவ்வளவில் திருவவதரித்தது மிக்க தவப்பயன் என்பது அரும்பெறல் பெண்ணினை என்பதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. “அருவினையேன் நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்ற திருவிருத்தமும் இங்கு அதுஸந்தேயம். (சு)

அயர்க்கும் சுற்றும் பற்றி நோக்கும் அகலவேளீனோக்குக்கோள்ளும் *
 வியர்க்கும் மழைக்கண் துளும்ப வெவ்வுயிர்க்கோள்ளும் மெய்சோரும் *
 பெயர்த்தும் கண்ணாவென்று பேசும் பெருமானே! வா வென்று கூவும் *
 மயல்பெருங்காதலென்பேதைக்கு என்செய்கேன்? வல்வினையேனே. (க0)

அயர்க்கும்	மோஷியா நிற்பன்;	பெயர்த்தும்	பின்னையும் (ஆசைமிகுதி யினாலே)
சுற்றும் பற்றி	(கண்ணன் தன்னிடத்து	கண்ணு என்று	க்ருஷ்ணனே! என்று
நோக்கும்	வாராதொழியானென்று	பேசும்	கூப்படிவாள்;
	நினைத்து அவன் வருகை		(அவ்வளவிலே வந்தானாகவெண்ணி)
	யை) சுற்றிலும் பலகாலும்		பெருமானே என்னுடைய ஸ்வாமியே!
	பார்ப்பன்;		வா என்று கூவும் { வரலாகாதோ? என்று
(அவ்வளவிலும் காணாமையினாலே அவன்			அழைப்பான்;
தூரத்திலே நிற்கிறானாகவெண்ணி)			மயல் (இப்படிப்) பிச்சேறும்படி
அகல நீள் நோக்கு } பார்த்த கண்ணை ஒட்டி			பெரு காதல் பெரிய காதலையுடையளான
கொள்ளும் } நெடும்போது பாராநிற்பன்;			என் பேதைக்கு { என் சொற்களோப்
(அங்கும் காணாமையினாலே)			பெண்ணுக்கு
வியர்க்கும் வேர்த்து நீராக நிற்கும்;			{ (இவனை இப்படிக்
மழை கண் } மழைபோலக் கண்களில்			காணும்படி) கொடிய
துளும்ப } நீர் துளும்பும்படி			பாபத்தையுடைய நான்
வெவ் வெவ்விதாக			வல்வினையேன் { என்ன செய்வேன்?
உயிர்க்கொள்ளும் நெடுமூச்செறிகின்றான்;			
மெய்சோரும் { (இத்தகைய பரிதாபத்			
	தாலே) சரீரம் தரிக்க		
	மாட்டாமல் வாடுவான்;		

* * *—பராங்குசநாயகியின் பலவகைப்பட்ட நிலைமைகளை யெடுத்துரைக்கின்றான் திருத்தாய். அயர்க்கும்=சிலகாலங்களிலே அறிவழிந்து கிடக்கின்றான். சுற்றும் பற்றி நோக்கும்=சிலகாலங்களிலே அறிவு குடிபுருந்திருந்து, தனக்குக் காட்சி தருவதற்காக எம்பெருமான் அருகே வந்திருந்தானாகக்கொண்டு மிக்க ஆவலுடனே சுற்றும் நோக்குகின்றான். அகலவே நீள் நோக்குக்கோள்ளும்—சுற்றும் பார்த்தும் காணாதொழிந்தவாறே, பரமபதத்திலின்றும் இப்போதே புறப்பட்டிருக்கக் கூடும்; அங்கிருந்து எழுந்தருளுகிற அழகைக் காண்போம்” என்று நெடுந்தூரத்திலே கண்ணைவிட்டுப் பாராநின்றான். வியர்க்கும்=அங்குக் காணப்பெறாமையாலே இளைப்பாலே வியர்வை மிகும். [மழைக்கண் இத்யாதி.] வேர்வையாய்ப் புறப்பட்டதுபோக மிகுந்தது கண்ணீராய்ப் புறப்படும்; அதிலும் மிகுந்தது நெடு மூச்சாய்ப் புறப்படும். அந்த பரிதாபத்தாலே சரீரம் தரிக்கமாட்டாமல் சோரும்; பின்னையும் ஆசை பேசாதிருக்கவொட்டாமையாலே, பெண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்த க்ருஷ்ணனே! என்று கூவுகின்றான். அங்ஙனம் கூவினவாறே உருவெளிப்பாட்டாலே அவன்ருள்வந்து தோன்றினானாகக் கொண்டு ‘பெருமானே! வா’ என்று அன்புதோற்ற அழைக்கின்றான்.

மயற் பெருங்காதல் என் பேதைக்கு வல்வினையேன் என்செய்கேன்?—இவன் திறத்திலே நான் செய்யக்கூடியதான உபாயம் ஒன்றும் தோன்றவில்லையே! இவளுடைய காதலோ கரையழிந்து கிடக்கிறது. அதுதானே வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கின்ற விவளுக்கு நான் என்ன செய்யவல்லேன்? ‘இப்படியெல்லாம் நீ இருக்கத்தகாது’ என்று நான் சொன்னால் அதுகேட்கும்படியான நிலைமையன்றே. ‘இப்படிப்பட்ட காதல் உனக்கு ஆகாது’ என்று சொல்லலாமென்று பார்த்தாலோ, அது விஞ்சிக் கிடக்கின்றதே! என்செய்வேன்! என்கிறான்.

மயற்பெருங்காதல்—மோஹத்தை விளைக்கக்கடவதான பேரன்பு என்றபடி. “வல் வினையேனே” என்றவிடத்து ஈடு;—“இவனை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். ஆழ்வான் திருநயனங்கள் நோவுபட்ட பின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாப்போலே காணும் திருத்தாயார் திருவுள்ளம்படுகிறது.” ... (க0)

வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *
சோல்வினையால் சோன்னபாடல் ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும் *
நல்வினையென்று கற்பார்கள் நலனிடவைவகுந்தம் கண்ணி *
தோல்வினை தீர்வேல்லாரும் தோழுதேழ்வீற்றிருப்பாரே. (கக)

வல் வினை தீர்க்கும் கண்ணனை	கைல பாபங்களையும் போக்குமியல்வினனை	நலன் உடை	{ (பகவததுபவமாகிற) ஆனந்தத்தை யுடைத்தான
வண் குருகூர்	வளப்பழுடைய திருநகர்க்கு	வைகுந்தம் நண்ணி	பரமபதத்தைக் கிட்டி
சடகோபன்	குத் தலைவரான ஆழ்வார்	தொல் வினை தீர	{ அநாதியான பாபங்கள் மறுவலிடாதபடி ஒழிய
சொல் வினையால்	சொல்லுந் தொழில் வன்மையால்	எல்லாரும்	{ அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் எல்லாரும் வணங்கிப் பெரியகினர்த்தியை யுடைய ராம்படியாக
சோன்ன பாடல்	அருளிச்செய்த பாட்டுக்கள்	தொழுது எழு	
ஆயிரத்துள் இவை	ஆயிரத்துள் இவை பத்துப் பத்தும்	வீற்றிருப்பார்	இருக்கப்பெறுவார்கள்.
நல் வினை என்று கற்பார்கள்	இது நல்ல செய்கை என்று கருதிக்கற்குமவர்கள்		

* * *—இத்திருவாய்மொழி கற்பவர்கள் எல்லாத்துன்பங்களும் தொலைப்பெற்றுத் திருநாட்டிலே நித்யஸூரிகள் ஆதரிக்கும்படியான பெருமைபெற்று மகிழ்வரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி ஆழ்வார்க்கு ஆற்றாமை மீதார்த்தவாரே இனி யிவரை இங்ஙனே துடிக்கவிட வொண்ணாதென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமான் பதறி ஓடிவந்து ஸேவை ஸாதித்து இவருடைய துயரங்களைப் போக்கியருளினானென்பது விளங்க வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை யென்கிறார். இங்கு நம்பிள்ளை யீட்டில்—“பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடார்களே” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கது. கீழ்ப்பாட்டில் “மயற்பெருங்காதலென் பேதைக்கு என் செய்கென் வல்வினையேனே” என்று தாய் சொல்லீத் தலைக்கட்டுகையாலே பெற்றவர்கள் கைவிட்டமை விளங்கிற்று. உடனே “வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை” என்கையாலே பிடித்தவர்கள் கைவிட்டிலாமை விளங்கிற்று. பிடித்தவர்கள் என்றது—பரகத ஸ்வீகாரமாகப்பற்றின எம்பெருமான் என்றபடி.

“வண் குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றவிடத்து வண்மையைக் குருகூர்க்கு விசேஷணமாக்கியுரைத்தார் பன்னிராயிரத்தில்; சடகோபனுக்கு விசேடணமாக்கியருளினார் மற்ற பேரரசிரியர்கள். உதாரண ஆழ்வார் என்றபடி. இன்று நாழங்கூட பகவத்குணதுபவம் பண்ணுகைக்குப் பாங்காகப் பாசரம்பாடிவைத்த ஓளதார்யத்தை என்னென்போம்.!

சோல்வினையால் சோன்னபாடல் என்றது—வாசிக கைங்கர்யமாகப்பாடின பாசரம் என்றபடி. நல்வினை என்று கற்பார்கள்—இப்பாசரங்களின் இனிமை நெஞ்சிலே பட்டால் இவற்றையொழிய வேறென்றால் போதுபோக்கவரிது; அப்படி இனிமையிலே தோற்றுக் கற்காவிடினும் ‘இது நமக்கு நன்மை பயக்குமது’ என்று கொண்டாகிலும் கற்பவர்கள் என்றபடி.

“தொல்வினைதீர நலனிடை வைகுந்தம் நண்ணி” என்று அந்வயிப்பது. ‘நலனிடையு நலனுடை’ என்று இருவகையான பாடம் காண்கிறது. பொருள் ஒக்கும். ஆனந்தப் பரசுரமான வென்றபடி. எல்லாரும் தோழதேழ வீற்றிருப்பார்—இப்பாசுரம் பயின்றவர்கள் பரமபதத்தேறச் சென்றால் அங்குள்ள நித்யமுக்தர்கள் இவர்களை ஆதரிக்கும் பரிசு வாசாயு கோசரம். “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்கிறபடியே மஹோபசாரங்கள் செய்யப்பெற்று முடியுடை வானவராய் வீற்றிருப்பார்கள் என்கை. திருநாட்டிலுள்ளார் இவ் வருளிச்செயல்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும்திறம் “கேட்டு ஆரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” என்ற திவ்யபஸுலக்தியாலும் அறியத்தக்கது. (கடி)

நான்காந்திருவாய்மொழி யுரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து-ஐந்தாந் திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்தேமுலகும்.

உரையவதாரிகை :—கீழ்த் திருவாய்மொழி பெருவிடாயோடே சென்றது. இங்குளே ஆழ்வார் விடாய்க்க வேனுமென்பதுதானே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம்! சோழ உண்பதற்குப் பசி உபகரணமாமாப்போலே எம்பெருமானை யதுபவிப்பதற்கு அளவு கடந்த ஆசையன்றோ உபகரணமாவது. அந்த ஆசையுண்டானாலன்றித் தன்னுடைய பரிபூர்ணது பவத்தைத் தந்தருள எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுவதில்லை. அத்தகைய ஆசை *முனியே நான்முகனில் உண்டாகின்றது. “முடிந்த அவா” என்பது அங்குத்தான். அதற்குக் கீழுள்ள தெல்லாம் அந்த அவாவுக்குப் பண்ணுகிற க்ருஷியாயிருக்கும். எம்பெருமான் இடையிடையே வந்து காட்சிதாரா தொழியில் ஆழ்வாரை இழக்க நேருமே. “தொண்டர்ச் சுமுதுண்ணச் சொன்மாலிகள் சொன்னேன்” என்னும்படி பகவத்குணரஸிகர்களுக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கைக்காகவன்றோ ஆழ்வாரை இங்கு வைத்திருப்பது. ஸம்சுலேஷ விச்சுலேஷங்கள் மாறிமாறி நடந்தாலல்லது எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேற வழியில்லை; நம் போலியர்களின் பாக்கியமும் பரிபக்குவமாக வழியில்லை.

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச் செல்லுகிற ஆனந்தம் பேச்சுக்கு நிலமன்று. “இனி யென்னகுறை யெழுமையுமே?” என்றும் “இனியாவர் நிகரகல் வானத்தே” என்றும் மார்பு தட்டிப் பேசலாம்படி பாக்கியருளிணன் எம்பெருமான். இத்திருவாய்மொழியின் அமைப்பை நோக்குமிடத்து இதற்கு மேற்பட்ட பரிபூர்ணதுபவம் வேறில்லை என்றே சொல்லலாம்படியிராநின்றது. ஆனதுபற்றியே இத்திருவாய்மொழி *சூழ்விசும்பணி முகிலுக்கு அடுத்த திருவாய்மொழியாக இருந்திருக்கலாம் என்று நஞ்சீயர் ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்வாராம்.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் போலிகண்டு ப்ரமித்து மயங்கி ஆற்றாமையீதூர்ந்த ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமான் உபயவிழுகிறாதையிருக்கிற தன் படிகளில் ஒன்றுங் குறையாதபடி முற்றாட்டாகக் காட்டிக்கொடுத்து ‘ஆழ்வீர்! நம்முடைய படிகளெல்லாம் கண்டீரே; நமது இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் நிறம் பெற்றதாவது உம்முடைய திருவாக்காலே ஒழுங்குபடப் பாடின லாயிற்று. ஆகவே பாடிக்காணீர்’ என்று சொல்லி ஆழ்வார் திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அன்னிருப்புக்குப் பல்லாண்டுபாடி மகிழ்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத்திருவாய் மொழி.

வீற்றிருந்தேழலகும் தனிக்கோல்செல்ல,வீவில்சீர் *
ஆற்றல்மிக்காளுமம்மானை வெம்மாபிளந்தான்தன்னை *
போற்றியென்றேகைகளாரத் தொழுதுசொல்மாலைகள் *
எற்றநோற்றேற்கு இனியென்னகுறையெழுமையுமே?

(க)

வீற்றிருந்து எழு உலகும்	{ (பரமபதத்திலே) எழுந்தருளியிருந்து எவ்வுலகங்களிலும்	போற்றி என்றே கைகள் ஆர தொழுது சொல் மாலைகள் எற்ற	{ போற்றி போற்றி என்று வாழ்த்திக்கொண்டே கைகளின் விடாய் திரும்படி அஞ்சலிபண்ணி சொற்களாகிற மாலைகளை (அவன் உகக்கும்படி) ஸமர்ப்பிக்கைக்கு புண்ணியஞ் செய்துள்ள எனக்கு
தனி கோல் செல்ல வீவு இல் சீர்	{ அத்விதீயமான செங்கோல் நடக்கும்படி முடிவில்லாத கல்யாண குணங்களையுடையனாய்		
ஆற்றல் மிக்கு ஆனும்	{ சாந்தியுடனே ஆள்கின்ற ஸ்வாமியாய், கொடிய (கேசி என்னும் அசுரனு) குதிரையை வாய்பிளந்து கொன்ற பெருமானை	இனி எழுமையும் என்ன குறை	{ இனிமேல் ஏழேழுபடியான ஜன் மங்களிலும் என்ன குறைபுண்டாம்?

* * *—எல்லாவுலகங்களையும் நிரவஹிக்க வல்லவனான எம்பெருமானை எத்தப்பெற்ற
வெனக்கு ஒரு காலத்திலும் ஒரு குறையுமில்லை யென்கிறார்.

திருநாட்டில் திருவனந்தாழ்வான் மீது பெரியபிராட்டியாரோடுகூட எழுந்தருளி
யிருந்து “பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும், அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற
வெம்பெருமான்” என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் செங்கோல் செலுத்தி நியமிப்பவனும், இங்
ஙனம் நியமிப்பதற்குறுப்பான ஞானம் சக்திமுதலிய திருக்குணங்கள் நிரம்பப்பெற்றவனும்
தன்னுடைய ப்ரபுத்தவத்தினால் கொடுங்கோன்மை காட்டாதே சாந்தியோடே யிருந்து ஆள்பவ
னும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் கேசிவதம் பண்ணின எம்பெருமானைப் பல்வாண்டு
பல்லாண்டென்று வாயாரப்பாடிக் கையாரத் தொழுது, ஆனந்தத்திற்குப் போக்குவீடாகச்
சொல்மாலைகள் சொல்லும்படியான பாக்கியம் பண்ணினவெனக்கு எற்றைக்கு மேழேழ்மிற
விக்கும் ஒரு குறையுமில்லை யென்றாயிற்று.

திருநாட்டில் அநுபவத்தையும் இங்கிருந்தே யநுபவிக்கப் பெற்ற நான் ‘அங்கே
போகப்பெற்றிலேன்’ என்கிற குறையுடையேனல்லேன் என்றவாறு.

ஆற்றல்மிக்கு என்பதற்கு “அநுதரிக்க ஸ்வபாவனும்” என்று ஆறியிரப்படி. உபய
விபுதியுத்தனை செருக்காலே தன்பக்கல் சிலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கையல்
லாமல் ஸவிநயமாக அரசபுரிகையைச் சொன்னபடி. ஸ்ரீராமபிரான் அரசாண்டபடியைச் சொல்
லுமிடத்து “நாரோ நாரஜ்யேவாவிக்ஷா”—ராமோ ராஜ்ய முபாஸித்வா” என்றார் வால்மீகிமுனி
வர். இங்கு உபாஸித்வா என்ற ப்ரயோகம் மிகவழகியது. தன்பக்கலில் குடிமக்கள் அஞ்
சுகையன்றிக்கே குடிமக்களிடத்தில் தான் அஞ்சிவர்த்திப்பன் போலும் ஸ்ரீராகவன். அப்
படியேயாயிற்று எம்பெருமான் ஏழலகும் தனிக்கோல் செலுத்தும்படி. ஆறுதல் என்கிற
பொருளிலே ஆற்றல் என்றிருப்பதாகக் கொள்க. அதாவது—சாந்தி. ஆற்றல் என்று மிடுக்
குக்கும் பேராதலால், இவ்வளவையும் நிரவஹிக்கவல்ல ஸாமர்த்தியம் மிகுந்தவன் என்றதாக
வுமாம்.

வெம்மாபிளந்தா னென்று இங்கு அருளிச் செய்ததைப்பற்றி இரண்டு வகையான நிர்வாஹமுண்டு; கீழே “ஆற்றல் மிக்காரும்” என்றதற்கு மிடுக்கோடே கூடியாளும்படியைப் பொருளாகச் சொல்லும் பக்கத்தில் அதற்கு இந்த வெம்மா பிளந்த சரிதை திருஷ்டர் தமாகக் கடவது. ‘இது உபலக்ஷணமாய் இப்படி மிடுக்குடையனாய்ச்செய்த செயல்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். இது பட்டருடைய நிர்வாஹம்.

“வெம்மா பிளந்தான்” என்றதை அந்தக் காரியத்தில் நோக்காகக் கொள்ளாமல் கண்ணபிரான் என்று வ்யக்தியைக் காட்டுவதற்காகச் சொன்ன சொல்லாகக்கொண்டு, ஆற்றல் மிக்காரும்வன் யாவனென்றால் கண்ணபிரான் = என்று காட்டுவதாகக்கொள்க. ஆற்றல் என்பதற்கு ‘சாந்தி’ என்னும் பொருளில் இந்த நிர்வாஹம். சாந்தியோடே ஆளுந்தன்மை ஸ்ரீராமபிரானிடத்திலு மிருந்தாலும் கண்ணபிரானிடத்தில் இது செவ்வனே காணத்தக்கதாய் பிறந்தவன்றே கம்ஸனைக்கொன்று முடிக்க வல்லமையிருந்தும் நெடுநாள் ஒளித்து வளர்ந்தும், அடியவர்களுக்கு இழிதொழில் செய்து திரிந்ததும் முதலானவை காண்க. இது அம்மங்கியம்மாளுடைய நிர்வாஹம். (க)

மையகண்ணுள்மலர்மேலுறைவாள் உறைமார்பினன் *

செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை *

மொய்யசோல்லாலிசைமலைகளேத்தீ உள்ளப்பேற்றேன் *

வெய்யனோய்கள்முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீயவே. (உ)

மைய கண்ணுள்	மை யெழுதப்பட்ட	மொய்ய சொல்	செறிந்த சொற்களாலே
மலர் மேல்	கண்ணையுடையளாய்	லால்	சமைந்ததாய்
உறைவாள்	தாமரைமலரிலே வளிப்பவ	இசை	இசையை யுடைத்தான
உறை	ளான லக்ஷ்மி	மலைகள்	மலைகளாலே
	நித்யவாணம் பண்ணப்	வியல் ஞாலத்து	அகன்ற புவியிலே
	பெற்ற		யிருக்கச்செய்தே
மார்பினன்	மார்பையுடையனாய்	வெய்ய நோய்கள்	கொடிய க்லேசங்கள்
செய்ய கோலம்	சிவந்து அழகையுடைத்தாய்	முழுதும்	அனைத்தும்
தட கண்ணன்	விசாலமான திருக் கண்	வீய	நசிக்கும்படியாக
	களையுடையனாய்	ஏத்தி	துதித்து
விண்ணோர் பெரு	நித்யஸூரி காதனை எம்	உள்ள	என்னெஞ்சாலே அதுப
மான் தன்னை	பெருமானை	பெற்றேன்	விக்கப் பெற்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாசரத்திற் சொன்ன மேன்மைக்கு அடியான பிராட்டி ஸம்பந்தத்தை யுடையவனை ஸகலதாபங்களும் தீ ரு ம் ப டி புகழ்ப்பெற்றேனென்கிறார். மையகண்ணுள்—கறுத்த கண்ணையுடையவள் என்றபடி. ஸ்திரீகளுக்கு இது லக்ஷணம். வடநூலார் அலிஷே க்குண்டு என்று பிரயோகிப்பார்கள். பிராட்டி எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியை இடை விடாது கண்டுகொண்டிருப்பதனால் கருமை மிக்க கண்ணையுடையளாயினள்போலும் என்று ரஸோத்தியாகவும் நம் முதலிகள் அருளிச்செய்வார்கள். “பெரிய பிராட்டியார் திருக்கண் ளாலே ஒருகால் கடாங்கித்தால் ஒருபாட்டம் மழை பொழிந்தாப்போலே ஸர்வேசுவரன் திரு மேனி குளிரும்படியாயிற்றிருப்பது” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியும் நோக்குக.

மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினன்—பூவிலும் கூசி அடியிடுமவன் பொருந்தி வாழப் பெற்ற திருமார்வை யுடையவன். ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு ஸ்ரீ மிதிவாழரியை நினைபாதாப்போலே ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் இவன் மார்பில் ஈவுடு அறிந்தபின்பு தாமரைப் பூவையும் நினைக்கமாட்டானாம்.

செய்யகோலத் தடங்கண்ணன் = பிராட்டியானவன் எம்பெருமானுடைய கரியகோலத் திருவுருவைக் கண்டுகொண்டேயிருந்து கருங் கண்ணியானதுபோலே, எம்பெருமானும் அப் பிராட்டியினுடைய செய்ய திருமேவியையே கடாங்கித்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்திருமேனியிற் சிவப்பு ஊறி இவன் செய்யகோலத்தடங்கண்ணனுயிருக்கும். இக்கண்ணழகும் இச்சேர்த்தியழகும் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கைக்கு ஒரு நாடாகவுண்டு ஏன்கிறது விண்ணோர்பெருமான் தன்னை என்று.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் தொடையழகு பொருந்திய சொல்மலைகளைக் கொண்டு துதிக்கவே, அநுபவித்தே அறவேண்டும்படியான கருமபந்தங்களடங்கலும் தொலைத் தொழிந்தன வென்கிறார் பின்னடிகளில். இன்னொருடைய கருமபந்தங்கள் என்று பிரித்துச் சொல்லாமையாலே, உலகத்திலேயே கருமபந்தங்கள் இல்லையாம்படி செய்துவிட்டமை தோன்றுகின்றது. நம்பிள்ளையார்:—“பனை நிழல்போலே என்னையொருவனையும் நோக்கிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே * ஊரும்நாடு மூலகமும் தன்னப்போலேயாம்படி நாளிருத்த விழுதியி லுண்டான கருமங்களும்மடைய நசித்ததென்கை. (உ)

வீவிலின்பம்மிக எல்லேநிகழ்ந்தநம்மச்சுதன் *

வீவில்சீரன்மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை *

வீவில்காலமிசைமாலேகளேத்தி மேவப்பெற்றேன் *

வீவிலின்பம்மிக எல்லேநிகழ்ந்தனன்மேவியே.

(சு)

வீவு இல்	அழிவில்லாத ஆனந்த	வீவு இல் காலம்	ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம்
இன்பம்	மானது	இசை மாலேகள்	இசைமிக்கசொல்மாலேக
மிக எல்லை	மிகுதியான எல்லையிலே		நாலே
நிகழ்ந்த	வர்த்திக்கிற(படியினாலே)	எத்தி	துதித்து
நம் அச்சுதன்	அச்சுதன் என்னும்	மேவ பெற்றேன்	கிட்டப்பெற்றேன்;
	திருநாமத்தையுடையனும்	மேவி	கிட்டி.
வீவு இல் சீரன்	முடிவில்லாத வைலகூண்	வீவு இல்	முடிவில்லாத
	யத்தையுடையனும்	இன்பம்	ஆனந்தத்தினுடைய
மலர் கண்ணன்	தாமரை மலர்போன்ற	மிக எல்லை	முடிவான எல்லையிலே
	கண்களையுடையனும்,	நிகழ்ந்தனன்	இராகின்றேன்.
விண்ணோர் பெரு	விண்ணோர்க்குத் தலைவ		
மான் தன்னை	னாவனை		

* * *—திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யப்பெறுகையால் தமக் குண்டான ஆனந்தம் எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தையும் அதிசயித்தது என்கிறார். முதலடி ஆனந்தவல்லியை யடியொற்றி அருளிச்செய்ததென்று ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்கள். ஆனந்தவல்லி யாவது தைத்திரியோப நிஷத்தில் ஒரு பகுதி. அது எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களுள் ஒன்றான ஆனந்த குணத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றது. அந்த ஆனந்தம் இவ்வளவு கொண்ட தென்று சொல்ல முடியாதென்பதைக் காட்டுவதற்கு அங்கு ஒருவகையான கல்பனை செய் யப்பட்டிருக்கிறது. (அதாவது—) ஒரு மறுஷ்யன்; அவன் நல்ல யௌவன பருவத்திலுள்ள வன்; ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஒன்று விடாமல் ஒதிப் பிறர்களுக்கும் ஒதுகிப்பவன். ஆலஸ்ய மினிற் எல்லாக் காரியங்களையும் வழுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ள வன்; இவ்வளவும் வாய்ந்தாலும் தரிதானாயிருத்தால் பயனில்லையே. அப்படியின்றிச் செல்வ மெல்லாம் நிறைந்த பூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல் செலுத்தி ஆளும்படியான ஒப்புயர் வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன். இப்படிப்பட்ட அதிசயங்கள் நிறைந்த ஒரு மறுஷ்யனிருந் தால் அவனுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆனந்தத்தை முன்னே எடுத்துக்காட்டி, அதைவிட நூறு பங்கு அதிகமான ஆனந்த முடையவர்களாக மறுஷ்ய கந்தர்வர்கள் என்ற வகுப்பைக்கூறி,

அவர்களைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்த முடையவர்களாக தேவகந்தர்வர்களைக் கூட இப்படியே நூறுநூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்த முள்ளவர்களாக வரிசையாய் சிரலோகனோ; பித்ருக்களையும், ஆஜாநஜ தேவர்களையும், கர்மதேவ தேவர்களையும், தேவர்களையும் இந்திரனையும் ப்ருஹஸ்பதியையும் பிரஜாபதியையும் சொல்லிவந்து, அந்த ப்ராஜாபதியின் ஆனந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்தமுடையது பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்பார்த்து, ‘பரப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொல்லிவிடுகிறது’ என்று குறைப்பட்டு “யதேவாபொ மிவத-ஹை” என்றபடி மறுபடியும் திரும்புகிறதாம்; அதாவது கீழ்ச் சொல்லி கொண்டுவந்த ப்ரக்ரியையில் கடைசியாக யாதொரு ப்ராஜாபதி சொல்லப்பட்டானோ, அவை அடுத்த பர்யாயத்தில் மறுஷய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாக ப்ராஜாபதியளவு சொல்லிக்கொண்டுபோய், அந்த ப்ராஜாபதியின் ஆனந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்தம் பரப்ரஹ்மத்தினுடையது என்று சொல்லி முடிக்கப்பார்த்து அதுவும் கூடாமையாலே முன்போலே மறுபடியும் ஒரு பர்யாயம் சொல்லுவது—இப்படியே அந்தாதியாக இன்றைக்கும் புநஃபுநராவ்ருத்தியிலேயே கிடக்கின்றனும் வேத புருஷன்.

இப்படி அபரிச்சேத்யமான ஆனந்த முடையவனெம்பெருமான் என்று இப்பாட்டில் முதலடியில் அருளிச்செய்து, ஈற்றடியில், “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்” என்னையாலே எம்பெருமானுடைய ஆனந்தவல்லியிற் காட்டிலும் ஆழ்வாருடைய ஆனந்தவல்லைப் பேர்பாடுடையதாகக் கொள்ள இடமுண்டு.

வீவு—விச்சேதம்; அது இல்லாத இன்பம்—அவிச்சிந்நமான ஆனந்தம். அதுதான் எவ்வளவென்னில், மிகவெல்லையெனிகழ்ந்த—‘இனி இதுக்கு மேலில்லை’ என்னலாம் படியான எல்லையிலுள்ளதாம்.

வீவில்சீரன் என்று நித்ய விபூதியுடைமையையுஞ் சொல்லும்; கல்யாண குணமுடைமையையுஞ் சொல்லும். மலர்க்கண்ணன்—இயற்கையான ஆனந்தமுடையவ னென்ன மிடம் திருக்கண்கள்தானே கோட்சொல்லித் தருமாம். (ந)

மேவின்னிறுதொழுவார் வினைபோகமேவும்பிரான் *
தூவியம்புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான்தன்னை *
நாவியலாலிசைமாலிகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன் *
ஆவியென்னாலியை யானறியேன்செய்தவாற்றையே. (ச)

மேவின்னிறு தொழுவார் வினை போக	நெஞ்சு பொருந்தியிருந்து அனுபவிப்பாருடைய பாபக்கண்யாவும் நசிக்	அம்மான் தன்னை நா இயலால் இசை மாலிகள்	ஸர்வேச்வரனை நாவினுடைய தொழிலாலே இசைகுபமான மாலிகளை யிட்டு
மேவும்	தான் அவர்களோடே கலக்கின்ற	எத்தி நண்ண பெற்றேன்	எத்துகையாகிற நண்ணுத லைப் பெற்றேன்
பிரான் தூவி அம் புள்	மஹோபகாரகரையு சிறுகுணையுடைய அழகிய பெரிய திருவடியை	ஆவி என் ஆவியை செய்த ஆற்றை	எனக்கு அந்தராதம் பூத னான எம்பெருமான் என்னுடைய ஆத்மாவை இங்ஙனம்செய்த ப்ரகாரத்தை
உடையான் அடல் ஆழி	ஊர்தியாகவுடையாய் போர்வல்ல திருவாழியை யுடையான	யான் அறியேன்	நான் அறியமாட்டேன்.

* * *—நித்ய ஸூரிநாதனையிருந்துவைத்து நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கலில் பண்ணியருளின மஹோபகாரம் என்னே! என்று ஈடுபடுகிறார்.

எம்பெருமானுக்குப் பரணதார்த்திஹரன் என்று ஒரு திருநாமமுண்டு; அதன் பொருளை முதலடியில் அதுஸந்திக்கிறார். மேலி நின்று தொழுகையாவது தன்னை யே விரும்பித் தொழுகை; ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு மடியேலாதே அந்யப்ரயோஜனர்களாய்த் தொழுகை. “நர்புரீ மேஷு; நசையாகும்மே” என்கிறபடியே மேஷதலாவது ஆசைப்படுகை; தன்னையே ஆசைப்பட்டு என்றபடி. ப்ரயோஜநாந்தரங்களை ஆசைப்பட்டுத் தொழுவாருடைய வினைகளைப் போக்கமாட்டானோ? என்று கேட்கவேண்டா.

தூலி அம் புள்ளுடையான்—தூலியென்று சிறகுக்குப்பெயர்; கருத்தாறுக்குச் சிறகிருக்கின்றமையை இவர் எடுத்துரைக்க வேணுமோ? வேண்டா; ஆயினும் உரைப்பது அதுபவராஸிக்கப்பதாலேயாகும். “பண்கொண்ட புள்ளின் சிறகொலி பாவித்துத் திண்கொள்ள வோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகளே” என்று கீழே அருளிச்செய்தாரே, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே பெரியதிருவடியின் சிறகே உறைத்திருக்கும் போலும். அம்புள்—அழகிய புள்; என்ன அழகு என்னில; “தூஷி ஸாஷி க்ஷணாக்ஷோஷி நூ—த்வதங்கீரீ ஸம்மர்த்த கிணங்க சோபிநா.” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே எம்பெருமானுடைய திருவடி பட்டுப் பட்டுத் தழும்பேறின அழகு.

அடலாழியம்மான் = அடல்—கொல்லுகை, வலிமை, போர், வெற்றி என நான்கு பொருள்களுண்டு.

நாஇயலால் இசைமாலிகளேத்தி — நாப்புறட்டினதெல்லாம் இயலும் இசையுமாயிற்றென்பர். சகிபாடவேணுமென்கிற முயற்சியின்றியே நாக்கு இயம்பிற்றெல்லாம் நல்லிசை மாலிகளாயினவாம். திருவார்பொழியைக் கொண்டு அவனையேத்தி அதுபவிக்கப் பெற்றே நென்கை.

[ஆலி என்னவியை இத்தயாதி.] ஆலி என்கிறது எம்பெருமானை; உலகுக்கு நுருயிராயிருக்கையாலும், வேதாந்தங்களிலே ஆத்மா என்று எம்பெருமானை வழங்கியிருக்கையாலும் ஆலியென்னத் தட்டில்லை, [என் ஆலியைச் செய்தவாற்றை யானறியேன்] னிபுவான தான் அணுவான வெண்ணைத் தன்னிலும் மேற்பட்ட (அல்லது, தன்னோடொத்த) ஆனந்தத்தையுடையோர்ப்படி பண்ணினவிதம் ஆச்சரியம் என்றவாறு. (சு)

ஆற்றநல்லவகைகாட்டும் அம்மானை * அமர்தம்

ஏற்றை எல்லாப்பொருளும்விரித்தானையெம்மான் தன்னை *

மாற்றமாலுபுனைந்தேத்தி நாளும்மகிழ்வெய்தினேன் *

காற்றின்முன்னம்சூகி வினைநோய்கள்கரியவே.

(ரு)

ஆற்ற	பொறுக்கப்பொறுக்க	எம்மான்	{ எம்பெருமானை,
நல்ல வகை	{ விலகாணமாபுள்ள (ஆளுந பக்திகள் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளாகிற) ப்ரகாரங்களை	தன்னை	{ பாபங்களும் பெரிய வ்யாதிகளுந்
	{ அடியார்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கின்ற சர்வேச்வராலய நித்தியவிரிநாதனும்	நோய்கள்	{ காற்றிலும் வேகமாய்
காட்டும்		காற்றின் முன்	{ னம் கருகி ஒடிப்போய்
அம்மானை		கரிய	{ வெந்துபோம்படியாக
அமரர் தம்		மாற்றம் மலை	{ சொல்மாலையைத் தொடுத்து
ஏற்றை		புனைந்து	
எல்லாப்	{ எல்லா அர்த்த விசேஷங்களையும்	ஏத்தி	{ துதித்து
பொருளும்	{ (கீதோபநிஷத் முகத்தாலே)	நானும்	{ ஸர்வகாலமும்
விரித்தானை	விரிவாக உபதேசித்தவானு	மகிழ்வு எய்தி	{ மகிழ்ச்சியைப்பெற்றேன்
		என்ன	

* * *—எம்பெருமான் அடியார்களுக்குச் செய்தருள நினைக்கும் நன்மைகளை ஒருகாலே செய்து முடிப்பதில்லை; பொறுக்கப் பொறுக்கச் சிறிது சிறிதாகச் செய்தருள்வன். ஆசார்பஹ்ருதயத்தில் இரண்டாவது ப்ரகரணத்திலுள்ள * புணர்தோறு மென்னக் கந்துபிரிந்து * இத்யாதி சூர்ணிகை இங்கு அநுஸந்தேயம்: அதன் கருத்தாவது—* பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்வாவொழுக்கு மழுக்குடம்புயிர் நின்ற நீர்மையினி யாமுருண்டென்று பிரார்த்தித்தபோதே ஆழ்வாருடைய அபேகந்தம் செய்துவிடலாமாயிருக்க இவ்வாறு இந்நிலத்திலே வைத்துத் தன்னுடைய ஸம்ச்சலேஷ விச்சலேஷங்களாலே ஜ்ஞானபந்திகளை வளர்த்தது எதுக்காக வென்னில்; கனமான கர்ணபூஷணமிடுதற்கு இடமாய்ப்படி நூலிட்டே திரியிட்டுக் குதம்பையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், ஒருமாஸம் உபவாஸமிருந்தவர்களுக்கு முதலிலே போஜனமிட்டால் பொருதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ் கொடுத்து நாளடைவிலே போஜனம் பொறுப்பே குமா போலவும், பகவதபுவம் கனக்கண்டறியாத விவர்க்கு அதிசங்க்யமாய் நித்யஸூகன் அநுபவிக்கிற போகத்தை முதன் முதலிலே கொடுத்தால் ஸாத்மியா தென்று கருதி அத ஸாத்மிக்கைக்காக ச்ரமம் செய்வித்தபடி என்கை.

ஆற்ற நல்லவகை இன்னருக்குக் காட்டும் என்னுமையாலே இது பொதுவினே சொன்னதித்தனை. ஆழ்வாரிடத்திலே ஸமந்வயம் காணலாம்.

எல்லாப்பொருளும் விரித்தானே—அறியவேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் பகவத்கை முகமாக விரித்தருளிச் செய்தவனென்றபடி. அப்பொருள்களாவன—ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதம், ஜீவர்களுக்குள் பாஸ்பர பேதம், அசித்திற்காட்டிச் சித்தக்குண்டான வாசி, ஆத்மாக்களின் நித்யத்வம் தேஹங்களின் அநித்யத்வம், சைவ ப்ரஹ்மத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவித்தலாகிற நியாமகத்வம் ஈச்வரனுக்கேயுள்ள தென்பது பக்திமான்கள் நிமித்தமாகவும் அவதார ப்ரயுக்தமாகவும் அவன் எளியனாகின்றனென்பது ஆசார்யர்க்குமிடத்து அனைவர்க்கும் ஸமனாகிற்று எனென்பது (அதாவது) அறிவு ஒழுக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வு பெரிது முடைய எவ்வகுப்பினர்க்கும் ஒருங்கே ஆசார்யனாக இருத்தல், அஹங்காரதோஷம், இந்த்ரிய ப்ராபல்யம், மற்றை யிந்த்ரியங்களிற் காட்டிலும் மநஸ்வினுடைய ப்ராதாந்யம், நான்கு வகைப்பட்ட ஸங்க்ருதிகளின் பேதம், தேவாஸூரபாகம், விபூதியோகம், விச்வரூபதாசநம். ஸாங்கபத்தி, அங்கப்ரபத்தி ஸாத்ந்ரப்ரபத்தியாகிற இருவகைப்ரபத்தி—என்றிப்படிப்பட்ட பொருள்களாம். பூர்வச பூஷணத்தில் முதல் ப்ரகரணத்தில்—“அறியாதவார்த்தங்களையடைய அறிவித்து” என்ற விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தில் இவ்வார்த்த விசேஷ விவரணம் நன்கு காணத்தக்கது.

இப்படி எம்பெருமான் பண்ணின வபகாரத்திற்குக் கைம்மாறு காணுமையாலே எத்தினேன், அதுதிருவாய்மொழியாய்த் தலைக்கட்டிற்று; துக்கங்களும் துக்கஹேதுவான கருமங்களும்மெல்லாம் விரைவாகவே தோலைந்தன வென்கிறார்

காற்றில் முன்னங்கடுகி என்றது—விரைவின் மிகுதியைச் சொன்னபடி. (ரு)

கரியமேனிசை வெளியீறுசிறிதேயினும் *

பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோற்பெருமான் தன்னை *

உரியசோல்லாலிசைமாலேகளைத்தீ உள்ளப்பெற்றேற்கு *

அரியதுண்டோவெனக்கு? இன்றுதோட்டேனியென்றுமே.

(சு)

* * *—“ஆழ்வார் ! உமக்கு வேண்டுகது என் ?” என்று எம்பெருமான் கேட்க, இது உரையில் நான் பெருதே இனி ஸாதித்துத்தரவேண்டும்தொரு பொருளுண்டோ வென்கிருர். [கரியமேனி மிசை வெளிய நீறு சிறிதேயும்] இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் பணிப்பர் கள். மேலே “பெரிய கோலத்தடங்கண்ணன்” என்று திருக்கண்களின் ப்லத்தாவமிருக்கை யாலே கரிய மேனி மிசை என்றது—திருக்கண்களில் கருவழியினுடைய கறுத்த நிறத்தால் வந்த அழகுக்கு மேலே என்றபடி. வெளிய நீறு சிறிதேயும்—அஞ்ஜன சூர்ணத்தை மங்கலமாகச் சிறிது அணிந்து கொள்ளுகிற என்றபடி. “வெளியம்—அஞ்ஜனம்” என்று பன்னிராயிரம். வேதாந்த தேசிகன் தாத்தர்யாத்நாவனியில் இப்பாசாத்திற்காக “கர்ப்பூர லேபசோபே” என்றருளிச் செய்திருக்கக்கண்ணையாலே, சாமளமான திருமேனியிலே பச்சைக்கருப்பு தூளியையணிந்து கொள்ளுகிற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வெளிய என்றது வெள்ளிய என்றபடி.

உரிய சொல்லால்—திருவாய்மொழிக்கு இது அனாதாணமான பெருமை ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று தொடங்கி, கங்கையின் உற்பத்தி, ஸுப்ரம் மண்யனுடைய உற்பத்தி, புஷ்பகவர்ணநம் முதலான கதைகளைப் பாக்கப் பேசுவதால் அஸ்திகீர்த்தநம் பண்ணி வாக்கிலே அசுத்தி படைத்தான் வால்கீ; ‘நாராயண கதை’ என்பதாகத் தொடங்கி ஸம்பவபர்வத்திலே பீஷ்மர் முதலான பற்பலருடைய உத்பத்தி பாகாங்களை விளிவாகப்பேசுகையாலும், ‘பூசல்பட்டோலை’ [யுத்த புஷ்தகம்] என்னும்படி பாரதப் போர் வகைகளையே பாக்கலின்று வருணித்த படியாலும் அஸ்திகீர்த்தனத்திலே மிகவும் பாந்து அசுத்திபடைத்தான் வேத வ்யாஸபகவான். ஆகவிப்படி, தொடக்கின்படிக்குச் சேராமே அஸ்திகீர்த்தநத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தமாக்கிப் பின்பு “சுஷந்தி-உந காணாரவரிவத-உருவார்-ஸு-ஹா-ஓ! வர-அ-0 பளநிக-ஹா-ஹவ-0-0-யெவ-வ-0-0-ஹெ-அஸ்திகீர்த்தந காந்தார பரிவர்த்தந பாம்ஸுலாம், வாசம் செளரிகதாலாப கங்கையவ புரீமதேற.” என்று அதற்கு சுத்திபண்ண வேண்டாதபடி “திருமாலவன் கவி யாது கற்றேன்” (திருவிருத்தம்) என்று திருமால் விஷயமான கவியென்று அடியில்வாயோலை யிட்டபடியே இதர விஷயஸம்பந்தமுள்ள ஒரு சொல்லும் ஊடு கலசாதபடி சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்து விஷயத்திற்குத் தகுதியான சொற்களாலே அருளிச் செய்ததிறே திருவாய்மொழி.

இப்படித் திருவாய்மொழிபாடி அதுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு இனி ஆளு
யானது எதுவுமில்லை பென்றாயிற்று. (5)

என்றுமொன்றாகி ஒத்தாரும்மிக்கார்களும் * தன்தனக்கு
இன்றினின்றானை எல்லாவுலகுமுடையான்தன்னை *
குன்றமொன்றாமல்மழைகாத்தபிரானைச் சொல்மாலைகள் *
நன்றுகுட்டும்விதியேய்தினம் என்னகுறைநமக்கே ? (6)

என்றுப்	{ பரவ்வம் முதலான ஸர்வா	மழை	மழையை
ஒன்று அகி	{ வஸ்தைகளிலும்	குன்றம் என்றால்	மலை ஒன்றினாலே
	{ ஒரேப் பரகாரமுடையாய்க்	காத்த பிரானை	{ தடுத்த மஹோபகாரகனான
	{ கொண்டு		{ வளைக்குறித்து
ஒத்தாரும் மிக்கார்	{ ஸமராயும் அதிகராயும்	சொல் மாலைகள்	சொல்லமமான மாலைகளை
களும்	{ இருப்பார்		{ அவன் ஆதரித்துச் சூறும்பு
தன்தனக்கு	தனக்கு	நன்று குட்டும் விதி	{ குட்டிகைக்கும்
இன்றி நின்றானை	இல்லாமலிருப்பவனும்		{ பாக்கியத்தை
எல்லா உலகும்	{ எல்லாவுலகத்தையும்	எய்தினம்	{ கிட்டப் பெற்றோம்;
உடையான்தன்னை	{ தனக்கு பேரஷமாக		{ (ஆதலால்)
	வுடையாயும்,	நமக்கு என்னகுறை	நமக்கு ஒருகுறை யுண்டே;

* * * - பூப்பாட்டில் “ அரியதுண்டோ வெனக்கு இன்று தொட்டு மின்
யென்றுமே” என்று செருக்குத் தோற்றப் பேசினார். இத்தகைய செருக்கு எத்தா
வந்ததென்ன, எம்பெருமானருளாலே வந்த தென்குரளிப் பாட்டில்.

பரமபத நிலையனும் நிற்கும் நிலைமையோடு, மறுஷயாதி ஸஜாதியனும் அவதரிக்குமா
தாரங்களோடு வாசியற எல்லா நிலைமைகளிலும் தன்னோடு ஒத்தவர்களும் பேர்ப்பட்டவர்களு
மின்றிக்கே யிருப்பவனும், ஸகல லோகங்களையும் தனக்கு சேஷமாகவுடையனும், அந்த
சேஷவஸ்துக்களுக்கு இந்திரனால் நேர்ந்த ஆபத்தை, கண்டதொரு மலையாலே போக்கி
வனான ஸர்வேச்வரனைத் திருவாய்மொழியாகிற சொல்மாலைகளாலே அழகாக அலங்கரிக்கும்
படியானபாக்கியம் பெற்றோம்; ஆனபின்பு நமக்கு ஒரு குறையுண்டோ வென்குரார்.

என்றும் ஒன்றாகி என்றது—மேலே சொல்லப்படுகிற, ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்
தனக்கு இல்லாமையாகிற விஷயம் எல்லா நிலைமைகளிலும் ஒரே விதமாகவேயிருக்கு
மென்றபடி. பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவகாரமென்கிற நிலைமைகளுக்குள்ளே
ஒவ்வொரு நிலையையும் ஒத்தாரும் மிக்காரும்மின்றி யிருக்குமென்கை.

தன்தனக்கின்றி நின்றானை என்கிற விடத்திற்கு ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு, ஆள
வந்தார் மகனார் சொட்டை நம்பி பணித்தாராம்;—“ தன் தனக்கு என்றது தானான தனக்கு
என்றபடி. ஒருவனைக்கு ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிறது பரவ்வத்தில் அல்ல “ஆத்மநாம் மாநுஷம்
மந்யே” என்கிறபடியே, அவதரித்து மனிச்சு எறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறநிலையிலே” என்று.

மேலே கூறப்பட்ட அர்த்தம் எந்தச் சொல்லிலிருந்து கிடைக்கின்றது? என்று ஆராய
வெறுவம். கேண்மின்: தனக்கு என்றமல் தன்தனக்கு என்றதில் உட்புகுந்து ஆராயவே
ணும்; ஸ்ரீ பரதாழ்வானோடு கூட சித்திரகூடஞ் சென்ற வலிஷ்டபகவான் ஸ்ரீராமபிரானை
நோக்கி “சூதாநம் நாதி வதேயா:—ஆத்மநாம் நாதிவர்த்ததோ:” என்றான்; “தன்னையிருதே”
என்பது சம்தார்த்தம். இங்கே ஆத்மநாம் என்பதற்கு—“உயிர் நிலையான பரதாழ்வானை”
என்று சிலர் பொருள் கூறுவதுண்டு. அப்படியல்லாமல் பட்டர் அருளிச்செய்தவதாவது—

ஆத்மாநம் என்பது நானு தன்மையை யென்றபடி; நானு தன்னையாவது ஆச்ரித பாதத் தீர்யம்; ஆத்மா இழக்கவேண்டா என்பதாம். வடமொழியில் ஆத்மா என்பது போலத் தம் மில் தான் என்பதாம். அது தன்னிறம் தனக்கு என்பதற்கும் மேலாக, 'தன்தனக்கு' என் னையாலே எம்பெருமானுடைய நானுதன்மையையே சுட்டிக்காட்டுகிற சொல் இது என்று கொள்ளவேண்டும். எம்பெருமானுடைய நானுதன்மை எதுவேன்றால் ஆச்ரித பாதத்தீர் யமே யென்பது கீழே முதலிக்கப்பட்டது. ஆகவே, ஆச்ரிதபாதத்தீராக அவதரித்த ஹித் திலே ஒத்தாரும் மிக்காரு மில்லாதிருப்பவன் என்றதாயிற்று. இதனால் தெரிய கருத்து பாதேனில்; எம்பெருமானுடைய பாதவத்திற்கு எல்லைகண்டாலும் காணலாம்; அவனுடைய னெளசிலியத்திற்கு ஆதிகாணமுடியாது என்பதாம்.

இங்ஙனம் பூர்வமான விஷயத்தை நாம் எங்ஙனம் பேசுவது! என்று கொண்டு மீளா வில், தமத்தம் திருவப் பேசப் புகுந்த என்னுடைய பாக்கியமே, பாக்கியம். என்றாயிற்று.

நமக்கும்பூவின்மீசைக்கைக்கும் இன்பனை* ஞாலத்தார்
தமக்கும் வானத்தவர்க்கும்பெருமானை* தண்டாமரை
சுமக்கும்பாதப்பெருமானைச் சொல்மாலைகள்* சொல்லுமாறு
அமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர்நிகரகல்வானத்தே?

(6)

நமக்கும்	நீத்ய ஸம்ஸாரிகளான நமக்கும்	பாதம் பெரு	திருவடிகளை புடையனுமான
பூவின் மீசை	தாபரை மலரில் வசிக்கும் பெரிய	மானை	ஸ்ரீவேச்வரன் விஷயத்தில்
நங்கைக்கும்	பிராட்டியாருக்கும்		
இன்பனை	தீர்ப்பாணிப்பவனும்		
ஞாலத்தார்	வீலாவிழுகியினுள்ளார்க்கும்		
தமத்தம்			
வானத்தவர்க்கும்	பரமபத வாசிகளுக்கும்		
பெருமானை	தலைவனும்		
மேன் தாமரை	குன்றித்த தாமரை மலர் சுமக்கும்		
சுமக்கும்	படியான		

* * *—ஆ பூவாள், சட்டிக்கலிலே எம்பெருமானுக்குண்டான அபிவிருத்தைக் கண்டு, இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைக் களிப்பாட வல்ல எனக்குப் பரமபதத்தில் ஸூரிகளும் கொல்லி என்கிறார்.

பெரியபிராட்டியாரிடத்திலும், அவளுடைய பரிசுமான நம்மிடத்திலும் ஸ்ரேஷ்஠த் திருப்பவன் எம்பெருமான் என்று இரகமுறையிலே யிட்டுப் பாசாமருளிச்செய்ய வேண்டி யிருக்க, “நமக்கும் பூவின்மீசை நங்கைக்கும்” என்று தம்மை முற்றும் சொல்லிப் பிறகு பிராட்டியைச் சொல்லியிருப்பது கொண்டு ஒரு விசேஷார்த்தம் சிங்ஹிக்கப்படும். [ஆசார்ய ஸ்ருதயத்தில் இரண்டாம் பிரகரணத்தில்—“இன்பு மன்பும் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவது கிறது” இத்யாதி குர்ணிகை இங்கே அதுஸந்தேயம்.] எம்பெருமான் பீர்திபண்ணுமிடத்தில் நீத்யாபாயிகியான பிராட்டியிற்காட்டிலும் அதிகமாகவே நம்மிடத்தில் பண்ணுவனென்னு டேம் இதனால் அறியத்தக்கது. இங்கே கூட்டு ஸ்ரீ ஸூகந்திகாண்மின்—“இன்பன மிடத்தில் முற்பாடு இங்கேயாய்ப் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்ரேஷ்஠த்திருப்பது” என்று.

இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு ஸந்தர்ப்ப விசேஷத்தில் பெருமானாலேயே வெளியிடப்பட்டது; எங்ஙனே யென்னில், பெருமான் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே இராவ தி. 4—18.

ணன் கோபுர சிகரத்திலேவந்து தோன்றினவாறே ‘ராஜத்ரோஹியான பயல் இங்ஙனம் கூச் சமின்றித் திருமுன்பே நிற்பதும் நீதியோ’ என்று சீற்ற முற்ற ஸுக்ரீவமஹாராஜர் அவன் மேலே எழப்பாய்ந்து மீண்டு வந்தபோது பெருமாள் “தூயி கிஓலி சஹாவஹை கிஓக்யடி, வீதயா லே—தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்ரே கிம் கார்யம். வீதயா மம?” என்றார்; ‘உனக்குத் தன் அனர்த்தம் வினாபுமாகில் பின்னை வீதாபிராட்டிதான் எனக்குக்கிடைத்தென்ன? என்பது இதன் பொருள். இதனால், பிராட்டி பக்கலிற்காட்டிலும் அடியவர் திறத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள அன்பின் கனம் அறியவெளிதாம்.

ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானே = இங்கும் வானத்தவர்க்கு முன்னே ஞாலத்தார் முற்படுகிறார்கள். இங்கே ஈடு:—“மாதாபிதாக்கள் ப்ரஜைகளில் குழைவாளர் பக்கலிலேயிறே; அத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் முற்படவேண்டுகிறது” என்று. நித்த விபூதியிலுள்ளார்க்கு இரங்குவது மீனுக்குத் தண்ணீர்வார்ப்பது போலேயா மித்தனை, ஞாலத்தவர்க்கு இரங்குவதே பாலை நிலத்தில் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவாரும்.

தண்தாமரை சுமக்கும் பாத்பெருமானே = குளிர்த்த ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடையவ னென்கை. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் கீழ் பத்மாஸந நிறுப்பது அறியத்தக்கது. “அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அவர்ந்ததுவோ” என்றதும் அத ஸந்தேயம். தண்டாமரையின் மீது விளங்குகின்ற பாதங்களையுடையவன் என்னவேண்டுமிடத்தில் “தண்டாமரை சுமக்கும் பாதன்” என்றது ஒரு உத்ப்ரேசையில் கோக்காக. அதுவது—குளிர்த்தியிலும் பரிமளத்திலும் செவ்வியிலும் தாமரைப்பூவானது திருவடிக் குத் தோற்றுப்போயிற்றும்; தோற்றவர்கள் வென்றவர்களைச் சுமப்பது என்கிற ஒரு விபவஸ்தை உலகி; காண்பதாதலால், தோல்வியடைந்த தாமரைப்பூ வெற்றிபெற்ற திருவடையைச் சுமக்கவேண்டியதாயிற்றுப்போலு மென்கை.

ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் இக்கருத்தை அமைத்து ஒரு ச்லோகமருளிச் செய்தார்;— * ஸௌஷ்ய டோடி-வஹ-மஸாஸஸூவாஹெ: வந்தெஹி ஸாஹாஹுஜஸ்ய வஹாஸிஷே | ஸஹோஜஸஹவாரிஸ-ஹணஜஜ்ஜெஷ்டாஹ-ததெஹ வராஜிததிலே ஸிரஸ, ஸிஹதி-ஹௌந்தர்ய மார்த்தவ ஸுகந்தரஸப்ரவாஹை: ஏதே ஹி ஸுந்தரபூஜஸ்ய பதா ஹந்தே, அம்போஜடம்பபரிட்பணமப்யஜைஷ்டாம் தத் வை பராஜிதமிமே சிரஸா பிபர்த்தி: என்பதாமது. அழகு, ஸௌகுமார்யம், நறுமணம், மகரந்தரஸப்ரவாஹம் ஆகிய இவற்றாலே அழகருடைய இந்தத் திருவடிகளானவை தாமரையை வென்றிப்படியினால் தோல்வியடைந்த அந்தத் தாமரைப்பூ இந்தத் திருவடிகளைச் சுமக்கின்றது என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்கவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் இனி நிகரில்லை யென்கிறார்.

சோல்மாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்க வல்லேற்கு என்ற விடத்தில் நிர்வாஹ பேத முண்டு; பட்டருக்கு முன்புள்ள முதலிகள் எப்படி நிர்வஹித்தார்களென்றால், ஆழ்வான் கோக்க ஸர்வேச்வரன் ‘ஆழ்வார்! நம்மைக்குறித்து ஒரு கவி சொல்லும்’ என்றால் சிறிதும் நாயங்காமல் அப்போதே சடக்கெனக் கவி சொல்லி முடிக்கும்படியான வல்லமை வாய்ந்த எனக்கு—என்று நிர்வஹித்துப் போந்தார்களாம்: பட்டர் நிர்வஹிப்பதாவது—மேலே எழும்பத்தில் * என்றைக்கு மேன்னை என்கிற திருவாய்மொழியிற்படி ஸர்வேச்வரன் தானே கவி பாடின குகையாலே கவிபாடின ஸாமர்த்தியம் அவ்வளவாகப் பாராட்டத்தக்கதன்று; அந்த எம்பெருமான் திருக்கண்களாலே குளிரக் கடாக்கித்து ‘நீர் ஒரு கவிசொல்லும்’ என்றால்

* என்னெனா முருகிக் குரல்தழுத் தொழிந்தேன் * என்றுங் கணக்கிலே சிதிலராகாமே சரித்த னென்று சொல்பாலைகள் சொன்னதன்றோ பாராட்டத்தக்கது; அந்தத்தன்மையை ஆழ்வார் திங்கு அருளிச்செய்கிறார் என்றும். அமைக்க என்ற சொல்லின் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு சிவன் பொருந்திய சிர்வாஹம் இது. அமைத்தல்—தரிச்சல். (அ)

வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின்கீழ்த்
தானத்தும் * எண்டிசையும்தவிராதுகின்றன தன்னை *
கூணர்ச்சுங்கத்தடக்கையவனைக் குடமாடியை
வானக்கோனை * கவிசொல்லவல்லேற்கு இனிமாறுண்டே ? (9)

வானத்தும்	ஸ்வர்க்கத்திலும்	கடன் நல்	} வளைந்தவடிவால் அழகிய ஸ்ரீபாஞ்சஜயப்பத்தை பெரிய திருக்கையிழைப்பவனும்
உள்வானத்து	அதக்குள்ளாய்ப் பெரியதாழிருக்	சங்கம்	
உம்பரும்	கிற மஹாலோகாத்களிடும்	நடையவனை	} குடக்கூத்தினாலே ஸகல ஜனம் கூடம் ஆடியை
மண்ணுள்ளும்	பூமிக்குள்ளும்	குடம் ஆடியை	
மண்ணின் கீழ்	பூமியின்கீழ் இருக்கிற பாதாள	} வானம்	} கலையும் வசிகரித்தவனும் நீத்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனுமான ஸர்வேச் வரன் விஷயத்திலே
தானத்தும்	உலகத்திலும்		
என் திசையும்	இவற்றிலுண்டான எட்டு	கவி சொல்ல	} கவி பாடவல்ல வல்லேற்கு எனக்கு
கவிராது	விதமான பதார்த்தங்களிலும்	வல்லேற்கு	
சிர்வான்	ஒன்றிலும் நழுவாதபடி	இனி மாறு	} இனி எதிர் உண்டோ ? உண்டே
தன்னை	வ்யாபித்து சிர்வவனும்	உண்டே	

* * * — இப்பாட்டு ஆழ்வாருடைய ஸர்வவ்யக்ஷணமான பெருமையைக் காட்டுகின்றது. பாபபத்திலுள்ள நித்யர்களென்ன. முக்தர்களென்ன, இவ்விபூதியிலுள்ள பாபசர பாபாசர்ய வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளென்ன, ஆகிய இவர்களெல்லாரிற் காட்டிலும் ஆழ்வார்க்குண்டான வைலக்ஷண்யம் இப்பாகரத்தில் வெளியாகின்றது. எம்பெருமானுடைய பரவ்யூஹசிபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களென்ற எல்லா நிலைமகளிலும் புக்குக் கவிசொல்லவல்ல வெனக்கு எதிருண்டோ வென்கிறார்.

நித்யமுக்தர்கள் பரத்வமல்லது வேறென்றையும் அறியார்கள். மஹர்ஷிகளில் வந்தால், பாபசர பகவானும் வேதவ்யாஸபகவானும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது மற்றொன்று அறியார்கள். வால்மீகி பகவான் ஸ்ரீராமாவதாரமன்றி யறியான். ஸநக ஸநந்தநாதிகள் அந்தர்யாமித்வத்திலே அதிகமாக ஊன்றியிருப்பார்கள். இங்கனே பார்க்குமிடத்து ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொன்று பாழியாயிருக்கும். நம்மாழ்வாருடைய தன்மை இங்கனேயன்று; * வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும் எண்டிசையும் தவிராது தின்றானைக் கவிபாடுபவராயிற்றிவர். இங்கு விசேஷணம்ஸங்களில் முழுநோக்கு. விசேஷ்ய பூகணான எம்பெருமான் விஷயத்திலே கவிபாடுதல் மற்றவர்கட்கும் உள்ளதேயானாலும், விசேஷணம்ஸங்களிலே தனித்தனியே புக்குந்து அவ்வோ நிலைமைகளுக்கும் கவிபாடுதல் ஆழ்வா ரொருவர்க்கேயா மித்தனை.

முன்னிரண்டடிகளாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த வ்யாப்தியை மற்றையோர்கள் பேசுவதற்காட்டிலும் ஆழ்வார் பேசுவதிலே ஈவை மிக்கிருக்கும். “பரந்த தண்பாவையுள் நீர்தொறும் பரந்துள்ள” என்பது முதலான பாசரங்கள் காண்க.

எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தி விஷயத்திலே சிலர் விப்ரதிபத்தி பண்ணிப்போருவர்கள். அனுவான பதார்த்தங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உள்ளீடாக வ்யாப்தி ஸம்பவிக்க

மாட்டாதென்றும், ஒரு பதார்த்தத்திலே அவனுக்குப் பரிபூர்ண வ்யாப்தியை அங்கீகரித்து மனஸில் மற்றொரு பதார்த்தத்தில் வியாபிக்கப் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பரிஸமாப்ய வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்கலாகாதென்றும் இங்ஙனே சில விப்ரதிபத்திகளைப் பண்ணுநிற்பார்கள். இவற்றுக் கெல்லாம் பரிஹாரமாகப் ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா என்கிற வடமொழி கார்த்தம் இயற்றியுள்ளோர்; அதிலே பாக்கக் கண்டு கொள்வது.

கூனல் சங்கத் தடக்கையவனை = முன்னிரண்டடிகளிற் சொல்லியபடி எங்கும் வியாபித்து நிற்கிறவன் அடியவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு மறுஷ்யஸஜாதியனாய் வந்து அவதர்சு குப்படி சொல்லுகிறது. இங்குச் சங்கைச் சொன்னது சக்கரத்திற்கும் உபலக்ஷணம், கண்ணையத் திருவவதரிக்கும் போது திருவாழி திருச்சங்கோடே வந்து பிறந்தமை அறியத்தக்கது. “ஜாதோஸி தேவதேவேஸ்! ஸங்கசக்ர கதாதர!” என்ற வஸுதேவர் வார்த்தையும் காண்க.

குடமாடியை யென்று குடக்கூத்தைச் சொன்னது கிருஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களுக் கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இங்ஙனே கிருஷ்ணவதாரத்தைத் தெரிவித்தது மற்றுமுள்ள விபவ வதாரங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

வானக்கோணை = ஸ்ரீ ஹரவன்றியிலே ஒரு நாட்டுக்காகக் காட்சி கொடுத்துக்கொள் டிருக்கிறபடி. பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம் யர்ச்சவதாரமென்கிற ஐந்தனுள் மூன்று இப்பாட்டில் சொல்லப்பட்டன; திருவாய்மொழி அர்ச்சாவதார வேதமாதலால் அர்ச்சாவதாரத்தை விசேஷித்து எடுக்கவேண்டா. விபூஹத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிவது அதிகமில்லை யென்று திருவுள்ளம்.

“எம்பெருமான்நன்னைக் கவிசொல்லவல்ல என்னோ டொக்குமோ ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமான்தானும்” என்பது ஆறுசொப்படியருளிச் செயல்.

உண்மூழிழ்த்தும்கடத்துமடக்கும் கிடந்துநின்றும் *
கோண்டகோலத்தொவோற்றிருந்தும் மணங்கூடியும் *
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகெனநின்றன்தன்னை *
வண்டமிழநூற்கோற்றேன் அடியார்க்கின்பமாரியே.

உண்டும்	{ (ப்ரளயத்திலே) உண்டு வயிற்றிலே வைத்தும்		{ பதினோராசிரம் ஆண்டு பூமிபை ரகதிக்கையானே
உமிழ்ந்தும்	{ மறகு வெளி நாடுகாண உமிழ்ந்தும்	மணம் கூடியும்	{ பூமிப்பிராட்டி விறும்பி யனைக்க அவனோடே
கடத்தும்	{ [மற்றொருகால்] அளந்து காற்றிழேயிட்டிர்.	கண்ட ஆற்றால்	{ ஸம்சலேஷித்தும் இப்படி ப்ரக்ஷசுமாரகக்
கிடத்தும்	{ [அவாந்தரப் ப்ரளயத்திலே வரஹ ஸுடியாய்] இடம் தெடுத்திர்.	உலகு தனதே என	{ கண்ட சேஷ்டிதங்களால் உலகம் தனக்கே பேரஷம் என்று நாடாகச்சொல்லும்
கிடந்தும்	{ [பூரீ ராமாவதாரத்திலே] கடற்கரைநிலே கிடந்தும்.	நின்றான் தன்னை	{ கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில்
நின்றும்	{ இரவணவதர்த்தின் மறகு தேவர்கட்குக் காட்சி கொடுத்துநின்றும்.	வண் தமிழ் தூங்க	{ அபுகிய தமிழ்ப்பிரபந்தத்தை தொடுக்கைக்கு புண்ணியம் பண்ணினேன்;
சொண்ட கோலத் தொடு	{ மீண்டுவந்து பட்டாபி ஷேகம் பண்ணின கோலத்தொடே	கோற்றேன்	{ [இத்திவ்யப்ரபந்தமா னது]
அடியார்க்கின்பம்	{ எழந்தருளிநிருந்தும்	அடியார்க்கு இன்பம் மாரி	{ எம்பெருமானடியார்கட்கு ஆனந்த மழைபொழியும் மேகமாயிரா நின்றது.

* * *—தாம் பாடுகிற கவிதளின் இனிமையைத் தாம் அது ஸந்தித்து, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இவற்றைக் கேட்டால் எங்ஙனே இனியராகிறாரோ வென்கிறார். எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களடங்க என் சொல்லுக்குள்ளேயாம் படி கவிபாட வல்லேனாய் ப்ராப்த விஷயத்திலே வாசகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றது மாதிரிமன்றிக்கே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆனந்தராளிக்கவல்லவனுனே னென்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்கள் பலவற்றையும் முன்னடிகளில் கங்காப்ரவாஹம் போல் ஆருளிச்செய்கிறார். உண்டது பிரளயபத்தில், உமிழ்ந்தது பிரளயம் நீங்கினவாறே; கடந்தது வாமநாவதாரத்தில். இடந்தது வராஹாவதாரத்தில். கிடந்தது கடற்கரையிலே; ஸேதுபந்தனத்திற்கு முன்னே ஸமுத்ராஜனோக்கி அஞ்ஜலிபண்ணிக்கிடந்தகிடை. நின்றது—ராவண ஸம்ஹாரம் ஆனபிறகு தேவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து நின்றது. கொண்டிகொலத்தொடு வீற்றிருந்தது—ஜடா வல்கலதாரியாய் பர்ணசாலைகளிலே இருந்த இருப்பாதல்; மருடாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு பதினொராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். * ஓஸ வஷஷவஹஸுரணி ஓஸவஷஷவதாநித, ராஜோராஜஜி உவரவசிவா * (தச வர்ஷஸுஹஸ்ர ரணி தச வர்ஷசதாநி ச, ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா.) என்கிறபடியே பதினொராயிரமாண்டு சூமியை ரக்ஷிக்கையாலே பூமிக்கு ஆபிராமிநியான பிராட்டி விரும்பியனைக்க, அவளோடே ஸர்ச்சிலித்தமை சொல்லுகிறது மணங்கடடியும் என்று.

கண்டவாற்றால் என்றது—இப்படி ப்ரத்யக்ஷலித்தமான சேஷ்டித ப்ரகாரங்களாலே என்றபடி. ஒருவன் ஒரு நிலத்தைத் திருத்துவது செடி கொடிகள் வைப்பது எருவிடுவதாய் நெடுங்கரலம் க்ருஷிபண்ணக்கண்டால் ‘இந்த நிலம் இவனுடையது’ என்று அறியலாமன்று; அதுபோல, உண்கை உமிழ்கை முதலான பலபல சேஷ்டிதங்களினால் ‘உலக மெல்லாம் எம்பெருமானுடையது’ என்று அறுதியிடக் குறையிலையாயிற்று.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருவாய்மொழிபாடுகைக்குப் பாக்கியம் பண்ணினேன்; இத்திருவாய்மொழியானது தொண்டர்கட்கு ஆனந்தத்தைப் பொழியும் மேகமாகவுள்ளது என்கிறது கூற்றடி.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “வீட்டினப் விற்ப்பாக்களில் தவ்யபாஷா நிருபணஸம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி” என்றவீடத்து இன்பமாரி என்பதற்கு “திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆனந்தத்தை வர்விக்கும் மேகமான ஆழ்வார்” என்று வியாக்கியானம் காண்கையாலே இங்கு “அடியார்க்கு இன்பமாரியாகிய நான் வண்டமிழ் தூற்கநோற்றேன்” என்று உரைத்துமாம். (க0)

மாரிமாறுததண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை *
வாரிமாறுதபைம்பூம்பொழில்குழ் குருகூர்நகர் *
காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால் *
வேரிமாறுதபூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே. (கக)

மாரி மாறுத தண்
அர்
வேங்கடம் மலை
மண்ணலை
மழைதப்பாதடியினாலே
குளிர்த்து
அழகியதான
திருவேங்கடமலையிலேயுள்ள
ஸ்வாமி விஷயமாக

வாரி மாறுத ஐஸைநுத்தி குறையாக
பை பூ } பரத பூஞ்சோலைகளாலே
பொழில் குழ் } குழப்பட்ட
குருகூர் நகர் திருநகரில் (அவதரித்த)

இத்திருவாய்மொழி. கீழ்ப்பதிகத்திற்கும் இப்பதிகத்திற்கும் ஸங்கதி அருளிச் செய்ய வேணுமென்று எம்பாரைச்சிலர் கேட்டார்களாம்; அதற்கு எம்பார் “இதற்கு நான் என்ன சொல்லுவேன்? அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி: என்று கொள்ளுங்கோள்” என்றாராம்; இது இன் சுவையே வடிவெடுத்த வார்த்தையாகும். ஸங்கதி சொல்ல முடியாதென்று ஆபாத ப்ரதீ தியிலே பொருளாம்; அஸங்கதி: என்றது அஸம்சலேஷமென்றபடியாய் விசலேஷத்தைச் சொல்லிற்றாய், விசலேஷந்தான் இதற்கு ஸங்கதி என்கை பரமார்த்தம்.

* மண்ணையிருந்து துழாயியில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான வியாடோஷத்தைத் தணிப்ப தற்காக வந்து கிட்டின வைகுந்தநாதன் மறைய நிற்க, அந்தப்பிரிவை ஆற்றமாட்டாமல் இத்திருவாய்மொழி விஷாதத்தினையாய்ச் செல்லுகின்றது. வெறிலிலுக்குத் துறையிலே அவதரித்ததாம் இத்திருவாய்மொழி. ஆழ்வார் தாமான தன்மையையிழந்து ஒரு தலைமக ளாம் நிலைமையை எய்தி, அதுதன்னிலும் தம்வாயாலே சொல்லமாட்டாமல் வேற்று வாயாலே சொல்லவேண்டித் தோழியின் பேச்சாகச் செல்லுகின்றது.

சுரிவாற்றாது மிகவருந்திய தலைமகளது வடிவுவேறுபாட்டினைக் கண்டதாய்மார் ‘இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னோ?’ என்று கவலைப்பட்டிக் கட்டுவிச்சி யைக் குற்கேட்க, அவளும் தன் மரபின்படி ஆராய்ந்து ‘இவளுக்கு முருகக்கடவுள் ஆவே சித்ததொழியப் பிற்தொன்றுமில்லை’ என்று கூற, அதுகேட்ட தாயர் உடனே வெற்பாட் டாளனை அழைப்பித்து அவனைக்கொண்டு ஆவேசமாடுவிப்பதும் சூழாத்ரெய்வங்களுக்கு உரிய ஸந்தர்ப்பணைகளை யிடுவிப்பதும் செய்ய, அதற்குத் தலைமகள் மிகவருந்தாநிற்க அச் சமயத்தில் அவளது துன்பத்தின் உண்மையான காரணமுணர்ந்த தோழி அந்த ப்ரவ்ருத்தி களைக் கண்டித்துக் கூறுகிற பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக் கட்டுவிச்சியென்றும் தேவதார்தரக் கட்டுவிச்சியென்றும் கட்டு விச்சிகளிலே இரண்டு பேதமுண்டு; திருமங்கையாழ்வாருடைய சிறிய திருமடலிலே வந்த வன் ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கட்டுவிச்சி; இத்திருவாய்மொழியில் “இதுகாண்மின்னிமீர் இக் கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு, நீர் எதுவானுஞ் செய்து அங்கேரீர் கள்ளுயிறைச்சிபுந் துவேல் மின்” என்கிற பாசரப்பட்டிக்கு வந்தவளான கட்டுவிச்சி தேவதார்தரக் கட்டுவிச்சியாவள்.

“கண்டிபூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டியே திரிவேணை யாரிங்கழைத்ததுஉ!”

“விண்ணகரம் வெல்கா விரிதிரை நீர் வேங்கடம் மண்ணகரம் மாமடவேளுக்கை எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேணை யாரிங்கழைத்ததுஉ”;

“வேங்கடமும் விண்ணகரம் வெல்காவும்மிகாத பூங்கிடங்கின் நீர்கோவல் பொன்னகருமெங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேணை யாரிங்கழைத்ததுஉ”;

“கொங்குங்குடந்தையுல் கோட்டியூரும்பேரும் எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேணை யாரிங்கழைத்ததுஉ”

என்று கர்ணாமிருதமாகப் பாடிக்கொண்டே விதியாவருவன் ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கட்டுவிச்சி;

“மணங்களு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகரை குணங்களையே விச்சிலும் கூறித் திரிவேணை யாரிங்கழைத்ததுஉ!”

“வெந்தாரென்பும் சுறரீறும் மெய்யில் பூசிக் கையகத்தோர் சந்தரீ தலை கொண்டுலகேழுந்திரியும் பெரியோன் குணம்பாடி இன்றே திரிவேணை யாரிங்கழைத்ததுஉ!”

“சுடலையில் சுடு நீறனம்ந்ததோர் நடலையைப்பாடி நாடெங்குந்திரிவேணை யாரிங்கழைத்ததூஉ!”

“அக்கும் புலியினதனா முடையாரவரொருவர் பக்கமே சென்று பாரெல்லாம் திரிவேணை யாரிங்கழைத்ததூஉ!”

“ஆலும் பிறையுமாவமுடம்புஞ்சடை மேலணிந்துடலம் நீறும் பூசி ஏறுருமிறையோன் துறைபி; படிவேணை யாரிங்கழைத்ததூஉ.”

என்று பாடிக்கொண்டே திரிவள் தேவதார்தரக் கட்டுவிச்சி. இப்படிப்பட்ட கட்டுவிச்சியின் கட்டுரைகட்டு இணங்கிய செயல்களை விலக்குகின்றதாயிற்று இத்திருவாய்மொழி.

தேவதார்தர எம்பந்தகந்தத்தையும் ஸ்ஷியாத ஆழ்வாருடைய பரம வைஷ்ணவத்வம் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

தீர்ப்பாரையாமினி எங்ஙனம்நாடுதுமன்னேமீர் ! *

ஓர்ப்பாலிவ்வொண்ணுதல் உற்றகன்னேயுதுதேறினோம் *

போர்ப்பாகுதான்செய்து அன்றைவரைவெல்வித்த * மாயப்போர்த்

தேர்ப்பாகுநாக்கு இவன்சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே. (3)

அன்னையர்	தாய்மார்களே!	போர்	பாரதப்போரிலே
இனி	{ இப்படிப்பட்ட நிலையான	பாகு	{ பாகனிருந்து செய்யவேண்
	{ இன்பு		{ டிய காரியங்களை
தீர்ப்பாரை	{ இந்த நோயைத் தீர்க்க வல்லவர்	தான் செய்து	தானே முன்னின்று நடக்கி
	{ களை	ஐவரை	பஞ்சபாண்டவர்களை
யாம் எங்ஙனம்	{ நாம் எவ்விதமாகத் தேடிப்பிடிக்க	வெல்வித்த	{ ஐயம் பெற்றவர்களாகச்
நாடுதும்	{ முடியும்? (முடியாது)		{ செய்வித்த
ஓர்ப்பால்	{ நன்கு நிரூபிக்குமளவில்	மாயம்	{ ஆச்சரிய சக்தியுட்கரும்
இ ஓன் துதல்	{ அழகிய நெற்றியையுடைய	போர் தேர்	{ யுத்தபூமியில் தேர்செலுத்தவல்ல
	{ இப்பெண்ணினளை	பாகனுக்கு	{ வருமான பெருமான் விஷயத்
உற்ற இது	{ அடைந்திருக்கின்ற இந்த நோ	இவன்	{ இப்பாங்குச நாயகியினுடைய
	{ யானது	சிந்தை	{ மனமானது
நல் நோய்	{ விலகாதுமான நோயாகும்;	துழாய்	{ துழாவப்பெற்று;
தேறினோம்	{ நிண்ணமாக அறிந்தோர்;	திசைக்கின்றது	{ அறிவழியா நின்றதே!
அன்று	{ முன்பொருகாலத்திலே	எ	{

* * * —பாங்குசநாயகியின் தோழியானவள், ‘இந்நோய் பாண்டவபக்சுபாதியான கண்ணபிரானடியாக வந்ததாகையாலே இதற்கு நீங்கள் பரிஹாரமாக நினைத்துச் செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல’ என்று கேஷ்டிக்கிறாள். அன்னையர்! யாம் இனித்தீர்ப்பாரை எங்ஙனம் நாடுதும்? —இச்செய்தொடர் பவவகைக் கருத்துக்களைக் கொண்டது; இவ்வாழ்வாருடைய அருகிலே வருமவர்களெல்லாம் இவரோடொப்ப மோஷிப்பவர்களேயன்றி, உணர்ந்திருந்த பரிஹாரமுறைமைகளை ஆராயவல்லார் ஒருவருமில்லையே! என்கை. நோய்க்குப் பரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமவர்களை நோக்கித் “தீர்ப்பாரையாமினி யெங்ஙனம் நாடுதும்” என்கையாலே நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல என்றவாறுமாம். “கடல்வண்ணரிது செய்தார் காப்பாராதே?” என்கிறபடியே * நோய்களாக்கும் மருந்தான எம்பெருமான் தானே இங்ஙனே நோய்செய்தானை இன்பு இனி இந்நோயைத் தீர்க்க வழியுண்டோ? என்றபடியுமாம்.

ஓர்ப்பால் — இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில் என்றபடி. ஓர்ப்பு — ஆராய்ச்சி.

இவ்வொண்ணுதல்—“ஆர்த்தினதரு முகத்திலே தெரியும்” என்பார்களே உலகிகள்; இவ்வொண்ணுதல் திருமுகமண்டலத்தில் தெளிவை நோக்கும்போதே இவ்வொண்ணுதல் நோக்கும் தெரியவில்லையோ என்கை. இங்கே கூடு—“ஆர்ப்புப்பட்ட வாட்டத்தோடு முடிந்தாயும் நீரிலேபுக்கு முடிந்தாயும் முகத்திலே தெரியாதோ? குறுகிக் விஷயத்தைகையாசைப் பட்டுப் பெருமையாலுண்டான மோஹமாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆர்த்தி வழிக்க வேண்டுமடியாயிற்றிருக்கிறது.”

நோய் என்னுதே ‘நன்னோய்’ என்கையாலே, அவ்வொருவரும் நோன்பு நோற்றுப் பெருவேண்டிய நோயன்றே இது; இது வளர்வதற்கு வழிதேடவேண்டுமெயல்லது இதைப் பரிசுரிக்க முயல்வது முறையோ? என்ற கருத்து வெளியார்.

தேறினோம்—தெளிவுபெற்றோ மென்றபடி. இது தோழி சொல்லும் வார்த்தையாகையாலே, தான் தெளிவு பெற்றதாகச் சொல்லுகிறவிதனால் அவ்வுள்ளாரெல்லாரும் கலக்கமுற்றிருப்பதாக ஏற்படுகின்றது; இந்தக் கலக்கமே இவர்களுக்கு நிதியாம்; “மஹர்ஷிகளின் கோஷ்டியில் கலக்கம் காணக்கிடக்காது; ஆழ்வார்களின் கோஷ்டியில் தெளிவு காணக்கிடக்காது” என்பர் நம் முதலிகள். தெளிந்திருக்க வேண்டுவதன்றோ பார்ப்பதம்; கலங்கியிருத்தல் ஹேயமன்றோவென்று ஸாமான்யர் நினைப்பார்கள்; “தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டாயம் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறு மாணம் மோஹித்து வருந்தி யெங்கத் தாழ்த்த சொற்களாலே தூற்றுகிறவர்” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய திவ்யஸூக்தி நோக்குக.

இத்தலைவிக்கு உண்டான நோய் இன்னவகைத்து என்பதைப் பின்னடிகள் நிரூபிப்பன. கண்ணபிரான், பாண்டவர் துர்யோதகாதிகள் என்ற இருவகுப்பினரையும் ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதகாதியரிடம் தூதாக்கச்சென்று பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமை கொள்ளவேண்டா; ராஜ்யத்தில் இருவர்க்கும் பாகமுண்டு; ஆகையால் ஸமமாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஸமாதானமாக அரசாட்சி செய்து வாழுவர்கள்; அதற்கு ஸம்மதியில்லாவிடில், தலக்கு இரண்டிரண்டு ஊராகப் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் பத்து ஊரைக் கொடுங்கள்; அதுவும் அரிஷ்டமாகில் பாண்டவர்கள் குடியிருக்கும்படி ஒருரையாவது கொடுங்கள் என்று பலபடி அருளிச்செய்ய, அந்தச் சொல்லுக்குச் சிறிதும் இசையாமல் ‘பராக்ரமமிருத்தால் போர் செய்து ஜயித்துக்கொள்ளட்டும்; இந்தப் பூமி வீரர்க்கே உரியது’ என்றிப்படி திக்காரமாக மூத்துச்சொல்லவே, தான் பாண்டவ பக்ஷபாதியாய்ப் பார்த்தலாதியாயிருந்து பாரதயுத் தத்தை நடத்திவைத்து எதிரிகளைத் தோற்றித்து அடியவர்களை வெற்றி பெறுவித்தருளினார் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

இவள் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றது மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகளுக்கு = கண்ணபிரான் வடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதம், ஆச்ரிதஸௌலப்யம் முதலிய திருக்குணங்களில் ஈடுபட்டதனாலுண்டான நோய்காணியின் இது என்று தெரிவித்தாளாயிற்று. துழாய்—துழாவி; ப்ரமித்து என்றபடி.

....

....

....

....

(க)

திசைக்கின்றதேய்வள்ளோய் இதுமிக்கபெருந்தேய்வம் *

இசைப்பின்றிநீரணங்காடும் இளந்தேய்வமன்றிது *

திசைப்பின்றியே சங்குசக்காமென்றிவள்கேடக * நீர்

இசைக்கிறிறாகில் நன்றேயில்பெறுமிதுகாணமினே.

(உ)

(அன்னையர்)	தாய்மார்களே;	திசைப்பு	மனக்குழப்பம் தவிர்த்து
திசைக்கின்ற	நீங்கள் இப்படியும் அறிவு	இன்றியே	நீங்கள்
தே	கெடலாகுமோ?	நீர்	இப்பெண்டிள்ளையின்
இவள் நோய்	இப்பெண்டிள்ளைக்கு உண்டாகி	இவள்கேட்க	காதில் விழும்படியாக
இது	யிருக்கின்ற இந்நோயானது	சங்கு சக்கரம்	சங்கென்றும் சக்கரமென்றும்
மிக்கபெரு	பராத்பரமான தெய்வமடியாக	என்று	இசைக்கிறநீர்
தெய்வம்	வந்தது;	ஆகில்	சொல்ல வல்லீர்களானால்
இசைப்பு	தருதியில்லாதபடி.	தன்றே	நலமாகவே
இன்றி	நீங்கள்	இல் பெறும்	(இவள்) இல்லிரப்பும் பெறும்
நீர்	அணங்கு ஆடும் வெறியாடுவிக்கின்ற	இது காண்	படியாகும்;
அணங்கு ஆடும்	இள தெய்வம்	மின்	இங்ஙனே நடத்திப் பாருங்கள்.
இள தெய்வம்	சூதாந்தெய்வமடியாக வந்த		
அன்று இது	தன்று இது; (ஆதலால்)		

* * *—சூதாந்தெய்வங்களைக் குறித்துப்பண்ணும் சாந்திகளால் இவளுடைய நோய் போக்கவரிது; எம்பெருமானுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லில் இவளைப்பெறலாமென்கிறார் திசைக்கின்றதே என்பது மிக வரூந்திச் சொல்வதாகும். இப்படியும் ப்ரமிக்கலாகுமோ; என்று கேஷ்டிக்கிறபடி.

இவள் நோயிது மிக்கபெருந்தெய்வம் = திருவிருத்தத்தில் “வானோர்தலைமகளும் சீராயின தெய்வநன்னேய் இது” என்றும் “சின்மொழிநோயோ கழிபெருந்தெய்வம்” என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கன. “நாராயணவரோ ஜெதூதிராஜா நாராயண வர:” என்கிறபடியே பரதெய்வமான பூமீநாராயணனாலே உண்டுபண்ணப்பட்ட நோய் இது என்றபடி.

நீர்இசைப்பின்றி அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று இது—இசைப்பு—பொருத்தம்; அந் தில்லாமல் நீங்கள் செய்கித்துப்போருகிற வெறியாடல் முதலான தீயசெயல்களுக்கு இலக் கான தெய்வமடியாக வந்த நோயல்ல இது என்றபடி. இசைப்பின்றி யென்பதற்கு ஈடு:— “நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரத்துக்கும் உங்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்லை; இந்நோய்க்கும் இவளுக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்லை; முதல்தன்னிலே பகவத்க்ஷயத்திலே கைவைத்தார் கொள்ளு கைக்கு ஸம்பாவனையுடைய நோயன்று இதுதான். ஒரு வழியாலும் ஒரு சேர்த்தியில்லை.”

அணங்காடுதல்—தெய்வமாவேசித்து ஆடுதல். இனிச்செய்யவேண்டிய ஸமஞ்ஜஸ மான பரிஹாரப்காரமுணர்த்துவன பின்னடிகள். திசைப்பின்றியே—மருள்கொள்ளாமல். எம்பெருமானுடைய திவ்யாயுதங்களை இவள் செளிப்படுமாறு ப்ரஸ்தாவிப்பதே நன்று என்கை.

இவ்விடத்திலே ஒரு ஐதிற்பார்; பட்டர்காலத்தில் ஆய்ச்சிமகள் என்றொருபாகவதர்; அவர் நோவுகண்டு ப்ரஹ்மஞ்ஜயற்றுக் கிடக்குங்காலத்திலே பட்டர் அவரைப்பார்க்க எழுந்தரு ளினாரார்; அப்போது அந்த ஆய்ச்சிமகள் அடியோடு அறிவு நடையாடாதபடி யிருப்பதைக் கண்ட பட்டர் அவர் அழுகிய மணவாளனிடத்தில் மிக்க பக்தியுடையவர் என்பது காரணமாக அவருடைய செவியிலே மெள்ள னாதினாப்போலே ‘அழுகியமணவாளப்பெருமாளே சரணம்’ என்றாரார்; அதனால் உணர்ச்சியுண்டாய் கொடும்போதெல்லாம் அவர் அந்த வார்த்தையையே சொல்லிக்கொண்டிருந்து திருநாட்டுக்கு நடந்தாரார்.

தன்றே இல்பெறும்; தன்று வரில்பெறும்—என்று இரண்டு வகையாகப் பிரிப்பர்கள்; இப்பொழுதில், தன்று—தன்றாக, வரில்பெறும்—வார்த்தை சொல்லப்பெறுவன் என்றவாறு. பாகவதர் நீங்கி உணர்ச்சியுண்டாகுமென்கை.

...

....

... (2)

இதுகாண்மின்னனைமீர் இக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு * நீர்
எதுவானும்செய்து அங்கோர்கள் ளுமிறைச்சியும் துவேன்மின் *
மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான் கழல்வாழ்த்தினால் *
அதுவேயிவன்றோய்க்கும் அருமருந்தாமே.

(2)

அன்னைமீர்	தாய்மார்களே!	மது ஆர்	தேன் பொருந்தின
இதுகாண்மின்	நான் சொல்லுகிற இக்காரியத்	துழாய்	திருத்துழாய் மாலைமய
நீங்கள்	தைச் செய்துபாருங்கள்;	முடி	திருமுடியிலணைந்துள்ள
இக்கட்டுவிச்சி	இந்தக் குறத்தியின் பேச்சைக்	மாயம் பிரான்	ஆச்சரிய சக்தியுத்தமனப் பாபுள்
சொல்கொண்டு	கேட்டு	கழல்	திருவடிகளை ரோக்கி
எதுவானும்	ஸ்வரூப விருத்தமானதைச்	வாழ்த்தினால்	மங்களாசாஸனம் பண்ணினால்
செய்து	செய்து	அதுவே	அதுகாணே
அங்கு	அவ்விடத்திலே	இவள் உற்ற	இப்பெண்ணையடைந்திருக்க
ஓர் கண்ணும்	ஹேயமான மதுவையும் மாம்	கோய்க்கும்	சிறகோய்க்கும்
இறைச்சியும்	வந்தையும்	அரு மருந்து	அருமையான மருந்தாகும்.
சொல்லின்	ஆராதனையாக வைக்கவேண்டா;	அரும்	

* * *—தவறுதலான செயல்களைச் செய்பாமல் எம்பெருமான் திருவடிகளை வாழ்த்துவதாகிற பரிஹாரமுறைமையை யனுட்டித்தால் இவளுடைய ரோய் திருமென்கிறார். நான் சொல்லுகிறவார்த்தை விரைவில் பயன்தருகின்றதா இல்லையா என்பதை நீங்கள் கைபேலே காணுங்கொள்ளென்பார் இதுகாண்மின்னனைமீர் என்கிறார். காண்மின் என்றது 'கேண்மின்' என்ற பொருளில் வந்ததாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. அன்னைமீர்! என்கையாலே நீங்கள் மிகவும் மூத்தவர்களேயானாலும், சொல்லுகிற நான் சிறுமியேயானாலும் சொல்லும்பேச்சு நல்லதாயிருக்குமாகில் ஆதரிக்கவேண்டாவோ? என்கிற கருத்துத்தொனிக்கும். "வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்குகளே" என்கிற படியே என்போல்வாருடைய பேச்சுக்கு உபசார விசேஷங்கள் செய்யவேண்டியிருக்க, அவை செய்யாவிடினும் காது கொடுத்துக் கேட்கத்தானாகாதோ என்கிற கருத்தும் தொனிக்கும்.

கட்டுவிச்சி—குறி சொல்லுகிறவர். இகரச்சுட்டு—அவளுடைய இழிவைப் புலப்படுத்தும். "காணிலு முருப்பொலார் செவிக்கினுத கீர்த்தியார், பேணிலும் வரந்தா மிடுக்கி வாத தேவர்" என்கிறபடியே மிகவும் நீசமான தெய்வத்தை வழிபடுகின்ற இவளை எங்கே சேடிப்பிடித்தீர்கள்! என்று கேட்பிக்கிறபடி. கண்கொண்டு காணவொண்ணாத விவளை அழைத்து எதிரேயிருத்தினதும்ல்லாமல் இவளுடைய கடியகொடிய பேச்சுக்களுக்குக் காது கொடுப்பதுஞ் செய்கிறீர்களே! என்று இடித்துக்கூறுகிறபடி. இகரச்சுட்டு சொல்லில் அர்வாச்சவடிமார்; கட்டுவிச்சியின் இச்சொல் என்க.

நீர்—உங்களுடைய வைலகஷணயத்தை நீங்கள் அறியீர்களோ? *மறந்துப் புறந்தொழாத குடியிலே பிறந்துவைத்து நீங்கள் இங்ஙனே செய்யத்தகுமோ? என்பது கருத்து. இவர்கள் செய்கிற காரியம் தனக்கு அனுஷ்டமாயிருக்கிறபடியை எதுவானுஞ்செய்து என்பதனால் காட்டுகின்றார். வாயால் அதனை அநுவதிக்கவும் கூசுகிறபடி. ஹேயமான மதுவை மாம் மாம்ஸத்தையும் தாவி ஸ்ரீ வைஷ்ணவக்ருவத்தைக் கெடுக்கவேண்டாவென்கிறார். தேவதார்த்தக்கட்டுவிச்சியின் பேச்சைக்கேட்டு தேவதார்த்த ஸமாராதனம் பண்ணுகிறார்களாகையாலே "கள்ளுமிறைச்சியும் தாவேல்லின்" என்கிறார். தாமஸ் தெய்வங்களுக்குத் தாமஸ் பதார்த்தங்களே உகந்த உணவாதலால் "கொல்வன முதலா அல்லனமுயலுமினையசெய்கை"

(திருவாசிரியம்) என்கிறபடியே ஆடுபலி கொடுத்தல் கோழிபலி கொடுத்தல் முதலிய சீட செயல்களைச் செய்கிறார்களாகக் கொண்டு நிவர்த்திப்பிக்கிறபடி.

ஆழ்வாருடைய பரிஹரத்திலே கள்ளும் இறைச்சியும் தாவ ப்ரஸக்திலேசமுமில்லையே; இங்ஙனே அப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம் பண்ணலாமோவென்னில்; கேண்மின்; திருவாய்மொழி பக்திசாஸ்த்ரமாயிருப்பதுபோலவே தர்மசாஸ்த்ரமாயிருக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மங் களைத் தெரிவிக்கின்றவத்தனையிலேநோக்கு; ஆஹாரநியமப்ரகரணத்திலே இவை பரிஹரணங் கள் என்னுமிடத்தை வற்புறுத்துகிறபடி.

இனி, ஸ்வரூபாநுபமான பரிஹாரக்ரமத்தைச் சொல்லுகின்றன பின்னடிகள். *தோ ளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழா யுடையார்பானது திருவடிகளை ஸ்பரித்து “உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று பல்லாண்டு பாடுமளவேபோதும் என்கிறார்.

....

...

.... (ந.)

மருந்தாகுமென்று அங்கோர்மாயவலவைசொற்கோண்டு * நீர்
கருஞ்சோறும்மற்றைச்செஞ்சோறும் களனிழைத்தென்பயன் *
ஒருங்காகவேயுலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட *
பெருந்தேவன்பேர்சொல்லுகிற்கில் இவளைப்பெறுதிரே.

(ச)

(அண்ணாரே)
மருந்து ஆகும் } தாய்மார்களே!
என்று } நோய்க்குப் பரிஹாரமாகுமென்
 } மெண்ணி
ஓர்மாயம் } வஞ்சகச் செய்கைகளையுடைய
அலவை } ளாயும் தோன்றினபடியே சொல்
 } ளுபவளாயுமிருக்கின்ற ஒருத்
 } தியின் பேச்சைக்கொண்டு
 } நீங்கள்
கரு சோறும் } கருஞ்சோற்றையும்
மற்றை செம் } மற்றுள்ள செஞ்சோற்றையும்
 } சோறும்
களன் } நாம்சந்தியிலே
இழைத்து } இடுவதனால்

என் பயன் } என்ன பலனுண்டாம்?
 } (இது வீணை காரியம்);
உலகு ஏழும் } ஸப்தலோகங்களையும்
ஒருங்கு ஆக ஏ } ஒருகாலே
ஊழங்கி } (பிரளம் கொள்ளாதபடி)
 } உட்கொண்டு
உமிழ்ந்திட்ட } மிகு வெளிப்படுத்தின
பெரு தேவன் } பரதேவதையான ஸ்ரீமந்நார
 } யணனுடைய
பேர் } திருநாமங்களை
சொல்ல கிற } (இவளது காதிலே படும்படி)
 } சொல்லவல்லீர்களானால்
இவளை பெறு } இவளை இழுவாமே பெறுவீர்கள்.
 } தீர்

* * *—எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை இப்பெண்பிள்ளை செவியப்படச் சொல்லு வதே இந்நோய்க்குப் பரிஹாரமென்கிறார். ஈக்தாபுத்த திருபணம் பண்ணாமல் கண்டபடியே சொல்லுகிறவளுக்கு அலவையென்று பெயர்; இங்கே கட்டுவிச்சியைக் குறிக்கின்ற சொல் இது. பரிஹாரமுறைமை சொல்லவந்து தோன்றினபடியே பிதற்றுகின்ற இக்கட்டுவிச்சியின் சொல்லைநீட்டி நீங்கள் கூடாத்தெய்வங்கள் வந்து ஸந்திபண்ணுமிடமான நாம்சந்தி முதலான வற்றிலே செஞ்சோறு கருஞ்சோறுகளை யிடுவதனால் என்ன பயனுண்டு?

பிண்ணை என்செய்யவேணுமென்னில்; ஆசிரிதர் அநாசிரிதர் என்கிற வாசிபாராமல் ஸகலலோகங்களையும் பிரளயம் விழுங்காதபடி தான் விழுங்கி ரக்ஷித்து, ப்ரளயம் கழிந்தவாறே வெளிப்படுத்தின பரதேவதையின் திருநாமம் சொல்லவல்லீர்களாகில் இவள் உய்யப்பெறலாம்; வேறுவகையான காரியங்கள் செய்வது இவளை இழப்பதற்கே உறுப்பாமென்றவாறு. (4.)

இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காதேலன்றந்தோ ! *
குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்சேவ்வாயும் பயந்தனள் *
உவளக்கடாக்களிறட்டிரான் திருநாமத்தால் *
தவளப்பொடிகொண்டு நீரிட்டிமேன் தணியுமே.

(ந.)

அன்னையர்	தாய்மார்களே!	கடவுள்	மதகரமான மருந்துகளைக்
திவளை	இப்பெண்டிரின்னையை	கடவுள்	கவளங்கொண்டதாய்
பெயும்பரிசு	(நோய்தீர்த்து) நாம் பெறுதம்	கடவுள்	மதம்பெற்றதான
	சூரிய மார்க்கம்	களியு	(சுவலயாபிடமெல்லாம்)
தி அனங்கு	வெறியாடுதலாகிற இக்காரியம்		யானையை
ஆடுதல் அன்று	மன்று;	அட்ட	தொலைத்தருளின
அத்தோ	ஐயோ!	பிரான்	ஸ்வாமிநினைபய
	(இப்பெண்டிரின்)	திருநாமத்தால்	திருநாமோச்சாரண பூர்வமாக
சுவளை தட	சுவளை மலர்போன்றதாய்	தவளம் பொடி	பரிசுத்தமான முழுவெண்ணவ
கண்ணும்	விசாலமான கண்களும்	கொண்டு	பாத தூளியைக் கொண்டுவந்த
கோவை செம்	கோவைக்கனிபோன்று	நீரீட்டிடுமின்	நீங்கள் (இவன்மேல்) தூவுத்
வாயும்	சிவந்த அதரமும்		தோள்
பயத்தான்	வைவரணியமடையப்பெற்றான்;	தனியும்	(இவளதுமேல்) தீரும்.
	(இதற்குத்தகுந்த பரிஹாரமென்னவென்றால்)		

* * *—மகளுடைய நோய் தீரவேணும் என்று நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோயை இன்னமும் அதிகப்படுத்தா கின்றதேயன்றித் தீரச்செய்கின்றதில்லையே; ஆனபின்பு இந்த முயற்சியைக்கொண்டு நோயின் ஸ்வரூபத்திற்கு யோக்யமான பரிஹாரமுறையை அனுஷ்டிக்கப் பாடுங்களுள்கிறார்.

இந்த நல்லசர்க்கை இழுவாமல் பெறவேண்டியிருந்திருக்கலாகில் இப்படி விபரிதமான செயல்களைச் செய்வீர்களோ? பெறுதற்கு நேரதுவென்று நினைத்து நீங்கள் செய்கிற காரியம் இழுத்தற்கன்றோ நேரதுவாகின்றது. ஸெலீனாக்கொண்டு வெறியாடுவிக்கின்றவித திவளைப் பெறுதற்கு நேரதுவாகுமோ? இவளது உயிர்மாய்வதற்கன்றோ இது நேரது. அநியாய மாய் இப்பெண்டிரின்னையை இழுத்துவிடப் பார்க்கின்றீர்களே! அத்தோ! இப்படியும் ஒரு காரியம் செய்யலாமோ! என்கிற நிர்வேதம் முகவடியாக வடிவெடுத்திருக்கின்றது.

உலகத்தில் ஒரு வியாதிக்கு ஒரு சிகிதலை செய்தால் அது உத்தமமாக இருக்குமானால் காமேண குணமன்றோ காணப்படவேணும். குணம் காணப்படாததோடு துர்க் குணமும் காணப்பட்டால் உடனே அந்த சிகிதலாக்கரத்தை விட்டுத் தொலைக்கவன்றோ அறிப்பது; இங்கு இவளுடைய நிலைமை கண்டீர்களா! சுவளைமலர் போன்று அழகியவாய் கண்கள் விகாரப்பட்டனவே! கொவ்வைக்கனிபோன்று பழுத்திருந்த அதரமும் நிறவேறு பாற்றெனத்! இங்ஙனே பயத்தலைக்கண்டுவைத்தும் இப்பரிஹாரமுறையைத் தவிர்க்கின்றீர்கள் பாசிகளா! என்கிறார் இரண்டாமடியால்.

இவ்விடத்தில் ஈட்டு ஸ்ரீஸூகத்திகள் காண்மின்;—“அவனுடைய வாய்ப்பு கு சோறன்றோ பறியுண்கிறது; ‘தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானே’ என்றும் ‘மணநோக்கமுண்டான்’ என்றும் இவையிறே அவனுக்கு ணண்”. இத்தியாதி.

மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் இரண்டிடத்திலே இரண்டு பாசுரங்களருளிச்செய்தார்; “வண்டார் பூமாமலர்மங்கை மண நோக்க முண்டானே!” என்றார் ஒரிடத்தில். பிராட்டியினுடைய கடாசுஷ விக்ஷணத்தையே எம்பெருமான் உணவாகக் கொண்டிருக்கிறுனென்பது இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. “கள்வன் கொல்லில்” “என்மகள் தன் தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானே” என்றார். இதனால் அதரணத்தையே எம்பெருமான் உணவாகக் கொண்டவன் என்பது தெரிவிக்கப் பட்டது.

திருவாய்மொழி—தீவ்யர்த்ததீபிகை

“பின்னிகொல் நிலமாமகன்கொல் திருமகன்கொல் பிறந்திட்டாள்” என்கிறபடியே இப்பராங்குச நாயகியும் பிராட்டியேயன்றோ. இவளுடைய சுவனைத்தடங்கண்ணுக் கோவைச்செவ்வாயும் அழிந்தால் எம்பெருமானுடைய உணவு முட்டுப்பட்டதே என்பது அன்பர்கள் துடிக்கவேண்டுமத்தனையே.

பயந்தனள்—வைவண்ணியமடையும்படியானான் என்றவாறு. பயப்பு—பிறவேறுபடி.

நாங்கள் செய்வது நேரான பரிஹாரமன்றாகில், நீ சொல்லிக்காண் என்று தாய்மர் தொழியைக்கேட்க, பின்னடிகளில் நேரான பரிஹாரமுறை பகரப்படுகின்றது.

தன்னைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனால் எளி நிறுத்தப்பட்ட சுவலபாபிட யானை மூடித்த கண்ணபிராணுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள்; அவ்வளவே பேராசை; பூவைவண்ணவர்களின் பூரிபாதநேனுடையபுகல் கொண்டு ரகசியமிடுங்கோள்; உடனே சேர் திருமாறு காணுங்கோள் என்றாளாயிற்று.

கடாக்களிறு—மதபாணை; கவளமென்று யானையின் உணவுக்குப்பெயர். கவளமென்ற வடசொல்லிகாரம். தினிகளையிட்டு மதமூட்டப்பட்ட யானை என்றபடி. கண்ணத் திருநாமத்தைச் சொன்னால் சுவனைத்தடங்கண்களின் பயப்புத்தீரும்; தவளப்பொடிக்கொண்டு இட்டால் கோவைச்செவ்வாயின் பயப்புத்தீரும் என்றதாகக் கொள்க.

யவறு என்ற வடசொல் தவளமெனத்திரிந்தது. பரிசுத்தமான என்றபடி. இங்கு இன்னபொடியென்று சொல்லிற்றில்லையாகிலும் பூவைவண்ணவர்களின் திருவடித்துச் என்னும் பொருளே ஆழ்வார்க்கு விவாகிதமென்னுமிடம் மேற்பாட்டில் “மாயன் தமரடிநீரோண்டு” என்றதனாலும் அறுதியிடத்தக்கது. திருமங்கையாழ்வாரும் சிறிய திருமடல் “சீரார் செழும்புழுதிக்காப்பிட்டு” என்றருளிச்செய்தார். புழுதியென்பது தெருப்புழுதி; செழும்புழுதியென்பது எம்பெருமானுடைய திருவடிப்பொடி; சீரார்செழும்புழுதியென்பது பாசுவதர்களின் திருவடிப்பொடி.

இனி, “தெய்வத்தண்ணந்துழாய்த்தாரயினும் தழையாயினும் தண் கொம்பதாயினும் கீழ்வரையினும் நின்றமண்ணுயினுங்கொண்டு விசயினே” என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரத்தின் படி திருத்துழாய் மண்பொடியைக் கூறினதாகவுங் கொள்வர் சிலர்.

தனியும்பொழுதில்லை நீரணங்காடுதிரண்னைமீர்!*

பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால் *

மணியினணிநிறமாயன் தமாடிநீறுகொண்டு *

அணியமுயலில் மற்றில்லைகண்டில்வணங்குக்கே. (க)

அண்ணமீர் { தாய்மார்களை!
தனியும்பொ { சிறிதும் ஒய்வு இல்லாமல்
முது இன்றி {
நீ அணக்கு { நீங்கள் வெறுபாடுகளைச்
ஆடுகிறீர் { செய்வபாநின்றீர்கள்;
(இவ்வெறுபாடுகளில்)
பிணியும் ஒழி { நோயோ தீர்கின்றதில்லை;
கின்றதில்லை {
திது அல்லால் { நோய்தீராத மாதத்திரமே
பெருகல் { யாழிக்கே
பேன்மேலும் { பேன்மேலும் கொடுத்தியுமடைந்து மற்று இல்லை
வருகின்றது; {

இ அணக்குக்கு { இப்பெண்ணினைக்கு
மணியில் அணி { நீலமணிபிற்காட்டிலும் அழகிய
நிறம் { நிறம்படைத்த
மாயன் { எம்பெருமானுடைய
தமர் { பக்தர்களான பூவைவண்ணவர்
களினுடைய
அடி நீறு { பாததுளியைக்கொண்டு
கொண்டு { வந்து
அணிய முய { இவ்வதற்கு முயற்சி செய்தால்
வில் {
(இதோடொத்த பரிஹாரம்)
கண்டார் { வேறெதுவுமில்லைகிடர்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “தவளப்பொடிக்கொண்டு நீரிட்டிடுமின்தணியமே” என்று கூர்ன தோழியை நோக்கித் தாய்மார் “நீ சொல்லுகிறபொடி இன்னதென்று தெரிய வில்லையே! விளங்கச்சொன்னால் நலம்” என்று; ஆகவே விளங்கவுணர்கின்றாள் பார்ப்பாட்டில்.

அந்தோ! சிறுபிள்ளைகள் போலவே நீங்கள் செய்கின்றீர்களே! (ஆதாவது) நதாவ் போரு காரியத்தைச் சிறுபிள்ளைகள் செய்யாரின்றால் அதில் தகுதியின்மை கண்டு பெரியார் மறுத்தால், அப்பிள்ளைகள் அக்காரியத்தையே மேன்மேலும் பிடிவாதமாய் வலிந்து செய்து போருவது வழக்கம். அப்படியே நீங்களும் நான் மறுப்பதே ஹேதுவாகப் பிடிவாதம் கொண்டு வெறியாட்டந்தன்னையே விடாது செய்கின்றீர்களே! இதனால் சிறி நுழியாத தோடு பெருகிச்செல்லவுந்காணு நின்றோமே! என்கிறார் முன்னாடிகளில்.

நீலமணிவண்ணஞான எம்பெருமானுடைய வடிவங்களைப்பாடு கொண்டு ம.ம. பாசுவதர்களின் பூரிபாததாளியைக்கொண்டு வந்து... என்று இவள் சொல்லத் தொடங்கும் போதே தாய்மார்கள் ‘இவ்வரும் பெரும்பொருள் நமக்குக்கிடக்க வழி எது? மிகவும் துர்லபமான வஸ்துவைச் சொல்லுகின்றாயே! இது ஸம்பாதிப்பது கஷ்டமாயிற்றே!’ என்று சொல்ல; அன்னமீர்! மாயன்தமரடி நீறுகண்ணைக் கொண்டுவரவேண்டா; ‘அதைக்கொண்டு வரவேணும்; இவளுக்கு அதையிடவேணும்’ என்று மனோரத்தாலும் போதும்; அவ்வளவிலேயே நோய் தீர்த்ததாகும், பாருங்கொள் என்கிறார்.

மனோரதமாத்திரமே பலன் அளிக்கவல்லதோ? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக பட்டில் “சூருகூலமுதலவழிவருகது; பூராதிகூலமுதலவழிவருகது—ஆறுகூலயஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூலயஸ்ய வர்ஜநம்” என்கிற சுலோகத்தை யெடுத்துக்காட்டித் தெளிவு பிறப்பிக்கப் பட்டது. இது, ப்ரபத்தியின் அங்கங்களைக் காட்டுகிறவொரு பாஞ்சராத்ரபமாணம். இதில் சூறுகூலயத்தைப் பற்றின எண்ணம் போதமென்றும், ப்ராதிகூலயத்திலோ வென்றில், அதை விடுவோமென்கிற எண்ணம் பேராது, விட்டேதீரவேணும் என்றும் சொல்லிற்று. இதுபோலவே இங்கு மாயன்தமரடி நீறுகொண்டு இடவேணுமென்கிற முபந்தியளவே போதுமென்றும், பரிஹாரமாகச் செய்துபோருகிற கிஷீரக்ருத்யங்களை விடுவோமென்று என்னினால் மாதத்திரம் பேராது, கடுக விட்டே தீரவேணுமென்றும் தெரிவித்தவாறு.

இங்கே பூரிவைஷ்ணவ பாததாளியின் ப்ரபாவபரமாக ஒரு ஐதீயம் பருவரிச்செய்வர் உகலங்க நாட்டாழ்வான் இரண்டு பூரி வைஷ்ணவர்களோடே ஓரிடத்திற்குச் செல்லுகையில் வயிண்டியே ஒரு ஸ்ரீரங்ககோவில் தென்பட்டது; அப்போது இரக்காலமாய் பிறந்தது. அக்கோவிலிவாசலில் சிங்கப்பதுமை யிருப்பதைக்காட்டி அவ்வாழ்வான் ‘பகவத்க்ஷத்ரிக் ஷேஷியுங்கள்’ என்று வேடிக்கையாகச்சொல்ல, அவர்களும் மெய்யென்றேயெண்ணி னேனெத்த பிறகு இது ஸ்ரீரங்ககோவில் என்றறிந்தவாறே மொதுறித்து விழுந்தார்களாய்: அப்போது அருகேயிருந்த பிள்ளையுறங்காவில்லிதாளர் தம்முடைய பூரிபாததாளியை அவர் களுக்கு இட, மோஹம் தெளிந்து எழுந்தார்களாய். (சு)

அணங்குக்கருமருந்தென்று அங்கோராமும்களும்பராய் *

அணங்கையெறிந்து நும்மோள்குலைக்கப்படுமென்னமீர் *

உணங்கல்கெடக் கழறையுதடாட்டம்நண்டென்பயான்? *

வணங்கீர்மாயப்பிரன்தம் வேதம்வல்லாரையே. -

(சு)

அணங்குக்கு இப்பெண்பிள்ளைக்கு
அரு மருந்து அருமையான மருந்தென்று
என்று சொல்லி
அங்கு ஓர் தேவதார்தரத்திற்கு ஆடலுக்கவும்
ஆடும் கள்ளம் கள் நிவேதனம் செய்யவும்
பராய் பாரித்து
சுணங்கை ஒருவகைக் கூத்தாடுதலையும்
எறிந்து செய்வித்துக் கொண்டு
தும் தோள் தோள்கள் துடிக்கக் கஷ்டப்
குலைக்க படும் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற
அன்னையர் தாய்மாரர்களே!
(இந்தக் கூத்தாடுதலைக் கண்டு கொண்டிருப்பதும்
ஒரு வேடிக்கையோ?)

உணங்கல்கெட { உலர்த்தின நெல் பாதாய்ப்
போக
கழுதை உதடு { (அதனை மேய்நிற) கழுதையின்
உதடு அசைக்கின்ற அழகைக்
ஆட்டம் கண்டு கண்டு கொண்டிருப்பதற்கு
என் பயன் ஒரு பயனுண்டோ!
மாயன் மோன் { ஆச்சரிய சக்தியையுடையவரான
எம்பெருமானுடைய
தமர் பக்தர்களான
வேதம் வல்லாரை—வைதிகர்களை
வாணகீர்களை வாணஞ்சூங்களை.

* * *—இவளது நோய்க்குப் பரிஹாரமாக தேவதார்தர பஜனம் பண்ணினால் இஹுக்கு இழவேயாம். இவள் பிழைக்கவேணுமென்றிருந்தீர்களாகில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பணிவதே பாவ்ரு என்கிறார். ஆடு அடிக்கவும் மது நிவேதனம் பண்ணவும் பாரிக்கிற பரிஹாரமுறையை வாய்விட்டு நிந்திக்கின்றார்.

பராய் என்றது பரையென்றபடி. பரவுதலாவது பாரித்தல். ஒன்பதினாயிரப்படி இருபத்திலாயிரப்படி, முப்பத்தாயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி ஆகிய நான்கு வியாக்கிய னங்களிலும் இவ்விடத்தில் ஏகரூபமாகவே ஒரு அச்சுப்பிழை புழுந்துள்ளது; அதாவது “பராய்—பாரித்து” என்றிருக்கவேண்டுமது ‘பார்த்தித்து’ என்றே விழுந்திட்டது. இங்கு அதிவந்து பொருள்; திருத்திக்கொள்க.

இரண்டாமடியில் “சுணங்கை—எறிந்து” என்றும் “சுணம்—கையெறிந்து” என்றும் கொண்டு பொருள் கூறுவர். சுணங்கையென்பது சுணங்கைக்கூத்தனைச் சொன்னபடி. அவ் வது கையைத்தட்டி ஆடுவதொருசுத்து; தேவதார்தரஸமாராதனமாகச் செய்யும் செய்கைகளிலே இந்தக் கூத்தாட்டமும் ஒன்றாகக்கொள்ளத்தக்கது. “துணங்கை யென்று பாடமாட் டுணங்கையென்ற கூத்தாகவுமாம்” என்பர் பன்னிராயிரவுரைகாரர். சுணம், கையெறிந்த என்று பிரிக்குமளவில், சூர்ணமென்றும் வடசொல் சுண்ணமென்றாகி, அது சுணம் என்ற தொக்கிவிடப்பதாகக்கொண்டு மஞ்சட்பொடி என்று பொருள்கொள்க. மஞ்சள்பொடியை ஒருவர்மேலே ஒருவரெறிந்து ஆடுவதென்பர். நும்மோள் குலைக்கப்படும் அன்னையர்= வெறியாடுகிற காலத்தில் தோள்கள் அசைத்தாடப்படுவதுண்டே, அதனைக்கூறியவரது அன்னையருடைய தோள்களுக்கு ஒரு கியாபா முரிலிலையே; அப்படியிருக்க “நும்மோள் குலைக்க” என்று சொல்லிற்று என்னென்னில்; ப்ரயோஜகர்த்தாக்களிதம் காணப்படும் செயலை ப்ரயோஜக கர்த்தாக்களிதம் எறிட்டுச் சொல்லுவதுண்டாதலால் அந்த முறையிற் சொன்னபடி.

இவ்விடத்தில் சுட்டு ஸ்ரீஸூகத்திகாண்பின்:—“பகவத் விஷயத்தில் பண்ணின அஞ்ஞம் மாத்ரமும் சரணயன் நீர்மையாலே மிகை என்றிருக்கக்கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவேயிது” என்பதாம். ஆபாஸுபமான காரியங்களைச் செய்யப்பொறுத பகவத்விஷயத்திலே வாஸை பண்ணிப்போருகின்ற நீங்கள் இப்படிப்பட்ட ஆபாஸகருமங்களை எறிட்டுக்கொள்வதே! என்று வெறுக்கிறபடி.

தோழி இங்ஙனே சொல்லச் செய்தையும், வெறியாடுகிறவது ஒருவேடிக்கையான காரியமாக இருப்பதனால் தாய்மாரர்கள் அதைப்பார்த்து அதிசயப்பட்டுக்கொண்டிருக்க

ஆந்தோ! இதின்ன வேடிக்கைபார்த்தல்; நம்முடைய சாக்கு நஷ்டமாகிறபடியை ஆந்தோ கொள்ளாமல் இவ்வனே வேடிக்கை பார்த்திருப்பது தகுதியோ என்று கேட்கிறேன். இதைத் தோழி ஒரு லோகோகத்தியை எடுத்துக்காட்டுகின்றாள். [உணங்கல் கேடக் கழுதைத்தட்டாட்டம் கண்டு என்பயன்?] தெருவினே உலர்த்தப்படுகிற நெல்முதலானவை உணங்கல் என்பபயன்: அதைக் கழுதை மேய்ந்து விடுவது உண்டு; அது மேயும்போது உதடு அசைகிற அதிசயமானது வேடிக்கைபார்க்கிறவர்களுக்கு விரும்பிக் காணத்தக்கதாகவே இருக்கும். [ஆனால் நெல் நஷ்டமாவதைக்கண்டு அக்கழுதையை அடித்துத்தரத்தவேண்டியதாயிருக்க, அது செய்யாதே உதடாடுகிற அதிசயத்தைக் கண்டுகொண்டிருப்போமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களாகில் அன்னவருடைய விவேகத்தை என் சொல்லுவோம்! அவ்வண்ணாகவன்றோ உங்களுடைய அவிவேகமிருப்பது என்றவாறு.

இங்கே நடு—“ஜீவநஸாதனபான விரிவியானது சசித்துப்போம்படிக்கீடாக அத்தைத் தின்று கழுதையினுடைய உதட்டின் வியாபாரம் கண்டிருந்தால் என்ன பாயோஜனமூண்டு? உப்படியே, இவனைக்கொண்டு ஜிவிக்கவிருக்கிற நீங்கள் இவள் விராசத்தை மவீப்பிப்பதான தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் வ்யாபாரம் கண்டிருக்கிறவித்தால் என்ன பாயோஜனமூண்டு? பாயோஜனமில்லாமையேயன்று, விராசமேயாயிற்று பரிப்பது.” என்பதாம்.

ஆயன் திருக்குருகைப் பெருமானையர் என்கிற வொருஸ்வாமி மற்றொருவகையார் ஆன்மமுடியை நிர்வஹிப்பாரம்; அதாவது உணங்கல் கேட = இப்பெண்ணின்மீதுடைய இளைப்பு திருவதற்காக, கழுதை = பேயினுடைய, உதடாட்டம் கண்டு என்பயன் = நீங்கள் ஆடுங்கள் என்ற பாரித்துக்கொடுக்க அத்தை அது விரியோகம் கொள்ளும்போது அதனுடைய உதடு ஆடுமே; அதைக்கண்டு கொண்டிருப்பதனால் என்ன பயனூண்டு? என்பதாம். கழுது என்று பெய்க்குப் பெயர். “காலார் மருதம் காய்சினத்தகழதும்” என்றும் “வஞ்சப்பகு வாய்க் கழுதுக்கு இவங்காது” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரும் பிரயோகித்தருளினார். கழுதை என்றது கழுதினுடைய என்றபடி. வேலன் ஆரதிக்கிற தேவதாந்தரத்தை இங்குக் கழுதா கச்சொன்னபடி.

அடைவுபடச் செய்யவேண்டிய பரிஹாரமுறையை உணர்த்துவது மற்றடி: வேதம் வல்லவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வணங்குவதே இதற்குப்பரிஹாரமென்று உணர்த்தியபடி. “வெடுஷெய ஸடுஷெய ஹடுஷெய வெஷெய” — ஸகலவேதங்களுக்கும் பொருள் நானே என்று சிதைவில் அவன்தானே யருளிச்செய்தபடியும், “வாகுதா : சமொநுதூஷெவதா” என்று உபநிஷத்துதானே உதிப்படியும் இதர தெய்வங்களுக்குத் தனித்து ஒரு சக்தியில்லையென்று, “இவக்குமிறையிதுத்துண்ண-எவ்வுவகுக்குந்தன் மூர்த்தி, உறுத்தினுன் தெய்வங்களாக அச் செய்வநாயகன்தானே” என்கிறபடியே ஸ்ரீமந்நாராயணனே இவற்றுக்கு உபநிஷையென்று உணர்த்தப் பரமைகாந்திகளை வணங்குங்கொள் என்றதாயிற்று. (பி)

வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான்திருப்
பாதம்பணிந்து * இவள்கோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய் *
ஏதம்பறைந்தல்லசெய்து கள்ளுடுகலாய்த்தாய் *
கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல் கீழ்மையே. (பி)

(ஆன்மாயிரி)	தாய்மார்களை!	விண்ணோர்	} தெய்வஸ்திரந்தாதுன்ன எப்பெரு மாணுடைய திருவடிகளை ஆசரித்து
வேதம்வல்லார் களை கொண்டு	வைதிகர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு	பெருமான் திருபாதம் பணிந்து	

கூட காரியங்களும் அப்படியே மிகவும் ஆபாஸங்களாகையாலே அல்லசெய்து எனப்பட்டது; அவ்வுபாது ரூபமல்லாதவற்றைச் செய்து என்றபடி. அதை விவரிக்கிறது—கள் ஊடு கலாய்த்தும் என்றும் கீதமுழவிட்டு அணங்காடுதல் என்றும்.

விவரித்தவயங்களைக் கலந்து தூய், பொல்லாத பாட்டோடுங்கூடின வாத்பங்களைப் பரவர்த்திப்பித்து நீங்கள் தைவாவேசத்தாலே ஆடுகிறவிது இக்குடிக்கே இழக்கு என்ற தாயிற்று. (யு)

கீழ்மையினாலங்கோர் கீழ்மகனிட்டமுழவின் கீழ் *
நாழ்மைபலசொல்லி நீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன் *
ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும்சேமம் இன்னோய்க்குமீதேமருந்து *
ஊழ்மையில் கண்ணபிரான் கழல்வாழ்த்துமீனுன்னித்தே. (க)

(அன்னையர்) தாய்மார்களே !
கீழ்மையினால் உங்கள் நீசத்தனத்தினால்
அங்கு ஓர் கீழ் நீசனான சண்டாளனொருவன்
மகன் இட்ட நடத்திப்போரும் வாத்ப
முழவின் கீழ் கோவுத்தின் சார்பாக
பல நாழ்மை தப்பு வார்த்தைகள் பலவற்றை
சொல்லி யுஞ் சொல்லி
நீ அணங்கு நீங்கள் வெறியாடுகின்ற விந்த
ஆறும் பொய் வம்புவேலையை
காண்கிலேன் நான் கண்கொண்டு காணமாட்டேன்;
(கிரமமாகச் செய்யவேண்டிய காரியம்
என்னவென்றால்)

ஊழ்மையின் முறைப்படியே
கண்ணபிரான் க்ருஷணபகவானுடைய
கழல் திருவடிகளை
உன்னித்து சிந்தித்து
வாழ்த்துமின் மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கள்;
ஈதே இந்த மங்களாசாஸனமே
ஏழ்மை மறப்புக்கு
புக்குர் } ஏழேழ் மறவிக்கும்
சேமம் சேமகரம்;
இந்நோய்க்கும் இந்த நோய் நிருவதற்கும்
ஈதே மருந்து இதுதான் மருந்து.

* * *—நீங்கள் அணங்காடுவதை நான் கண்கொண்டு காணமாட்டேன்; திவன் செழுக்கவேணுமென்றிருந்தீர்களாகில் கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளை சினைத்துவாழ்த்துங்கோள் என்கிறான். ஒரு சண்டாளன் ஏதோ வாத்பம் முழங்குவதாம்; அவ்விடத்தைச் சுற்றிப் பலர் இருந்துகொண்டு தேவதார்த்ரங்களின் மேலே சில கட்டுக்கதைகளைச் சொல்லிப் பாடுவதாம்; இதனிடையே வேலன் தலை விரித்தாடுவதாம்; ஆகவிப்படி நீங்கள் செய்து போருகிற தப்புக்காரியங்களை என் கண்ணால் பார்க்க ஸவிகிந்திரிலேன் என்கிறான் முன்னடிகளில்.

ரஜோகுணத்திற்கும் தமோகுணத்திற்கும் வசப்பட்டிருக்குந்தன்மையை இங்குக் கீழ்மை என்கிறது. நாழ்மைபல சொல்லுவதாவது—அவற்றுக்கு இல்லாத ஏற்றங்கள் பலவும் சொல்லுகை. நாழ்—அவத்யம்.

இப்பரிஹாரமுறைகளைத் தவிர்த்து கண்ணபிரானது கழல்வாழ்த்துவதே ஏற்றைக்கு மேழேழ்மறவிக்கும் நன்மைபயக்கு மென்கிறது பின்னடிகளில். ஏழ்மறப்பென்றது—கால முன்னதனையும் என்றபடி. சேமம்—சேமம். ஊழ்மையின்—முறைப்படியே என்றபடி.

இன்னோய்க்குமீதே மருந்து என்பதற்குமுன்னே ஈட்டில் 'சம்பறுத்து ஆர்க்கைக்குப் போக வேணுமோ?' என்றொருவாக்கியம் காண்கிறது. இதன் பொருளாவது—செல்முதலிய அறுத்தால் அதை ஒரு கட்டாகக்கட்டுவதற்குக் கயிறு தேடப்போகவேணும்; சம்பு அறுத்தால் அதைக்கொண்டே அதைக் கட்டலாமாகையாலே வேறொரு கயிறு தேடப்போகவேண்டியதில்லை; அதுபோல இங்குக் கண்ணபிரான் கழல்வாழ்த்துவது தனிவேறொருமருந்து

தேடப்போகவேண்டாவென்கை. “சம்பமுத்தார் ஆர்க்கைக்குப்போகவேணுமோ?” என்றும் பாடாந்தரம் காண்கிறது. பொருள் ஒன்றே. ஆர்க்கைக்கு—கட்டுவதற்கு. போகவேணுமோ—கயிறு தேடப்போகவேணுமோ?.

....

....

உன்னித்துமற்றொருதேய்வம்தொழாள் அவனையல்லால் *
நும்மிச்சைசொல்லி நும்மோள் குலைக்கப்படுமென்னேமீர்! *
மன்னப்படுமறைவாணனை வண்துவராபதி
மன்னனை * ஏத்துமின் ஏத்துதலும்தொழாநாமே.

அவனை அல் } எம்பெருமானைத் தவிர்த்த
லால் }
மற்று ஒரு } வேறொரு தேய்வத்தை
தேய்வம் }
உன்னித்து } ஒரு வஸ்துவாக நினைத்து
தொழாள் } (இப்பெண்பிள்ளை) தொழுவது
 { கிடையாது;
 { (இப்படியிருக்க)
 { உங்களுடைய
 { மனம் போனபடியே
 { (நான் அதுவாதம் செய்யவும்
 { தகாத சொற்களைச் சொல்லி
 { உங்களுடைய

தோள் குலைக் } தோள் அசையநிற்கு தாய்
கப்படும் } மார்களை,
 { அன்னமீர்
மன்னப்படும் } நித்யமாக விளங்குகின்ற வே
மறைவாணனை } களினால் பிரதி பாதிக்கப்படு
 { கிறவனும்
வண் துவரா } அழகிய துவாரகாபுரிக்கு ஆதி
பதி மன்னனை } பதியுமான எம்பெருமானை
ஏத்துமின் } துதியுஞ்சோள்;
ஏத்துதலும் } துதித்தவுடனே
தொழுது } (இப்பெண்பிள்ளை உணர்ந்த
 { பெற்று, அவனைத்) தொழுத
 { களித்துக் கூத்தாடுவான்.

ஆடும்

* * *—இப்பராங்குச நாயகிக்குக் கண்ணபிரான் பக்கலிலுள்ள அளவுகடந்த பாவணயத்தையறிந்து நீங்கள் அதற்குத் தகுதியாக நடந்துகொள்வதே யுத்தமென்றிதான் கோழி.

“இன்னார்க்கு இன்ன பரிஹார மென்றில்லையோ? அது அறிந்து பரிஹரிக்க வேண்டாவோ? முழங்கால் தகர, மூக்கிலே ஈரச்சிலை கட்டுமாபோலேயன்றோ நீங்கள் பண்ணுகு பரிஹாரம்.” என்பது நம்பிள்ளையீடு. ஒருவனுக்கு முழங்காலிலே காயப்பட்டால் முழங்காலிலேயன்றோ சிகித்தலை செய்யவேண்டுவது; அதைவிட்டு, முழங்கால் பாதையின் கீவ்ந்துக்காக மூக்கிலே சிகித்தலை செய்வதுண்டோ? இது ரோகத்திற்குத்தகுந்த பரிஹாரமாகுமோ? என்கை.

“சுகந்திரொமே லெஹே—உஹே கண 30மிக்யா 10-ஹே 5-ஹே—அகூதிரோகே ஸமூத் பந்தே கர்ணம் சித்வா குதம் தஹேத்.” என்றொரு சுலோகமுண்டு: கண்ணில் ரோகமுண்டானால் காதையறுத்து ப்ருஷ்டபாகத்தில் சூடுபோடவேண்டியதென்று இதன்பொருள். மிருக சிகித்தலை கூறுமிடத்திலே உள்ளதான இந்த சுலோகத்தை ஒருவன் கண்டு இந்த சிகித்தலையைக் கண்காணியான வொரு மனிதனுக்குச் செய்தானாம். அதுபோலவன்றி இவர்கள் செய்து போருகிற பரிஹாரமுறையிருப்பது என்று எசுகிறபடி.

அவனையல்லால் மற்றொரு தேய்வம் உன்னித்துத் தொழாள்—இப்பெண்பிள்ளை ஒரு காலத்திலும் தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணியபடியான். உன்னித்து என்றது தன்னெஞ்சாலே மதித்து என்றபடி; ஒரு பொருளாகக் கொண்டு தொழாள் என்கை. “பிறைதொழும் பருவத்திலும் பிறைதொழுதறியான்” என்பர் நம்பிள்ளை. அம்புலிப் பருவத்தில் பிறை தொழுவது மனிசர் யாவர்க்கும் இயல்பாக நிகழ்வது; அதுதானும் இவட்கு நிகழ்ந்ததில்லை பெய்கிறவிது மிக்க பொருத்தமானது. “முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில மொய்பூங்குழம் சூரிய கலையோவரையில்லை நாவோ குழையும், கடல் மண்ணெல்லாம் கிலையோ வெண்ணிறிந்

ஊர் இவன்பரமே! பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாய்க்கே. .
 ன்ற திருவீருத்தமும் இங்கு நினைக்காதக்கது. “அறியாக் காலத்துள்ளே ஆடிமைக்கன்
 தன்பு செய்கித்த” என்னும்படியிருக்கிற ஆழ்வார்க்கு தேவதார்தான்பார்மம் ஒரு காலச்
 சிறுப் பருவதற்குப் பாஸத்தில்கூயே.

தும் இச்சை சோல்லி—உங்கள் மனம் போனபடியே சிலவற்றைச் சொல்லி வந்த
 படி. நீங்கள் செல்லுகிற சொற்கள் இவளுடைய தன்மைக்குச் சிற்தும் சேராத; தோற்
 ன்படி எதேனும் சொல்லிப் போருகிற உங்கள் தன்மைக்குச் சேருமத்தனை யென்று
 காட்டினபடி. [தும் தோள் குலைக்கப்படும் அன்னைமீர்.] “தோள் அவனையல்லால் தொழார்”
 என்கிற குடியிலேபிறந்து வைத்து உங்களுடைய தோளுக்கு இப்படியும் ஒரு துர்க்கதி
 பண்டாவதே! என்று பொழிகிறபடி. தோள் குலைத்தலென்று வீணான ஆயாஸத்தைச்
 சொன்னவாறு; தொழுகையைச் சொல்லிற்குமாமம், குலைதலாவது கலைகெடுதல், தேவ
 ஊர்த் விஷயத்தில் பண்ணுகிற நமஸ்காரமாகையாலே தோள்நிலை கெடுதலாகக் கூறுகிறபடி.
 ஆலேசத்தாலே தோள் அசைத்தலைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுகல் ஏற்கும்.

ஒழுங்குபடச் செய்யவேண்டிய பற்றா முறையை உணர்த்துவன பின்னடிகள்.
 வேதாந்த விழுப்பொருளான வண்துவராபதி மன்னாலுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி
 பேத்ததல் செய்யவே இந்நோய் திருமென்றாளாயிற்று. ஏத்துதலும்—ஏத்தினவுடனே,
 தொழுது ஆடும்—இப்பெண்பிள்ளை உஜ்ஜீவனம் பெற்றுவிடுவள் என்றபடி. ஆடும் என்பதை
 சுவற்பன்மை வினைமுற்றாகக் கொண்டு, நீங்கள் தொழுதாடுங்கோள் என்றதாகவுமுரைக்க
 லாம். நன்னூல் வினியியலில் “பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையில், செல்லா
 நாகும் செய்யுமென் முற்றே” என்ற சிறப்பு விதிக்கு மாறாக ஆடும் என்ற செய்யுமென்
 முற்றுக்கு முன்னிலைப் பொருள் கொள்ளலாமோ வென்னில், இதனைப் புதியனபுகுதலாகக்
 கொள்க. “நீர் உண்ணும் என முன்னிலையிற் பன்மை யேவலாய் வருதல் புகுதியன
 புகுதல்” என்று நன்னூலுரைகாரர்களும் சொல்லிவைத்தார்கள். “பழையன கழிதலும்
 புதியன புகுதலும் வழுவல் காலவகையினுனே” என்ற நன்னூற் சூத்திரமும் காண்க.

அரவலீ என்னும் வடசொல் துவராபதி பெனத் திரிந்தது. தகனாத்வராவையாகக்
 கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமன் இப்பாசரம் மிக்க சிறப்புப் பெற்ற வாகும். (டி)

தொழதாடித்தாமணிவண்ணனுக்கு ஆட்சேய்துகோய்தீர்த்த *
 வழுவாததொல்புகழ் வண்துகுடர்ச்சடகோபன் * சோல்
 வழுவாதலாயித்துள் இவைபத்துவெறிகளும் *
 தொழதாடிப்பாடவல்லார் துக்கசீலமீலர்களே.

தொழதாடி ஆடி	{ வணங்குதலும் கூத்தாடுதலும்	சடகோபன்	ஆழ்வார்
வண்ணி வண்	{ செய்து	சோல்	அருள்செய்த
ணனுக்கு	{ அழகிய மீலமணிபோன்ற மீ	வழுவாத	குறைபற்றதான்
ஆள் செய்து	{ முடையணை எம்பெருமானுக்கு	ஆயிரத்துள்	ஆசிரத்தினுள்ளே
கோய் தீர்த்த	{ அடிமைத்தொழில் செய்து	வெறிகள்	வெறியிலக்கு விஷயமான
வழுவாத	{ கோய் தீர்ப்பெற்றவரும்,	இவை பத்தும்	இப்பதிகத்தை
தொல் புகழ்	{ அவத்யமடையாத	தொழதும்	{ தொழுவதும் ஆடுதலும்
	{ இயற்கையான புகழையுடைய	ஆடி	{ கொண்டு
	{ வரும்	பாட வல்லார்	பாடவல்லவர்கள்
வண் துகுடர்	{ அழகிய திருக்கரிக்குத் தலைவரு	துக்க சீலம்	துக்கப்படுந்தன்மை நினைத
	{ மான	இலர்கள்	வராவர்.

* * * இத்திருவாய்மொழியை அன்போடு அதிகரிக்கும்வர்கள் எம்பெருமானைப் பிரிந்து படுகையாகிற துக்கமின்றிக்கே வாழப்பெறுவார்கள் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினார்.

“ஆட்செய்து நோய்தீர்ந்த” என்று வாசகமிருந்தாலும் ‘உருபுபிரித்துக் கூட்டுதல்’ என்கிற முறைமையின்கீழ் “நோய்தீர்ந்து ஆட்செய்த” என்று பொருள்கொள்ளத்தகும். “நோய்தீர்ந்து தொழுதாடிப்பாடித் தாமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்த வண்குருகூர்ச்சட கோபன்” என்பது ஆரூயிர்ப்படியருளிச் செயல். இனி, ஆட்சேய்து என்பதை சொல்லியினும் பொருள் திரியாவினைக்குறை” என்ற நன்மூற்றுகூத்திரத்தின்படி எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு ‘ஆட்செய்ய’ என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். தோழியின் சொற்படியே தாட மார்கள் தொழுதாடித்தாமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்ய, அதனால் ஆழ்வார் நோய்தீர்ந்ததாகக் கூறியவாறு.

ஆழ்வாருக்கு இந்த நோய் திருவதன்று; ஆத்மா உள்ளவரையில் அதுவர்த்திக்கு மத்தனை. ஆகையாலே நோய்தீர்ந்த என்று சொல்லுவதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லை; அப்படியிருக்க இங்கு ‘நோய்தீர்ந்த’ என்றது மோஹம் தெளிந்து சிறிது உணர்த்தியுண்டானமைபற்றியென்க. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“தொழுதாடித் தாமணிவண்ணனுக்காட்செய்து நோய்தீர்ந்த” என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மான் பணிக்கும்படி—மோஹித்தவன் அல்பம் ஆச்வஸித்தவாறே மோர்க்குழம்பு குடித்தான் தரித்தான் கண்ணிழித்தான் வார்த்தை சொன்னான் என்பார்களிறே; அதுபோலே காணும் என்று.”

எம்பெருமானோடு கலவிபெற்று நோய்தீர்ந்ததாகச் சொல்லுகிறதன்று; மேல் திருவாய்மொழியில் * சாலவருந்தி, பிரவும்பகலும் மாறாமல் கூப்பிட்டிருந்தனனதலால் அங்கனம் சொல்லுவதற்கில்லை; பிரந்த உணர்த்தியைக்கொண்டு நோய்தீர்ந்ததாகச் சொன்னவத்தனை.

வழுவாத தோல்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் = இப்போது ஆழ்வார்க்கு வழுவாத புகழாவது தேவதாந்தர ஸம்பந்தத்தை ஈஷ்த்தும் ஸஹியாமையேயாம். “ஒருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது இது” என்பார் நம்பினான்.

முன்னுமடியில் “இவைபத்து வெறிகளும்” என்பதை ‘வெறிகள் இவைபத்தும்’ என்று அந்வயித்துக்கொள்க; வெறியிலக்கான இத்திருவாய்மொழியை என்றபடி. வெறியிலக்காவது—நாயகவிரஹத்தாலே நாயகி யிகவும் வருந்திக்கிடக்க, அவளுடைய வடிவு வேறுபாட்டை நோக்கி ‘இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்றோ? என்று கவலைப்பட்டிட்டுவிச்சியைக் குறிக்கேட்க, அவளும் தன் மாரின்படி அராய்ந்து ‘இவளுக்கு முருகக்கடவுள் ஆவேசித்ததொழிய வேறென்றுமில்லை’ என்றுகூற, அதுகேட்ட தாயார் உடனே வெறியாட்டாளனை யழைப்பித்த அலணக்கொண்டு ஆவேசமாடுவிக்கவும், ஆடறுப்பது கள்ளுருப்பத்பலியுடுவதாய்ப் பரிஹாரங்கள் செய்விக்கவும் முயல, அச்சமயத்தில் அவளது துன்பத்தின் மெய்க்காரணத்தையறிந்த தோழி அம்முயற்சிகளை விலக்குவதாம்.

ஆக இப்படிப்பட்ட வெறியிலக்குத் துறையிலே அமைந்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அருளுந்திக்க வல்லவர்கள் எம்பெருமானைப் பிரிந்து படுகிற துயரமும் அதற்குப் பரிஹாரமாக தேவதாந்தர ஸமாராதனம் பண்ணத்தேடுகையாகிற துயரமும் ஸம்பந்திக்கப் பெறுதே வாழ்வார்கள் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (க)

ஆறாம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

நான்காம்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி—சீலமில்லாச் சிறியன்.

உரையவதாரிகை:—உலாந்து தரைப்பட்டுக்கிடந்த கொடியானது மழைத்துளிபட்ட வாறே செழிப்புறுமாபோலே, கீழே மோவித்துத் தரைப்பட்டிருந்த ஆழ்வார், தோழிமார் வாக்கில் நின்றும் வெளிவந்த சில திருநாமங்களைக் கேட்கப்பெற்ற ப்ாஸக்தியாலே உணர்த்தி பெற்றார். அத்தனையே யல்லது விரும்பினபடி எம்பெருமானோடே ஸம்சுலேஷிக்கப்பெற்றவர். மோவித்திருந்த நிலைமைதானே நன்றாயிருந்தது. ஏனென்னில், அப்போது உணர்த்தியில்லாமையாலே துயரம் தெரியாது. உறக்கத்தில் பசிபொறுக்கலாம்; விழித்துக்கொண்டால் உண்டாலல்லது தரிக்கப்போகாதே. அப்படியே ஆழ்வாரும் மோவித்திருந்த நிலைமையிலே ஒருவாறு ஆறியிருந்து உணர்த்தியுண்டான விப்போது தடிக்கவேண்டியவராயினார். தடித்துக்கூப்பிடுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

உலகத்திலே நோயாளிகள் மயக்க முற்றிருக்கும்போதுகளிலே பாதை தெரியாதே இருந்து, மயக்கம் தெளிந்தவாறே பாடாற்றவொண்ணாமல் துடிப்பார்களே. அந்த நிலைமையே பாயிற்று ஆழ்வார்க்கு இப்போது.

அவனோ ஆபத்துக்கு உதவுமியல்வினன்; ஆபத்துக்கு நிதானமறிந்து பரிசுறிக்கவும் வல்லன்; பிரிந்தால் பொறுத்திருக்க வொண்ணாதபடியான அழகு படைத்தவன்; ஆபத்துக் களிலே விரோதியைப்போக்கி உதவுகைக்குப் போதுமான சக்திபடைத்தவன்; இப்படியிருந்தும் நம் ஆற்றாமைக்கு உதவவில்லையே, என்று கனத்த ஆர்த்தியோடே, கேட்டாரெல்லாரும் கிராய்க்காரையும்படி கூப்பிடுகிறார்.

சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வீனையோபேரிதால் *

ஞாலமுண்டாய்! ஞானமூர்த்தி! ஞாராயண! என்றென்று *

காலந்தோறும்யானிருந்து கைதலைபூசலிட்டால் *

கோலமேனிகாணவாராய் கூலியும்கொள்ளாயே.

(க)

சீலம் இல்லா நன்மை யொன்று மில்லாத
சிறியன் ஏலும் சிறியவனு யிருந்தேனாகிலும்
செய் வினையோ செய்த பாபமோ
பேரிது பெரிதாயிருக்கின்றது;
ஆல் அந்தோ!
ஞாலம் } (பிரளயத்தில்) உலகங்களை
உண்டாய் } உண்டவனே!
நாராயண நாராயணனே!
என்று என்று என்றிப்படிப் பலகாலும் சொல்லி

காலம் தோறும் எல்லாக்காலத்திலும்
யான் இருந்து நான் ஆசையோடிருந்து கொண்டு
கை தலை பூசல் கையைத் தலைமீலே வைத்துக்
இட்டால் } கூப்பிட்டால்,
கோலம் மேனி அழகிய திருமேனியை!
காண நான் னேவிக்குமாறு
வாராய் வருகிறுமில்லை;
கூலியும் } கூலிக்கொள்வதும் செய்.
கொள்ளாய் } கின்றிலே

***—ஆழ்வார் சில ஞானிகளைச் சிறுமாமனிசர் என்று அருளிச்செய்வதுண்டு; வடிவு சிறுத்து ஞானம் பெருத்தவர்கள் என்கிற காரணத்தாலே அவர்களைச் சிறுமாமனிசரென்கிறது. இப்பாட்டின் முதலடியில் ஒரு விதத்திலே தம்மையும் சிறுமாமனிசராகச் சொல்லிக் கொள்கிறார் போலும். நற்குண மொன்றுமில்லாததனால் சிறியவன்; பண்ணின பாபங்களில் பெரியவன் என்கிறார். சீலமாவது நன்னடத்தை. அஃதில்லாமைபற்றித் தம்மை நீசராக அநுஸந்தித்துக்கொள்ளுகிறார். செய்வீனையோ பேரிதால் என்றவிடத்திற்கு நம்பிள்ளையிடு:—“பண்ணின பாபத்தைப் பார்த்தவாறே சிதசிதீசுவரத்தவத்யத்தையும் விளாக்குகைகொள்ளும் படி பெருத்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப்பொறுக்கு மீசுவரனுடைய குணங்களிலும், அவனத்தந்த பக்திபாபநஷ்டஞானத்திலுங்காட்டில் பெரிதாயாயிற்றிருக்கிறது.”

“ல்ல காரியங்களைச் செய்யாமற்போனாலும் செய்யவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைத்தாலும் பலனுண்டு; தீய காரியங்கள் விஷயத்தில் அப்படியல்ல; தீயன செய்யவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைத்திருந்து அப்படியே செய்யாதொழிந்தால் குற்றமில்லை என்ற தூற்றுகொள்கையுண்டு. நான் அப்படியல்லாமல் தீயன செய்து தலைக்கட்டினே நென்கிறேன்; செய்வினையோ என்பதனால்.

தாம் செய்த பாவங்கள் மிகப்பல என்பதை மேலே மூதலிக்கிறார். எம்பெருமானே நான் விரும்பினபடியே அதுபவிக்கப்பெறாமல் இழந்திருக்கின்றேனாதலால் செய்வினை பெரிதென்னுமிடத்தில் ஸந்தேஹமுண்டோவென்கிறார். “அசோகவனத்தில் பிராட்டியும் “உலேவ டு-ஹூதம் சி-உகி உலேவூரி நலம்ஸயா! ஸலய-லாவவி தன ய-நா-நாவெகெதெ வ-தவள-மமவதுஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹதஸ்தி ந ஸம்சய; ஸமர்த்தாவபி தென யம்மாந் நாவேகெதே பரந்தபெள” என்றான். விரோதிகளைத்தொலைத்து என்னை ரக்ஷிக்கைக்குறுப் பான ஆற்றல்படைத்த அவ்விரண்டு ஆண்புலிகளும் என்னைக் கட்டாகியாதே யிருந்தார்களா கில் இது என்னுடைய பாபத்தின் பலனையன்றோ என்றாள்பிராட்டி. இங்கு * துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்மஹத் * என்கிறார். கிஞ்சித் என்றால் சிறிது என்றபடி; மஹத் என்றால் பெரிது என்றபடி. சிறிதாயும் பெரிதாயுமிருக்கிற பாபம் எனக்கு உண்டென்று சொல்லுகிற பிராட்டியின் திருவுள்ளம் யாதெனில்; பகவத் விஷயத்திலேபட்ட அபசாரத்தைச் சிறிப பாபமென்றும், பாகவத் விஷயத்திலே பட்ட அபசாரத்தைப் பெரிய பாபமென்றும், கருதினபடி, காட்டுக்குப் புறப்படும் ஸமயத்திலே தன்னை உடன்கொண்டு செல்லமாட்டேனென்ற பெருமானே நோக்கி “ஸத்ரியம் புருஷலிக்ரஹம்” என்று பழித்துக்கூறினது பகவத் விஷயபசாரம், மாரீசமாயமான் பின்னே பெருமாள் எழுந்தருளியிருத்தபோது கபடமான கூக்குரலில் கேட்ட பிராட்டி இளைய பெருமானே நோக்கிப் பல வார்த்தைகள் சொல்லிவருகையில் “சுநாய டுக-஁-னார-ஹ டூ-ஸ-ஹ சு-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-அநார்யகருணாம்ப ந்ருசம்ஸி! குவபாம் ஸநி!” என்று தொடங்கி. *உலேவூதா: பூ-கி-ஹூ: பூ-ய-கூ-ஹ ஹ-தெ-நவா! தஹலிக்ஷித் லேஸநி. க்ரு-தவவாஹ-தஹ-லா-ம-ம-ஹே-நோ: ப்ரதிச்சந: ப்ரயுக்தோ பாதேந வா, தஸ் லிப்தி ஸௌமித்ரே தவ வா பாதஸ்ய வா.” என்று மிகவும் கடுமையாகப் பழித்துக் கூறினது பாகவதபசாரம். இவற்றுள் பகவதபசாரம் அவ்வளவு கெட்டிதன்றாகையாலே கிஞ்சித் எனப்பட்டது; பாகவதபசாரம் மிகக்கொடிகையாலே மஹத் எனப்பட்டது.

ஆழ்வார் தாம் கதறிக்கூவியழைக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் ஞாலமுண்டாம்! என்று தொடங்கி. விசாலமான பூமிப்பரப்பையெல்லாம் பூளைய வெள்ளம் கொள்ளி கொள்ளப்புகுந்த காலத்திலே “மண்ணும் விரண்ணும் வானவரும் தானவரும் மற்றுமெல்லாம், உண்ணாத பெருவெள்ளம் உண்ணாமல் தான் விழுங்கியுய்க்கொண்ட” என்கிறபடியே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவனே! என்று கூப்பிடா கின்றேன். ஆபத்துக்கு வந்த உதவுமவனல்லையோ நீ; பிரளயபத்து வந்தால்தான் ரக்ஷிப்பதென்று ஒரு விரத முண்டோ?

ஞானமூர்த்தி—சேதகோடியிலே சேர்த்த எனக்கும் ஞானமுண்டு; ஆகிலும் என்னுடைய ஞானம் என்னை சித்த ஸம்ஸாரியாக்கிக் கொள்வதற்கன்றோ உதவுகின்றது. இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து என்னைத் திருவடிக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளுகைக்கிடான ஞானமன்றோ உன்னுடையது. “ஆமாருளுற்றியேன் நான்” என்றிருக்குமடியேலுக்கு “ஆமாறறியும் பிரானே!” என்னப்படுகிற நீ உதவித்தோவேண்டுமே. நான் அறிவது ஒன்று மில்லை; நீ அறியாதது ஒன்றுமில்லை; நான் செய்யவல்லது ஒன்றுமில்லை; நீ செய்யமாட்டாதது ஒன்றுமில்லை. ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தெரியாதே காலும் நடைதாராதேயிருந்தது;

பெருநுவனுக்குக் கண்ணும் தெரிந்து காலும் நடைநருவதாயிருந்தது; இப்படியிருக்க
அனால் ஆர்க்கு ஆர் வழிகாட்டிக்கொண்டுபோவார் என்பதை நான் சொல்லவேண்டுமோ?

ஞானமும் சக்தியுமுள்ளவர்களெல்லோரும் அழகுறும் அசுத்தருமாயிருப்பாரா? அகித்
தேயாகவேணுமென்று ஒரு திர்ப்பந்தமுண்டோவென்று எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாக
வரையணு என்கிறார். அகிக்கவேண்டிய பராப்தியில்லையாகில் திர்ப்பந்தமில்லைதான்; பராப்தி
ள்ள விடத்திலே உபேகித்திருந்தால் பழிப்பாருமன்றோ. “உன்றன்னோடுநிறவேல் நமக்கு
இக்கொழிக்கவொழியாது” என்னும்படியான குடல்துடக்கு இருக்கும்போது கைவாங்கி
பிருக்கவல்லையோ? சரீரத்திற்கு ஆகவேண்டிய நன்மையை சரீரியன்றோ நோக்கக்கடமைப்
பட்டவன். உடையவன் உடமையைப் பெறுகைக்கு வியாபரிக்க வேண்டாவோ? என்ப
தான் கருத்துக்கள் நாராயணு! என்பதில் உய்த்துணாக்கக்கன.

என்றென்று என்கையாலே இப்படியே பலகால் கூப்பிட்டுக்கொண்டே பிருக்கின்
றமை காட்டப்பட்டது. இவர்தாம் கூப்பிடுவது ஒரு ப்ரயோஜனத்திற்காகவாகில் அது
கிடைத்ததென்று வாய் ஓயலாம்; கூப்பிடுகைதானே ப்ரயோஜனமாகையாலே வொதுகைக்கு
முனா இதுவேகாணீர்.

காலத்தோறும் யானிருந்து என்றவிடத்தில் நம்பினாயிடு:— “படுவதெல்லாம்பட்டு
தூறே பிராயமாக இருக்கவேணுமோ? குணதிக விஷயத்தைப் பிரிந்தால் முடியவொட்டாது
‘இன்னமும் காணலாமோ’ என்னும் நகை.”

கைதிலைபூசலவேதாவது—“மத்தகத்திடக் கைகளைக்கூப்பி” என்றும் “சரிசலுஜ்ஜவி
ராயப—சிரஸ்வஞ்ஜலமாதாய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தலைமேல் கங்குவிக்கை, ஆற்றி
பையினால் தலைமேல் மோதிக்கொள்ளும்படியைச் சொல்லுகிறதென்றுங் கூறுவர்.

கோலமேனி: காணவாராய்=ஆசைப்பட்டவர்கள் கண்டு அநுபவிப்பதற்காகவன்றோ
இத்திருமேனி படைத்தது. “பக்தநாமம் த்வம் ப்ரகாசஸே” என்று சொல்லியிருக்க இப்படி
யும் உபேகிப்பதுண்டோ? “வாசிவல்லீரிந்தனாரீர்! வாழ்ந்தேபோம் கீரே!” என்று வயி
றெறிந்து சொல்லும்படியாக வைத்துக்கொள்வது தகுதியோ? பரிமள ப்ரசாமான தீர்த்
தத்தைச் சேகரித்துவைப்பது விடாயர்விடாய் கெடுவற்காகவன்றோ; அதனை உவர்கட்கு எட்
டாதே வைப்பது முண்டோ? என்கிறார். காணவாராய் என்றது காணவாவேணுமென்றபடி
யன்று; காணவருகின்றனையே! என்றபடி. நித்ய விபூதியிறசென்று ஸேவிப்பதின்காட்
டில் இவ்விபூதியிலேயே ஸேவிக்கப்பெறுதல் பரமோத்தேச்யமாகையாலே இக்கருத்துத்
தோன்ற “கூலியுங்கொள்ளாயே” என்கிறார். (ச)

கொள்ளுமாளாவின்பவேள்ளம் கோதிலத்திடும் * என்
வள்ளலேயோ! வையம்கொண்டவாணுவோ! என்றென்று *
நள்ளிராவும்நன்பகலும் நானிருத்தோலமிட்டால் *
கள்ளமாயாவுன்றை என்கண்காணவந்தியாயே. (ந)

கொள்ளு
மாளா
இன்பம் வென்
ளம் } ஆறுபனிக்கவதுபவிக்க
எல்லேகாணவொண்ணாது
ஆனந்தப்பெருக்கை
கோது இல குறையற
தி. 7-24.

தந்திரும் உபகரிக்கின்ற
என் வள்ளலே என் உதாரணை!
வையம் { மாவலிபக்கல் கீரேற்றுப்
கொண்ட { பெற்று உலகங்களைமெல்லார்
அனந்த கொண்ட

வாமனன	வாமனமூர்த்தியே!	கள்ளம் மாயா	க்ருத்ரிமனை ஆச்சர்ய பூதனே.
ஓ ஓ என்று	என்று ஆர்த்தியோடே சொல்லி	உன்னை	உன்னை
நன் இராவும்	இரவும் பகலும்	என் கண் காண	என் கண்கள் காணுமாறு
நன் பகலும்		வந்து ஸயாய் ஏ	வந்து னேவை னாதிகின் றிலையே!
நான் இருந்து	நான் ஆசையோடிருந்து கூப்பிட்		
ஓலமிட்டால்	டால்		

* * * ஏற்கெனவே தம் திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளியிருக்கிற உபகாரங்கள் சிலவற்றைச் சொல்லி இப்படி உபகாரம் செய்தருளின நீ இப்போது உபேக்ஷிப்பதகுதியோ? என்கிறார். * தீர்ப்பாணையாமினிக்குமுன்னே * வீற்றிருந்தேழுலகில் “வீவிலும் மிகவெல்லி கெழ்ந்தனன்” என்று சொல்லும்படியாக அப்போது எம்பெருமான் தந்த பரமாதந்த ஸந்தோஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றிக் “கொள்ளமானா வின்பவெள்ளம் கோதித் தந்திடும் என் வள்ளலே!” என்கிறார். கொள்ளக்கொள்ள மாளாத இன்பவெள்ளமாவது மேன்மேலும் பெருகிச்செல்கின்ற இன்பவெள்ளம். அதனைக் கோதில்லாதபடி தருகையாவது என்னென்னில்; பகவத் விஷயத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே வரும்போது ‘அனுபவித்தது போதும்’ என்று தோன்றினாலும், ‘இதைவிட்டு இன்னொரு விஷயத்தை அனுபவிப்போம்’ என்று ஆசை பிறந்தாலும் அது இன்பத்திற்குக் கோது; அத்தகைய கோது இல்லாதபடி தந்தனனென்றது “எப்பொழுதும் நான் திங்களாண்டுழியூழிதொடும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்றாவமுதமே” என்னும்படியாகத் தந்தருளினனென்றபடி.

என் வள்ளலே! என்று சொல்லி ஓ! என்கிறார், இப்படி இப்போது கூப்பிடப்பண்ணினைத்திருந்தால் வீற்றிருந்தேழுலகிலே அப்படியென்னை அனுபவிப்பிக்கவேணுமோ! என்கைக்காக.

வையங்கொண்ட வாமனனவோ! = ப்ரயோஜநாந்த ப்ரணை வொருவனுக்குக் காரியஞ் செய்யரினத்து அழியமாறினவுனக்கு அந்நயப்ரயோஜநனை என் விஷயத்திலே இரங்குக அரிதோ என்று கூறியவாறு. வையத்தை இரந்த காலத்தில் வாமனவேஷமிருந்ததேயல்லது, வையங்கொண்ட காலத்தில் அஃது இல்லையே; த்ரிவிக்ரம வேஷமன்றோ அப்போது இருந்தது; அப்படியிருக்க ‘வையங்கொண்ட வாமனன!’ என்றது என் என்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் வாமனவேஷமொன்றே அழகின் மிகுதியால் நிலைத்திருக்கிறபடி. இந்திரினைப்போலே ராஜ்யம்பெற்று மீளவேண்டியவரல்லாமையாலே இங்கனே கூப்பிடுவதே இவர்க்குப் போத போக்கென்பது “என்றென்று” என்பதனால் தெரிவிக்கப்படும். இப்படிப் பல திருநாயகனைச் சொல்லி இரவும் பகலும் நான் கூப்பிட்டால் என் கண்கள் ஸிடாய் கெடும்படி கடையழுது காட்டி என் முன்னே வந்து நிற்கின்றிலையே! என்கிறார். ... (2)

சுவிலாததீவினைகள் எத்தனைசெய்தனன்கொல்? *

தாவிலையங்கொண்டவேந்தாய்! தாமோதரா! என்றென்று *

கூவிக்கூவிநெஞ்சருகிக் கண்பணிசோரரின்றால் *

பாவிநீயென்றென்றுசொல்லாய் பாவினென்காணவந்தே. (ந.)

தீ வினைகள்:	பாவங்களை
நாவு இலாத	முடிவில்லாதபடி
எத்தனை செய்	எவ்வளவு செய்தேனோ!
தனன் கொல்	
நானி	திருவடிகளாலே ஸியாமித்து
வாயார்	உலகங்களை

கொண்ட	ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்ட
எந்தாய்	ஸ்வாமியே!
தாமோதரா	தாம்பால் ஆப்பிண்ட தழும்பை உதரத்திலுடையவனே!
என்று என்று	என்று பலகால் சொல்லி இடை
கூவி கூவி	விடாதே கூப்பிட்டு

காணவந்து நான் காணுமாறு வந்த
என் கண் { என் கண் முன்னே
முகப்பே
நின்றநாளாய் நின்றநாள்வேணும்
என்று என்று என்று ஓயாதே சொல்லி
சிறு தகை { நீசனாகிய நான்
யேன் நான்
நாணம் இல்லா-வெட்கம் கெட்டவனாய்க்கொண்
இங்கு அலற்று { இங்கே அலற்றுவதற்கு ஒரு
வது என் } டிரையோஜனமுமில்லையே,

மேம்பட்டவர்களாகப் பிரசித்தி பெற்றிருக்கின்ற தேவர்களுக்கும் காணக் கிடைக்க மாட்டாத பெருமானைத் தாம் காண ஆசைப்பட்டது வெட்கமில்லாமையின் காரியமென்ற கார்ட்டுதற்காக நாணமில்லா என்றார்.

இப்பொழுதேவந்திடாயென்று ஏழையேன்கோக்குவனே.

(6)

சாப்பொழுதும்	சாப்போதும்
கண்ணநீர்	கண்ணீரோடிருந்து
கொண்டு	
ஆவி துவர்ந்து	பிராணன் புகவும் உலர்ந்து
துவர்ந்து	
இப்பொழுதே	உடனே எழுந்தருள வேணு
வந்திடாய்	மென்று அபேக்ஷித்து
என்று	
ஏழையேன்	சுபலனு நான்
கோக்குவார்	சுற்றும் பாராநின்றேன்.

* * *—பிரமன் முதலானோர்க்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய அழகைக் காண வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு ‘இப்பொழுதே வந்திடாய்’ என்று அபேகித்து, நாம் அபேகித்தபடியே வந்தருள்வன் என்று நம்பி, வரும்போதை யழகைக் காணவேணுமென்று பாரித்திருக்கின்றேனே ! என்னுடைய சாபல்யத்தை என் சொல்லுவேன் ! என்கிறார்.

அப்பன் என்று உபகாரம் செய்பவனைச் சொல்லுகிறது. நீ மூசுக்காட்டாதபோதும் உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாக இவ்வளவு மஹோபகாரம் பண்ணினவனே ! என்ற படி, எனக்கு நீ அருள்செய்ய நினைத்தால் என்னுடைய பாவங்கள் குறுக்கே நிற்கவற்றே? ‘எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடவான்’ என்கிறபடியே என் வினைகளைத் துணிக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதமுண்டே யென்பார் அடலாழியானே ! என்கிறார். கையுந் திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டன்றோ நான் கூப்பிடுகிறது என்ற வரதுமாம்.

ஆழ்கடலைக் கடைந்த துப்பனே ! = உன்னளவிலே பல்லாண்டு பாடாதே உன் திருமேனியை நோவுபடுத்திக் காரியங்கொள்ள நினைப்பார்க்கும் காரியம் செய்து தலைக்கட்டுகின்ற வனக்கு என்னெதிரேவந்து நின்று காட்சி தருகைக்குத் திருவுள்ளமுண்டாகாதது என்றோ ? ‘நம் உடம்பை நோவுபடுத்துகின்றவர்களுக்குத் தான் நாம் காரியம் செய்பக் கடவோம்’ என்று ஏதேனும் நியமம் கொண்டிருப்பதுண்டோ? “கடலைக்கடைந்த துப்பனே!” என்ற இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமான துப்பாவது—“விண்ணவரமுதுனை அமுதிவரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே !” என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு உப்புச்சாறு எடுத்துக் கொடுக்கிற வியாஜத்தாலே தான் பெண்ணமுதாகிய ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியை லபித்தனாமர்தியம்.

உன் தோள்கள் நான்கும் கண்டிட = கடல்கடைந்த காலத்திலே தேவர்கள் எப்போதும் உணவு கடலில் நின்றுக் கிளர்ப்போகின்றதோ என்று கடலைக்கவிழ்த்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களே யல்லது தோளழகிலே துவக்குண்டு காட்டிட்டார்களில்லை; அக்குறைதீர “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணை ! பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு” என்று திருத்தோள்களுக்கு மங்கலாசாஸனம் பண்ணவேணு மென்றன்றோ நான் பாரித்திருப்பது. கண்ணபிரானாய் வஸுதேவ க்ருஹத்திலே அவதரித்தபோது “ஜாதோஸி தேவ தேவேச ! ஸங்க சக்ர கதாதரி!” என்ற நான்கு திருத்தோள்களோடே அவதரித்தாயென்றும், பிறகு மாதாபிதாக்கள் “உபஸம்ஹர விச்வாத்மம் ! ரூபமேதத் சதுர்ப்பலம்” என்று, நான்கு திருத்தோள்களோடு கூடின இத்திருவுருவத்தை மறைத்திடாய் என்று வேண்டிக்கொள்ள, அப்படியே மறைத்திட்டதாகவும், உகவாதார்க்குக் கூசி மறைத்திட்ட அதனை உகந்த பெண்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தாயென்றும் கேள்விப்படுகிறேன்; அவ்வண்ணம் எனக்கும் நீ காட்டிக் கொடுக்க நேர்ந்து நான் காணப்பெறலாகுமோ வென்று பாரித்துக்கிடக்கின்றேனென்பது உள்ளுறையும் கருத்து.

கண்ண நீர் கொண்டு = ஆனந்தாச்ரு, சோகாச்ரு என்று இருவகையான கண்ணீர்கள் உண்டு. அவ்விருண்டும் இங்கு விவக்ஷிதமாகலாம்; அத்திருவுருவத்தை நீனைத்தவளவிலேயே ஒரு ஆனந்தம் பெருகிச் செல்லுமாகையாலே ஆனந்தாச்ருவாகும். ‘நாம் பாரிக்கிற படி நமது கண்களுக்குப் புலப்படவில்லையே !’ என்று வருத்தமுமாகையாலே சோகாச்ருவுமாகும். ஆவி துவர்ந்து துவர்ந்து—பிராணன் பசையற உலர்ந்து என்றபடி. ஆவி அடியோடு தொலைமாட்டே னென்கிறது என்கிற வருத்தத்தைக் காட்டினபடி.

இறைப்பொழுதும் ஸுயாதே எட்டி யெட்டிப் பார்க்கின்றேன்; எந்தத் திசை வழியாக வருவாயென்று தெரியாமையாலே நாற்புறமும் விழித்துப் பார்க்கிறேன்; எதற்காகவென்னிடம் உன்னைக் காண்கைக்காகவந்தனை. காண்பதற்கு மேலே வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கண்டிலும் கருதாத குடியிலே யன்றோ பிறந்திருப்பது. 'இப்படி எனக்கு ஆசை' என்று வாட் விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே நாக்கை நீட்டியிருக்கின்றேன். நாக்கை நீட்டுவானேன் என்

ள்; “கன்னலங்கட்டி தன்னைக் கனியை யின்னமுதற் தன்னை” என்றும். “எனக்குத்தேனோ பாலே கன்னலே யமுதே” என்றும் “கிழியியமுனியார் விழுங்குங் கொந்தின் கனியை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விஷயமென்பது பரம போக்ய வந்துவாகையாலே “தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி” “அடியேன் வாய்மடுத்தப் பருகிக்களித்தேனே” என்கிற கணக்கிலே நாவுக்கும் விஷயமுண்டே.

நாக்கு நீட்டினவளவில் விரும்பின பொருள் கிடையாதொழிந்தவாதே “தினில் நாக்கை வைப்பது தகுதியன்று” என்று கைவாங்கி நிற்பதன்றோ பார்ப்பதம் அறிதென்னுமிடம் அறியாதே சிறு குழந்தைகள் நாக்கை நீட்டினபடியே யிருப்பதுண்டு; அதுபோலவே நானும் என்று காட்டுகிறார் ஞானமில்லை என்பதனால்.

ஞானமில்லை என்றதை உபபாதிக்கிறது மேலுள்ளதெல்லாம். என்னுடைய சரித்திரம் ஆத்மாவிலும் மற்றும் இந்திரியாதிகளிலும் ஒன்றையும் விடாதே எல்லா விலத்திலும் ஸ்வாபித்து நின்றாய் நீ என்பதை அறியேனோ? இப்படிப்பட்ட நீ என் கண்ணுக்குத் தோற்ற வேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாகில் உடனே தோற்றியிருக்கலாபோ; “வாசி வல்கி” என்கிறபடியே இன்னொருக்குத்தான் தோற்றவேணும் இன்னொருக்குத் தோற்றலாகாது என்று ஒரு சிறப்பந்தம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயென்று நான் தெரிந்துகொண்டு வாய் முடியிருக்கை அழகியது. அப்படியிருக்கின்றிலேனே; உன் கருத்தையறிந்து வைத்தும் ஆறியிருக்கின்றிலேனாகையாலே எனக்கு ஞானமில்லை யென்னுமிடம் வித்தமேயன்றோ என்று காட்டுகிறது.

ஞானமில்லை என்றதற்கு ஒரு உள்நுறை பொருளுண்டு; மற்றையோருடைய ஞானம் போன்றதன்று என்னுடைய ஞானம்; “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்றபடி பத்திரோபா பன்ன ஜ்ஞானத்தைத் தந்தருளியாகையாலே “அத்யந்த பக்தி யுக்தநாமம் ந சாஸ்த்ரம் வைவ சக்ரம்; என்ற கட்டளையிலே துடிக்கின்றேன் என்பதாம். “காற்றும் கழியும் கட்டி அழிக் கொண்ட பெருங் காதலுக்குப் பத்திமை தூல்வரம்பில்லையே” என்ற ஆசார்யஸ்ருதய திவ்ய ஸூக்தியும் இதற்கு ஸம்வாதமாக அநுஸந்தேயம்.

“நீக்கமின்றி யெங்கும் நின்றாய்” என்றவிடத்திலே நம்பிள்ளையிடு;—“கழிச்சீரையிலே சனங்கிடக்கப் புறங்கால் வீங்குவாராப்போலே காணும் இவர்படி” என்று. (அதாவது) உள்ளே நிதி கிடக்கக்கொத்தேயும் சிலர் வெளியிலே செல்வம்பெற வேனுமென்று பார்ப்பர்; அதுபோலே ஆழ்வார் தம்மிடத்திலே அந்தர்யாமியாய்ப் பூர்ணனயிருக்கின்ற பரம புருஷனை அநுபவித்து தருந்திபெறமாட்டாதே பாஹ்யாநுபவத்திலே மனோரதத்தைப் பெருக்கித்துவள்கின்றார் என்கை. (5)

அறிந்தறிந்துதேறித்தேறி யானெனதாவியுள்ளே *

நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாகவைத்து *

பிறந்தும்செத்தும்நின்றிடறும் பேதைமைதீர்த்தொழிந்தேன் *

நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா! நானுன்னைக்கண்கொண்டே.

(6)

புதுதுழாயின் கண்ணி அம்மா நான் உன்னை கண்டு கொண்டே	பரிமளம்மிக்க திருத்தூய மாலையையுடைய பெருமானே! நான் உன்னை (மாநலஸாக்ஷாத் காரமாக) லேஷிக்கப்பெற்று	அறிந்து அறிந்து தேறி தேறி	உன்னுடைய உபாயங்வுந்தை யும் உபேயங்வுந்தையும் நன்றாக அறிந்து மிக்க தெளவையுடையேனாக
---	--	------------------------------	--

யான்	இப்படித் தெளிவுபெற்ற நான்	நின்மலம் ஆக	} விசதமாக அநுபவித்து
எனது ஆவி உள்ளே	} என் நெஞ்சுக்குள்ளே	வைத்து	
கிறைந்த ஞானம் மூர்த்தியாயை		} பரிபூரண ஜ்ஞானஸ்வரூபனை உன்னை	மிறந்துச் செத்தும் நின்று இடறும்
	பேதைமை தீர்ந்து ஒழிந்தேன்		

* * *—ஆழ்வீர்! *நாக்கு நீள்வன் ஞானமில்லை* என்று உம்மை நீர் நிந்தித்தக் கொள்வதானது என்னுடைய நிந்தையிலன்றோ முடிந்து நிற்கிறது; உமக்கு நான் ஒரு உபகாரமும் செய்யவில்லைபோலே வருந்துகின்றீரே; நன்கு ஆராய்ந்து பாரும்; எத்தனை உபகாரங்கள் என்னால் பெற்றிருக்கிறீரென்பதை அறிந்து சொல்லும்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'மிரானே! சில உதவிகளை நீ செய்ய நான் பெற்றதுண்டு; அடியோடு ஒன்று மில்லையென்று சொல்லுகின்றிலேன்; பெற்றவளவு போராது என்கிறேனத்தனை' என்று சொல்லத் தொடங்கி, பெற்ற அளவு இன்னதென்கிறார் இப்பாட்டில்; பெறவேண்டியதை மேற்பாட்டிலே சொல்லவிரும்புகிறார்.

இப்பாட்டில், "நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நானுன்னைக்கண்டு கொண்டு பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்" என்றருளிச்செய்வதைப் பார்த்தால், *கோலமேனி காணவாராய்* என்று அபேக்ஷித்தபடியே எம்பெருமான் வந்து காட்சி தந்துவிட்டதாகத்தோன்றும். உண்மை அப்படியில்லை; அடுத்தபாட்டில் "கண்டுகொண்டு பாடியாட—வந்திடகில்லாயே" என்றிருக்கையாலே இன்னமும் காணப்பெற்றிலர் என்றே கொள்ளவேணும். ஆனால், இப்பாட்டில் நானுன்னைக் கண்டுகோண்டே என்கிறாரே; இதற்குப்பொருள் என்? என்னில்; மாநலஸாக்ஷாத்காரமென்றும் பாற்றயஸாக்ஷாத்காரமென்றும் காண்கை இரண்டு விதம்; *முனியே நான்முகனுக்கு உட்பட்டதெல்லாம் மாநலஸாக்ஷாத்காரமேயாகும். ஆகவே இப்பாட்டில் சொன்னது மாநலஸாக்ஷாத்காரமென்றும், மேற்பாட்டில் விரும்புவது பாற்றயஸாக்ஷாத்காரமென்றும் அறிக. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (முடிவில்) "கமலக்கண்ணென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதிகண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணலேயாய்" என்றருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

அறிந்தறிந்து என்றும், தேறித் தேறி என்றும் இரட்டிசதுச் சொன்னதன் கருத்தாவது; எம்பெருமானருளாலே அர்த்த பஞ்சகத்தையும் தாம் அறியப்பெற்றபடியை அறிந்தறிந்து என்று கூறி; அதில் ஒவ்வொன்றும் நல்தெளிவு பெற்றபடியைத் தேறித்தேறி யென்று கூறினாராக. (அது எங்ஙனையென்னில்; 1. எம்பெருமானுடைய பரவத்தை யறிதல் பரஸ்வரூப ஜ்ஞானம், 'அவன் ஆச்ரித பாரதந்த்ரியமே வடிவாகவுடையவன்' என்று அறிதல் அந்த ஜ்ஞானத்தின் தெளிந்தநிலை 2. நாம் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்று அறிதல் ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம்; பாகவத சேஷத்வபர்யந்தமாக அறிதல் அந்த ஞானத்தின் தெளிந்தநிலை. 3. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றுகை உபாயஸ்வரூபஜ்ஞானம். அவனை நாமாகப் பற்றுகிற பற்றும் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே அவனுடைய ஸ்விகாரமே ரக்ஷகமென்றிருக்கை அந்த ஞானத்தின் தெளிந்தநிலை. 4. *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனும் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்கை புருஷார்த்த ஸ்வரூப ஜ்ஞானம். கைங்கரியம் செய்வதனால் உண்டாகிற ஆனந்தம் எம்பெருமானுடையதேயாகும்; அந்த ஆனந்தத்தைக்கண்டு சைதநய கார்யமாக ஆனந்திப்பதே நமக்கு உற்ற ஆனந்தம் என்றிருக்கை அந்த ஞானத்தின் தெளிந்தநிலை. 5. அஹங்கார மமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்றிருக்கை கிரோதிஸ்வரூப ஜ்ஞானம். கைங்கர்யத்தை நான் செய்கிறேன், எனக்காகச் செய்கிறேன் என்று செய்கை பர்யகிரோதியென்றுணர்கை அந்த ஞானத்தில் தெளிந்தநிலை. ஆகவிப்படி அர்த்த பஞ்சகத்தை

ஸாமாந்யரூபேணவும் விசேஷ ரூபேணவும் உணர்ந்து தெளிவுபெற்றபடியை அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி என்றதனால் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இப்படி நீ அறிவிக்க அறிந்த யான் பரிபூர்ண ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான உன்னை என்று டைய நெஞ்சினுள்ளே மிக விசதமாக அநுஸந்தித்து, சாவது பிறப்பதாய்க் கொண்டு தநிமாறு கிற அறிவுகேடு தவிப்பெற்றேன். இதில் த்ருப்திபெற முடியுமோ? என்கிறார்.

மூன்றாமடியில் 'இடரும்' என்று பல பிரதிகளிலும் காண்கிறது; 'இடறும்' என்று உல்கின்றகரமான பாடமே யுத்தம். "ஈமினெமக்கொருதுற்றென்று இடறுவா?" (4-1-7) என்று கீழேயும் அருளிச்செய்தார். ப்ரஜை தெருவிலே யிடறீ" என்ற பூர்வசந்நிஷ்டையும் காண்க. இடறுதல்--கிலேசப்படுதல்.

நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா என்ற விடத்திற்கு ஈடு;—"இவ்வறிவு பிறக்கக் கு அஹிட்ட பச்சையிருக்கிறபடி; வைத்த வளையத்தைக்காட்டி அவ்வடிவிலே குருகுலவாஸத் தைப் பண்ணுவித்து அறிவு பிறப்பித்தாயிற்று தனக்காக்கிக்கொண்டது."

ஆக இப்பாட்டால் ஆழ்வார் தாம் பெற்ற அளவைச் சொன்னாராயிற்று.

கண்டுகொண்டென்கைகளார நின்றிருப்பாதங்கள்மேல் *
எண்டிசையுமுள்ளபூக்கொண்டு ஏத்தியுக்குந்து *
தொண்டரோங்கள்பாடியாடச் சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே *
வண்டுழாயின்கண்ணிவேந்தே! வந்திடகில்லாயே.

(அ)

வந்துழாயின் கண்ணிவேந்தே!	அழகிய திருத்துழாய்மாலையை யுடைய நாயனே!	என் திசையும் உள்ள பூக்கொண்டு	எங்குமுள்ள புஷ்பங்களை சேகரித்துக்கொண்டு
கண்டு கொண்டு	(நெஞ்சினால் காண்கையன் றிக்கே) கண்ணுரக் கண்டு	ஏத்தி உகந்து உகந்து தொண்ட ரோங்கள்	தோத்திரஞ்செய்து பரிமாறி மிகவும் உகந்து அடியோமான நாய்கள்
என்கைகள் ஆர	எனது கைகள் ஆவல் திரும்படி	பாடி ஆட கடல் சூழ் ஞாலத்துள்ளே வந்திட கில்லாயே	பாடுவதாடுவதாய்ப்படி கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகுக் குள்ளே (என்கண்முகப்பே) வந்து நிற்க மாட்டேனென்கிறாயே!
நின் திருபாதங் கள் மேல்	உனது திருவடிகளின் மீது		

* * *—பெற்ற உபகாரங்களைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில்; இனிப் பெறவேண்டியது தன்னைப் பேசுகிறார் இப்பாட்டில். இந்த ஸம்ஸார நிலத்தன்னிலையே உன்னைக்கண்டு அடியோங்கள் எல்லாவடிமைகளுஞ் செய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி அருள்புரியவேண்டு மத்தனையே அபேக்ஷிதமென்கிறார்.

காணப்பெறாமல் பட்டினி கிடக்கின்ற கண்கள் பட்டினி திரும்படி காணவேணும். கைகளின் விடாய்திர உன் திருவடிகளிலே எண்டிசையுமுள்ள பூக்களையுங் கொண்டு தாவ வேணும்; அத்தாலே உன்னுடைய திருவுள்ளம் உகக்க, அவ்வுகப்புக்கண்டு அடியோங்கள் உகந்து, அவ்வுகப்புக்குப் போக்குவிடாகப் பூடவும் ஆடவும் வேணும். இப்பரிமாற்றங் களுக்கெல்லாம் ஏகாந்தமாகத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோகிறேனென்னவொண்ணது; இப்பேறு கடல்கூழ்ஞாலத்துள்ளே யாகவேணும். அங்கு நிக்க ஸூரிகளுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கிறபடியே *தொள்ளைமேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளினைமே லும் புனைந்த தண்ணந்தழாய் மாலையோடே வந்து காட்சி தந்தருளவேணும்; இப்படி எத் தனைநான் பிரார்த்தித்தவிடத்திலும் வந்தருள்கின்றலையே; நான் பெறாதது இத்தனையே யென்று யாயிற்று.

....

....

....

.... (அ)

இடகிலேனொன்றட்டகிலேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன் *
கடவனுகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன் *
மடவன்னெஞ்சம்காதல்கூர வல்லினையேனயர்ப்பாய் *
தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணிலையே ? (க)

ஒன்று இடகிலேன்	{ (இரந்தார்க்கு) ஒரு பிச்சையும் இட்டறியேன்;	(இப்படி அகிஞ்சரனயிருக்கச் செய்தேயும்)
ஒன்று அட்டகிலேன்		{ மூர்க்கத்தனமும் கடினத் தன்மையும் பொருத்தின நெஞ்சானது
ஐம்புலன்	{ (தாஹித்தவர்களுக்குச்) சிறிது (தண்ணீரும்) வார்த்தறியேன்;	காதல் கூர ஆசை விஞ்சுவரப்பெற்று
வெல்லகில்லேன்	{ பட்டிமேயாதபடி அடக்கி யாண்டறியேன்;	வல் வினையேன் மஹாபாடியான நான்
கடவன் ஆகி	{ நியதியுடையவனாகி	அயர்ப்பு ஆய் அவிவேகியாய்
காலம் தோறும்	{ உரிய காலங்களிலே	சக்கரத்து அண்ணலை
பூ பறித்து எத்த கில்லேன்	{ புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து அர்ச்சித்துத் துதித்தறியேன்;	தடவுகின்றேன் காணத்தேடுகின்றேன்; எங்கு காண்பன் எங்கே காணக்கடவேன்!

* * * —எம்பெருமான்மேலே பழியிட்டுப் பயன் என்? அவனைக் காண்கைக்கு உபாயமாக பகவத்கீதை முதலான சாஸ்த்ரங்களிலே கூறப்பட்ட கர்மயோகாதிகளுள் ஒன்றிலும் அந்வயமில்லாதிருக்கின்ற நான் கிடந்து கூப்பிடுவதில் என்ன ப்ரியோஜனம்? என்று தம்மில்லாதம் சொல்லிக்கொள்ளுகிராயிருக்கிறது இடகிலேன் என்றது. “ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தைபுகைகாட்டி” என்கிறபடியே ஒருவர்க்கு ஒரு பிச்சையிட்டறியேன் என்றபடி. அட்டகில்லேன் என்றது தாஹித்து வந்தவர்களுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தறியேன் என்றபடி. இவ்வனையெல்லாம் காரியங்கள் செய்திருந்தால் கர்மயோகத்திலே கணக்கடைக்கலாம்; அதற்கு வழியில்லையாயிற்று என்கை.

ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன் = செவிவாய் கண் முதலிய இந்திரியங்கள் பட்டிமேயாதபடி நோக்கினேனாகில் ஞானயோகத்திலே சிறிது அடியிட்டதாகக் கணக்கிடலாம்; அதற்கும் வழியில்லையாயிற்று.

கடவனுகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித்து எத்தகில்லேன் = திருவாராதனத்திற்கு யோகப்பதையுள்ள காலங்களிலே புஷ்பங்கள் சேகரித்துமறியேன், ஸமர்ப்பித்துமறியேன். இவை செய்தால் பக்தியோகத்திலே சிறிது அந்வயமுள்ளதாகக் கணக்கிடலாம்; அது தனக்கும் வழியில்லையாயிற்று. கடவனுகி—ஒரு நியமத்தோடே கூடினவனாகி என்றபடி.

ஆகவிப்படி அகிஞ்சரனயிருக்கச் செய்தேயும், ஏதோ நப்பாசையினால் அறிவுகெட்டவனாய்க்கொண்டு சக்கரபாணியான எம்பெருமானைத் தேடாநின்றேன்; காண வழி எது?

“சக்கரத்தண்ணிலையே” என்றவிடத்து ந.பிள்ளையார்:—“யசோதைப்பிராட்டி கையும் வெண்ணெயுமாகப் பிடித்துக்கொண்டாப்போலே கையும் *நெய்யாராழியுமாகப் பிடித்துக் கொள்ளவாயிற்று இவர் ஆசைப்படுகிறது” என்பதாம். (க)

சக்கரத்தண்ணிலையேன்று தாழ்ந்துகண்ணீர்ததும்ப *
பக்கம்நோக்கிநின்றலந்தேன் பாலியேன்காண்கின்றிலேன் *
மக்களுனமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை * என்
தக்களுனக்கண்களாலே கண்டுதழுவுவனே. (ஈ)

சக்கரத்து அண்ணலே என்று	{ கையும் சக்கரமுமான ஆழகை க்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தாழ்ந்து திக்கொண்டவனே! என்று கண்ணீர் ததும்ப சொல்லி	{ அதுபவம் கிடைக்கப்பெறத் கலேசத்தையடைந்து கண்ணீர்மல்க
------------------------	---	--

சூகம் கோக்கி என்று அலந்தேன் பாவியேன் காண்கின்றிலேன் காண்க்கிடக்காதவனை மறந்துவிடலாமென்று பார்த்தாலோ மிகுந்த ஞானஸ்வரூபனாய் பூர்த்தி ஆய	சுற்றும் பார்த்து நின்று தளர்ந்தவனுன பாவியானநான் காணப்பெறுகின்றிலேன்; காண்க்கிடக்காதவனை மறந்துவிடலாமென்று பார்த்தாலோ மிகுந்த ஞானஸ்வரூபனாய்	வேதம் விளக்க என் தக்க ஞானம் கண்க ளாலே கண்டு தழுவுவ னே	வேதமாகிற திபத்தாலே காணப்படுமவனுன எம்பெருமானே எனக்கேற்ற ஞானமாகிற கண்ணாலே கண்டு தழுவிக்கொண்டே மிகுக்கிறேனே! [எப்படி மறக்கமுடியும்?]
---	---	--	--

* * *—நம்மிடத்தில் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமையை கோக்கி எம்பெருமான் நமக்குக் காட்சி தர விரும்பாமலிருப்பது யுக்கமே; அப்படி அவன் இருக்குப்போது அவனை நாம் மறந்து பிழைக்கலாமன்றோ; அப்படி மறக்கவும் முடியாதபடி அப்பெருமான் மாநலஞ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகிக்கொண்டிருக்கிறானே! இதற்கு என்னபண்ணவேண்டு என்று கிலேசப் படுகிறார்.

கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி என்னையிடுபடுத்திக்கொண்டவனே! என்று சொல்லித்தரைப்பட்டுக் கண்களில் நீர் பெருகப்பெற்றேன்; எந்தப் பக்கமாக வருகின்றானோ வென்று பக்கந்தோறும் நோக்கினேன்; மஹாபாபியாகையாலே காணப்பெற்றிலேன். காணாவிட்டால் மறந்து பிழைக்கலாமே; நெஞ்சில் பிரகாசியாமலிருந்தாலன்றோ மறக்கலாம்; பரிபூர்ணமான ஞானத்தையே வடிவாகவுடையனாய் வேதவேத்யனாயிருக்கிற அப்பெருமானே மறவாமலிருப்பதற்குறுப்பாக எனக்குத்தகுந்தாப்போலே ஒரு ஜ்ஞான திருஷ்டியுண்டாகி அத்தாலே கண்டுதழுவும்படியாயோடுள்ளது; மறக்கவும் வழியில்லை, சரிக்கவும் வழியில்லை என்றாயிற்று.

ஆழ்வார்க்குப் ப்ரேமம் ஞானம் என்று இரண்டுண்டு; கண்ணாக்காணப் பெருமையாலே ப்ரேமம் க்லேச ஹேதுவாயிற்று; மறந்து பிழைக்கவும் முடியாமையாலே ஞானமும் க்லேச ஹேதுவாயிற்று என்று தளருகிறபடி.

கண்டுதழுவுவனே என்னுமிடம் களித்துக்கூறுவதுபோலத் தோற்றினாலும் பிரகாசத்திற்குச் சேரவேண்டுகையாலே க்லேசோக்தியாகவே பூருவர்கள் வியாக்கியானித்தருளினார்கள்.

இரண்டாமடியில் “அலந்தேன்” என்கிற பாடம் பிழையுடைத்து; “அலந்தேன்” என்றேயிருக்கத்தக்கது. பெரிய திருமொழியில் “அலந்தேன் வந்தடைந்தேன்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். அலமந்தேன் என்றவாறு. ... (சுப)

தழுவிநின்றகாதல்தன்னால் தாமரைக்கண்ணன் தன்னை *

குழவுமாடத்தென்குருகூர் மாறன்சடகோபன் * சொல்

வழுவிலாதவொண்தமிழ்கள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும் *

தழுவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே.

(கக)

தழுவிநின்ற காதல்தன்னால்	விட்டு நீங்காத (பகவதனுபவத்திலுள்ள) ஆசையினாலே, செந்தாமரைக்கண்ணான எம்பெருமானைக்குறித்து மடங்கனையுடைய திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	ஒண் தமிழ்கள் ஆயிரத்துள் இ பத்தும் தழுவ பாடி ஆட வல்லார் வைகுந்தம் ஏறு வர்	அழகிய தமிழ்ப்பாஷையின லாகிய ஆயிரம் பாட்டினுள் இத்திருவாய்மொழியை கருத்தோடுகூட இசைபாடி களித்துக் கூத்தாடவல்ல வர்கள் திருநாட்டில் ஏறப்பெறுவார் கள்.
தாமரை கண் னன் தன்னை குழவு மாடம் தென் குருகூர் மாறன் சடகோ பன் சொல் வழு இலாத	அருளிச்செய்த குறையற்ற		

* * *—[தழுவிநின்ற-] இத்திருவாய்மொழியைக்கற்று ப்ரேம பரவசராமங்கள் திருநாட்டிலே சென்று நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தீவிரக் கட்டுகிறார்.

திருத்துழாய் பரிமளத்தோடு கூடவே அங்குரிக்குமாபோலே ஆழ்வார் “அறியக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து” என்றபடியே பகவத் விஷயமானகாதலோடு கூடவே அவதரித்தவராதலால் “தழுவிநின்ற காதல் தன்னால்” என்றார். * ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதநஃ, ஸாத்த்விகஸ்து விஜ்ஞேயஃ ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தகஃ” என்கிறபடியே எம்பெருமான் தனது செந்தாமரைக் கண்களால் கருவிலே கடாங்குத் தருளியே இறங்கக் காதலை உண்டுபண்ணினானென்பது தோன்றத் தாமரைக்கண்ணென்தன்னை என்கிறார். “மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணொறும், மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னுன்” என்றார் கீழும்.

குழவுமாடத்தென்குருகூர் என்றவிடத்திற்கு ஈடு;—“ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஷே” என்னுமாபோலே ஆழ்வார்க்கு ஆர்த்தி மிகமிக ஸர்வேச்வரன்வரவு தப்பாது என்று திருக்கருடநெருங்கிக் குளிர்த்து தேறினபடி.” என்பது.

இதன் கருத்து யாதெனில்;—பெருமான் ராவணவதம் செய்தருளித் திருவயோத்தியைக்கு மீண்டெழுந்தருளும்போது பரத்வாஜமஹர்ஷி பக்கலிலே போந்து தெண்டிட்டு “அயோத்தியில் பரதன் முதலிய யாவரும் ஸௌக்கியமாக இருக்கிறார்களா? அவ்விடத்துச் செய்தி ஸ்வாமிக்கு ஏதேனும் தெரியுமோ?” என்று கேட்க. அதற்கு விடை கூறுகின்ற முனிவர் “வங்கஜிஹ்விஃ ஜபிநஃ ஹரதஸ்தாஃ ஸூகீக்ஷதே! வாடிஹே தெ வஹஸ்தாஃ ஸவஹஃ ஸகஸ்யஃ ஸுஹேஃ பங்கதித்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் பரீக்ஷதே. பாதுகே தே புரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஷே.” என்றார். * கங்குலம் பகலும் கண் துயிலறியாமே கண்ணநீர் கைகளாலிறைத்துச் சேற்றிலே அழுந்திக்கிடக்கிறார் பரதாழ்வான் என்று சொல்லிவிட்டு ‘க்ருஹத்தில் எல்லாரும் குசலந்தான்’ என்றார் முனிவர். பரதாழ்வான் வாசாமகோசரமாகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது “ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஷே” என்று சொல்லக்கூடுமோ? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக நம்பிள்ளையருள் செய்கிற ஆர்த்தம் பரமபோக்யமானது: “ஆர்த்தி பொறுக்கவொண்ணாதபடி மிகுந்தவாறே எம்பெருமான் சடக்கனவந்து முகங்காட்டியே திருவன்” என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர் களாகையாலே பரதாழ்வானுடைய அநிமாத்ரமான ஆர்த்தியைக் கண்டவர்கள் ‘ஸ்ரீராம பிரான் அடுத்த ஸ்ஷணத்தில் அவசியம் வந்தேதீருவன்’ என்று திண்ணமாக நம்பி வெகு ஸத்தோஷத்துடனே குழுவியிருந்தார்களாம். ஆனது பற்றியே முனிவர் “ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஷே” என்றார். அதுபோலவே இங்கும் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியின் கனத்தைக்கண்ட குருகூர்வாழும் நல்லார்கள் ‘இப்போது எம்பெருமான் வருகை தப்பாது’ என்று தேரிக் குழுவியிருந்தார்களாம். அகவே குழவுமாடத் தென்குருகூர் எனப்பட்டது—என்பது இன்சுவை மிக்கபொருள்.

மாறன்—ஸம்ஸாரநிலைக்கு மாறாக இருந்தவர்; அல்லது ஸம்ஸாரத்தை மாற்றினவர். இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் பகவத்குணங்களிலொன்றும் குறையாமே அருளிச்செய்த ஆயிரத் துள் இப்பத்தையும் ஸார்த்தமாகப் பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவர் என்றாயிற்று (கச)

ஏழாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஏறாளமுறையோனும்.

உரையவதாரிகை:—கேட்டாரெல்லாரும் நிரம்படியாகக் கீழ்ச்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் கூப்பிடச் செய்தேயும் எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன். அதனால் எம்பெருமான் தம்மை வேண்டாவென்று வெறுத்திருப்பதாக நிச்சயித்தார். அவனுடைய வெறுப்புக்கு இலக்கான இந்த ஆத்மாவும் ஆத்மீயங்களும் நமக்கு எதுக்கு? அவனுக்குவேண்டாதவை நமக்குத்தான் வேணுமோவென்று ஆத்மாத்தமீயங்களையெல்லாம் உபேக்சிக்கிறா இந்த திருவாய்மொழியில்.

ஆழ்வார் ஜகத்குலஸூந்தரியோடே யொத்திருப்பார் என்றழிற்று நம்முதலிகள் அதுதான் மீட்டிருக்கும்படி. அப்பிராட்டி அசோகவனத்திலிருந்தபோது—*நவமி லே ஜீவிதெநாயகி: நெவரஸெ—அந—அஹ—வஸுஷா ராக்ஷஸீரபெழி விநாராஜம் உவாராயு* ந ஹி மீமஜீவிதேநார்த்த: நைவார்த்தைந் ந ச பூஷணை: வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநாராயம் மத்யாரதம்.” என்று ஆத்மாத்தமீயங்களையெல்லாம் வெறுத்தாள். பெருமான் விரும்பாதே ராக்ஷஸிகள் நடுவே சிறையிருக்கின்ற வெனக்கு உயிர் உடைமை முதலியவற்றால் என்னபலன்? என்றான். அந்த நிலைமைதானே இப்போது ஆழ்வார்க்கு முண்டாயது.

இத்திருவாய்மொழியைப் பரிபூர்ணமாகத் தமது ஸ்தோத்தரத்தத்தில்—“நடிஹம் ந பூணாநு நவஸுவஸெஷாவிருஷிதம் நவரகாநம் நாநுக்ஷிணலி தவ செஷஸவீஹவாக் வஹிஹ—அஹம் நாய ச்ஷணலலி வஹெ, யாதா மத்யா விநாராஜம் தக்ஷிணதாம் உயா—உயா—விஜ்வாநநிபிடி” ந தேஹம் ந ப்ராணம் ந ச ஸுகமஸேஷாபிலஷிதம் ந சாந்தாராம் நாயத் கிபிதவ செஷத்வவிபவாத். பஹிர்ப்பூதம் நாத் ச்ஷணமபி ஸேஹ, யாதா சததாவிநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந் விஜ்ஞாபநமிதம்.” என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. (இதன் கருத்து:—மதுஸூதகனே! திருமுன்பே ஸத்யமாக ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன், கேட்டருளவேணும்: அஃது என்னென்னில்; “சரீரமாத்யம் கலு தர்மஸாதகம்” என்கிறபடியே தர்மாநுஷ்டானங்களுக்கு முதல் ஸாதனமான சரீரமும் அதற்குத் தராகங்க ளான பிராணன்களும், பிராணிகளெல்லாரும் மிகவிரும்பும் ஸுகமும், இவை யெல்லாவற்றிற்கும் ஆச்யமாக நிற்கும் ஆத்மாவும், மற்றும் புத்தமிதர்களதாரதிகள் எதுவாகிலும் உன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு உபயுக்தமாகில் வேண்டும்; அதற்குப் புறம்பாகில் வேண்டா; இவையெல்லாம் உருமாய்ந்துபோகட்டும், இது கழுத்துக்குமேலே சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; இது பொய் சொன்னதாகில் உன்னிடத்தில் மது என்னும் அசுரன் பட்டபாடு படுவேனாத்—என்பதாம்.)

பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு உறுப்பல்லாதவை த்யாஜ்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளி மீடப்பட்டதாகும்.

ஆண்டாளும் “கொள்ளும் பயனென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கொடுப், அள்ளிப்பறித்திட்டு அவன் மார்கிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே” என்றருளிச்செய்தது. இங்கே நினைக்கத்தகும்.

இந்தத்திருவாய்மொழி ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே நின்று அருளிச்செய்தவதன்று; மாயகி ஸமாதியாலே அருளிச்செய்ததென்னுமிடம் “மணிமாமை குறைவிலே” “மேககலை த8. —27.

யால் குறைவிலமே” “வரிவளையால் குறைவிலமே” என்பவற்றால் விளங்கும். திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமடலில் “கன்னவிலுங் காட்டகத்தோர் வல்லிக்கடிமலரின் நன்னவாசம் மற்றாறாறு மெய்தாமே மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குருத்ததுபோல், என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனு மென்முழையும், மன்னுமலர் மங்கைமைந்தன், கண்புரத்துப் பெண் மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வாளாவெனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக்காப்பதோர் மன்னுமருந்தறிவிரிவையே” என்றருளிச்செய்தது காண்க.

ஏறாளும்றையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் *
கூறாளும் தனியுடம்பன் குலங்குலமா அசுரர்களை *
நீரூகும் படியாக நிருமித்துப் படைதோட்ட *
மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே.

(க)

ஏறு ஆளும்	{	விருஷபவாஹனான சிவமிரா	{	நீறு ஆகும்படி	{	சுநீராகிய பொழியும்படியாக
இறையோலும்		ஆம்		ஆக		
திசைமுகனும்		நான்முகனும்		நிருமித்து		ஸங்கல்பித்து
திருமகளும்		பெரியமிராட்டியாரும்				(அவ்வளவையென்றிருக்கே)
கூறு ஆளும்	{	‘இன்ன இடம் இன்னாருடையது’	{	படை தோட்ட	{	ஆபுதங்கொண்டும் காரியஞ் செய்த
		என்று பங்கிட்டுக் கொண்டு				
தனி உடம்பன்	{	வளிக்கப்பெற்ற	{	மாறு ஆளன்	{	எதிர்த்தலையுடையனுமான
		விஸக்ஷணமான திருமேனியை				எம்பெருமான்
அசுரர்களை	{	யுடையவனும்,	{	கவராத	{	விரும்பாத
		அசுரர்களை				மணி மாமை
குலம் குலம் ஆ	{	கூட்டங்கூட்டமாக	{	குறைவு இலம்	{	அபேகையுடையோமல்லோம்.

***—[ஏறாளும்றையோனும்] ஸௌசீல்யமே வடிவெடுத்த எம்பெருமான் கீரும் பாத அழகிய நிறம் எனக்கு எதுக்கு? என்கிறார். ஆரம்பிக்கும்போதே “ஏறாளும்றையோன் கூறாளும் தனியுடம்பன்” என்றது ஒரு தாமஸ தெய்வத்துக்கு எளிதான திருமேனி எனக்கு அரிதாவதே! என்ற வருத்தத்தைக் காட்டுமென்க. “வேதாத்தமா விஹகேச்வர!” என்கிறபடியே வேதஸ்வரூபியான பக்ஷிராஜனை வாஹநமாகக்கொண்ட எம்பெருமான்முன்னே மூடஜத்த வானவொரு ஏறாத வாஹநமாகக்கொண்டு திரிகின்ற உருத்திரனும், நான்முகனும், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் ஆகிய இவர்கள் கூறிட்டு ஆளும்படி அத்விதீயமான திருமேனி படைத் பெருமான் என்றது—அவனுடைய ஸௌசீல்யமென்னும் மஹாகுணத்தை யநுபவித்துப் பேசினபடி. “சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாகம் எம்மாவிரும்” என்கிறார் மேல் ஒன்பதாம் பத்திலும். அங்கு உரைத்தசெல்லாம் இங்கும் அறியத்தக்கது.

குலங்குலமா அசுரர்களை நீரூகும்படியாக நிருமித்துப் படைதோட்ட = சீலகுணம் சொல்லிற்று கீழ்; வீரயகுணம் சொல்லுகிறது இதனால். தான் நினைத்தால் விரோதிவர்க்கங்களைக் கிழங்குறக்களைந்து தொலைப்பதில் ஓர் அருமையுண்டோ? சக்தியுத்தன் உபேகசித்தால் உயிர் தரிக்க வழியுண்டோவென்க.

நிருமித்து என்றது—ஸங்கல்பித்து என்றபடி. ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய அரிய பெரிய தொழில்களை யெல்லாம் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே செய்து போருகின்றவன் பாகவதகிரோதிகளான அசுரர்களை ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே தொலைத்திடாமல் படைதோட்டு நீருக்குகின்றனனும்; இஃது ஏன்? என்னில்; “சுச்வான் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமையென்று ஜீயாருளிச்செய்வார்” என்ற ஸ்ரீவசந பூஷண சீவ்ய

என்கதி அறியத்தக்கது. இங்கே மணவாளமாழைகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—“ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தைபயம் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வெச்வரன், தன்னையழியமாறி இதர ஜனாதியனும் அவதரித்துக் கைதொடனும் நின்று செய்த ஹ்ரண்யராவணாதி நிராஸநுபங்களுள் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களுள்லாம் ப்ரஹ்மாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோபாக்கவ லக்ஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின் அபசாரம் ஸஹிபாமையாலே யென்று ஆபத்தமரான நஞ்சீயரருளிச் செய்வனென்கை”

மாறாள்—ஆசிரிதர்களின் விரோதிகளைத் தன் விரோதிகளாகக்கொண்டு அவர்களை மாறுபட்டிருப்பவன் என்பது பரமதாற்பரியம்.

கவராதமணிமாமை—அப்படிப்பட்ட பெருமான் ஓடிவந்து மேல்வீழ்த்தாலன்றே இவ்வுழிய நிறம் எனக்கு உத்யேச்யமாவது; அல்லாதபோது இது எனக்கு நேரயமேயாகும். இந்த நிறமில்லையென்று நான் அழுகிறேனென்கை.

குறைவு என்பதற்கு லக்ஷணையால் அபேக்ஷிதம் என்று பொருளாகும். குறைவில்லாமே அபேக்ஷயுடையோமல்லோம்; வேண்டியதில்லை என்றவாறு.

மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன் *

அணிமானத்தடவரைத்தோள் அடலாழித்தடக்கையன் *

பணிமானம்பழையாமே அடியேனப்பணிகொண்ட *

மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால்குறைவில்லே.

(2)

மணி மாமை	அழகிய நிறம்நிரம்பி நிருக்கப் பெற்ற	பணி மாமை	கைக்காய் வந்துநிகர் தப்பாத
மலர் மாதர்	பூமகளான பெரியபிராட்டியார்	பழையாமே	படி
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற	அடியேனை	அடியேனை
மார்பன்	திருமார்பையுடையவனும்	பணிகொண்ட	கைக்கரக ஆக்கிக்கொண்டவனும்
அணிமானம்	அழகியதாய்ப் பெருத்த உரு	மணி மாயன்	நீலமணிவண்ணனுமான எம்
தட வரை	ண்டு மலைபோன்றுள்ள திருத்		பெருமான்
தோள்	தோள்களையுடையவனும்	கவராத	விரும்பாத
அடல் ஆழி	திக்கண்ணமான திருவாழியைப்	மட நெஞ்சால்	விதேயமான நெஞ்சில் அபேக்ஷை
தடகையன்	பெரிய திருக்கையிலேயுடைய வனும்	குறைவு இலம்	யுடையோமல்லோம்.

*** [மணிமாமை] பிராட்டியோடே கூடியிருக்குமழகைக்காட்டி என்னையடிமை கொண்டவன் விரும்பாத நெஞ்சால் ஒரு காரியமில்லையென்கிறான். குற்றங்களையும் நற்றமாக உபபாதித்து அருள்புரிவிக்கின்ற பெரியபிராட்டியாரும் கூடவிரும்பக்கூடியதே என்னை உபேக்ஷித்திருக்குமாகில் என்னுடைமையால் எனக்குத்தான் ப்ரயோஜனம் என்? என்கிறான். “மணிமாமை குறைவில்லே” என்று நான் வெறுத்ததுபோலே வெறுக்கவேண்டாமல் நித்ய ஸர்வலேஷம் பெற்றிருக்கிறவனும், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தையே வடிவாக வகுத்தாற்போலே நெளகுமாய்த் தில் சிறந்திருக்கிறவளுமான பெரியபிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற திருமார்பையுடையவனும், அழகிய பருத்த திருத்தோள்களையுடையவனும், பிராட்டியும் தாறுமான சேர்த்திக்கு அந்தாதே பயஸங்கைபண்ணி மங்களாசாஸகபரனிருக்கும் திருவாழியாழ்வானைக் கையிலெடுத்தவனும், இளையபெருமானே அடிமைகொண்டாப்போலே ஏற்கனவே என்னையடிமைகொண்டவனும், நீலமணிபோன்றழகிய வடிவுபடைத்தவனுமான பெருமான் விரும்பாத நெஞ்சு எனக்கும்வேண்டா.

பணிமானம் பிழையாமே என்றவிடத்து ஒரு ஐதிறையம்:—எம்பெருமானார் மடத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்யாநிற்க, அவர்களுக்குத் தீர்த்தம் பரிமாறுகின்ற கிடாட்டி யாச்சான் நேரேநின்று பரிமாறாமல் ஒரு பக்கமாயிருந்து பரிமாறினாராம்; அதைக் கடைக்கித் தீர் எம்பெருமானார் ஓடிவந்து முதுகிலேயடித்து ‘உடோ, இப்படியா பரிமாறுவது? நேரேநி னன்றோ பரிமாறவேணும்’ என்று சிக்குத்த, அப்போது ஆச்சான் ‘பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்டருளிற்றே!’ என்று உகந்தாராம்.

ஆழ்வார் தாம் செய்துபோருகிற வாசிகைங்கர்யத்தைப்பற்ற ‘பணிமானம் பிழையாமே யடியேனைப்பணிகொண்ட’ என்கிறாரென்றுணர்க.

“கவராத மடநெஞ்சால் குறைவில்லாமே” என்றவிடத்தில் நஞ்சீயர் அருளிச்செய்வாரும்; *கோவைவாயாளென்கிற திருவாய்மொழியில் ‘பூசஞ்சாந்து என்னெஞ்சமே’ என்னும்படி அப்போது அப்படிவிரும்பினவன் இன்று இப்படி உபேகாக்கையாலே, நாயகன் தாமதித்த வந்தா னென்று அவன் முன்னிலையில் சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப்போலே என் னெஞ்சு எனக்கு வேண்டாவென்கிறான் என்று.

...

...

(2)

மடநெஞ்சால்குறைவில்லா மகள்தாய்செய்தொருபேய்ச்சி *

விடநஞ்சமுலைசுவைத்த மிதஞானச்சிறுகுழவி *

படநாகத்தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோள்பரம்புருடன் *

நெமோயன்கவராத நிறைவினால்குறைவில்லாமே.

(ங)

மடநெஞ்சால் } நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியைப் பரி
குறைவுஇல்லா } பூர்ணமாகக்கொண்ட
தாய் மகள் } யசோதையாகிய தாயாகத்
செய்த } தன்னையாக்கிக்கொண்ட
ஒரு பேய்ச்சி } பூதனையென்கிறவொரு பேய்ச்சி
யினுடைய

விடம் நஞ்சம் } கொடிய விஷம்பொருந்திய
முலை } முலையை
சுவைத்த } உறிஞ்சியுண்டவனும்
மிதஞானம் } மிக்க ஞானத்தையுடைய சிறு
சிறு குழவி } குடிந்தையானவனும்

படம் நாகம் } படமெடுத்த நாகமாகிற படுக்கை
அணைகிடந்த } யிலே சுயனிப்பவனும்
பரு வரை } பெரியமலைபோலே வளர்ந்த
தோள் } தோள் களையுடையவனும்
பரம்புருடன் } புருஷோத்தமனாகப் ப்ரஸித்தி
பெற்றவனும்

நெடு மாயன் } எல்லேகடந்த ஆச்சரியஞான சேஷ
டிதங்களை யுடையவனுமான
எம்பெருமான்
கவராத } வீருட்பாத
நிறைவினால் } அடக்கத்தில் அபேகையுடை
குறைவு இலம் } யோமல்லோம்.

* * *—[மடநெஞ்சால்] கண்ணபிரான் விருப்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டாவென் கிறான். பூதனையென்னும் ராக்கூலி கம்ஸனேவுதலால் நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத்தாங்கிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண சிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுக்கப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவ ளுயிரையும் உறிஞ்சி அவனை முடித்திட்டான் என்கிறவரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

ஆனார்ப்ர்கருதியான பூதனைக்கு “மடநெஞ்சால் குறைவில்லா” என்று விசேஷண மிட்டது ஏன்? என்னில்; அப்பூதனை தன்னுருவத்தை மறைத்து யசோதைப் பிராட்டிபோல் பாவனைகாட்டி வந்தாளாகையாலே தாய்போலப் பரிவை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்தாளென்ற வாறு. “பெற்றதாய்போல் வந்தபேச்சி பெருமுழையுடு உயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். பூதத்தாழ்வாரும் “மகனாகக்கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய

கொங்கை, அகராவணப்பென்னுண்டு, மகனைத்தாய் தேருதவண்ணம் திருத்தனும்” என்றார். இதன் கருத்து:—நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்து உன்னைக் கொல்லவந்த பெய்ச்சியான வன் மெய்யே தாய்போன்று பரிவுகாட்டி உன்னை வாரி யெடுத்தனைத்து முலையெடுத்தான்; நீயும் மெய்யே குழந்தையாகவே பாவனை காட்டி அம்முலையைச் சுவைத்துண்பவன்போல அவனுமிறையே உறிஞ்சியுண்டாய். அதுமுதலாக உனது மெய்த்தாயான யசோதைப்பிராட்டிக்கு உன்னிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாக இடமில்லாமலே போயிற்று; ‘இவனை நாம் சிறு குழந்தையென்று நம்பவே கூடாது’ என்று எப்போதும் துணுக்குத்துணுக்கென்று அவள் உறிஞ்சியிருக்கும் வண்ணமே செய்துவிட்டாய் என்றவாறு.)

சேய்தோரு என்றலிடத்தில் தொகுத்தல் விகாரம்; ‘செய்கவோரு’ என்பது.

விடநஞ்சு முலையவைத்த=விஷம் என்றும் நஞ்சும் என்றும் பரப்பாமாயிருக்க, இரண்டு சொற்களையும் சேர்த்துச்சொன்னதனால் விஷத்தின் கொடுமை காட்டப்பட்டதாகும். நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருதம். என்னலாப் படியான விஷம் என்பது.

மிகுஞானச் சிறுகுழவி=பாகவதர்கள் சிறுமாமனிசர் என்று பெயர் பெற்றதுபோலப் பகவானும் மிகுஞானச் சிறுகுழவி யென்று பெயர் பெற்றானாயிற்று. ஸர்வஜ்ஞசிக என்றபடி. வயிறுப்பாலுண்டபடியாலே குழந்தைக்குப் படுக்கை தேட்டமாயிற்று; பறித்துக்கொண்டது என்கிறார்போலும் படநாகத்தினைக்கிடந்த என்பதனால்.

நிறைவினால் குறைவிலம்=நிறைவு என்பது பூர்த்தி; இங்கு ஸ்ரீத்வபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அதர்வது அடக்கம். எம்பெருமானாகவே வந்து திருவுள்ளம் பற்றுவனென்று எண்ணி இதுவரை அடக்கத்தோடிருந்தேன்; இனி அதை விட்டுத்தொலைக்கவேண்டியதேபோலும் என்றவாறு. (ந)

நிறைவினால்குறைவில்லா நெடும்பிணத்தோளமடப்பின்னை *

பொறையினால்முலையினைவான் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த *

கறையினாந்துவருடுக்கை கடையாவின்சுழிகோல்கை *

சறையினார்கவராத தளிர்நிறத்தால்குறைவிலமே. (ச)

நிறைவினால் குறைவு இல் லா	{ குறையற்ற ஸ்ரீத்வ பூர்த்தியை புடையவனும்	கறையின் ஆர் துவர் உடுக் கை	{ (நாவல் முதலிய காட்டுப்பழங்க ளின்) கறையிருந்த துவர்நிற மான வந்தாத்தையும்
கெடு பிணை தோள்	{ நீண்டு பிணைத்ததோள்களைப் டையவனும்	கடையா	{ பால்கறக்கும் மூக்கிற்குழாயை யும்
மீன்னை முலை அணை வான்	{ அறிந்தும் அறியாமையாகிற மடப்பம் பொருந்தியவனுமான நப்பின்னை மிதுடைய திருமுலைத்தடத்தோடு சேருகைக் காக	சுழிகோல் கை	{ விசுகோலையும் கைமிலேடையவனும்
	[மணப்பதற்காக]	சறையினார்	{ தன்உடம்பைப்போனதவனுமான எம்பெருமான்
பொறையினால் பொரு விடை எழ் அடர்த்து உகந்த	{ வருத்தங்களைப் பொறுத்திருந்து கொடிய விருஷப்பங்களையையும் கொறித்து மகிழ்ந்தவனும்	கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவு இலம்	{ விரும்பாத தளிர்போலே செவ்விறான கிறத்த தில் விருப்பமுடையோமல்லோம்

* * *- [நிறைவினூல்] நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக எருதேழுடந்த் பெருமான் விரும்பாத செவ்வியநிறம் எனக்கு ஏதுக்கென்கிறான். சும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும், நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருமலனுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள்தந்தை கன்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் எழுதிருவருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அவளை மணஞ்செய்து கொண்டானென்றவரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

பொறையினூல் = நப்பின்னையை எப்படியாவது பெற்றுக்கிடவேணுமென்கிற ஆசை. இனூல், பொறுக்கவொண்ணாத வ்யஸநங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டமை தெரிவித்தவாறு. “எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெருக்குண்டவித்தை அவள் முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான்” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகு காண்க.

பெரியதிருமொழியில் “மின்னினன்ன நுண்மருங்குல் வேயேய்தடந்தோள் மெய்யறக்கா, மன்னு சினத்த மழவிடைகள் ஏழன்றடர்த்த மாலதிடம்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில்—“கருமாறியாய்ந்தம் அணையவேண்டுமாய்த்து நப்பின்னைப் பிராட்டியின் வடிவழகு” என்றருளிச் செய்ததும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. கருமாறியாய்த் லென்பது, கச்சிமாநகரிக் காமாக்கியம்மலையத்தல் குளத்திலே நாட்டப்பட்டிருந்த மிகக்கூர்மையான இரண்டு குளங்களிடையே உயரத்தில் நின்றும் குதிப்பதாம். பண்டைக்காலத்தில் ஏதேனும் இஷ்டவித்தி பெறவேண்டுவார் இவ்வருந்தொழிலை வெகு சாதாரணமாகச்செய்து அபாயமொன்றுமின்றியே உயிர்த்தப்பி இஷ்டவித்தி பெறுமவர்கள் மிகச்சிலரேயாவர். மிகக்கடினமான இக்காரியத்திற்குத் துணிந்தார்களென்றால் இதனால், அவர்கள் பெறவிரும்பிய வஸ்து மிகச்சிறந்ததென்பது விளங்குமன்றோ. அப்படியே நப்பின்னை திருமேனியின் சிறப்பை விளக்கவந்ததாகும் இவ்வாக்கியம்.

கறையினூர் துவருக்கை இத்யாதி. “ஆநிறமேய்க்க நீ போதி அருமருந்தாவதாய், கானகமெல்லாந் திரிந்து உன் கரிய திருமேனிவாட” என்கிறபடியே ஸ்ரீகோபாலக்ருஷ்ணன் காடுகளிலே திரியுங்கால் கொள்ளுங் கோலம் இவ்வடியில் வெகு அழகாக வருணிக்கப்படுகிறது. பலபல காட்டுப்பழங்களைப் பறித்துத் துணியிலே கட்டிக்கொண்டு தின்பதால் கறையினூர்துவருக்கை எனப்பட்டது. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—“இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முள்கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத் தோலைச்சொல்லுகிறது.காட்டில் பழங்களைப் பறித்தடுகையாலே கறையிக்கிருக்கும்; அத்தாலே கறையிக்க துவராயிற்று உடுக்கை.”

கடையாலின் கழிகோல்—கடையாவோடு சேர்ந்த கழிகோல் என்றபடியாய், கடையாவும் கழிகோலும் என்றதாம். பால் கறப்பதற்குக் கொள்ளும் மூங்கிற் குழாய்ப்பாத்திரம் கடையா எனப்பெயர் பெறும். கழிகோல்—ஸ்வாதீனப்படாத பசுக்களை நியமிப்பதற்காக வைத்துக்கொள்ளும் கோல் அன்றிக்கே, முன்னணைக்கன்று பசுக்களோடே போனால் முட்டியுண்ணமைக்கு, கொறுக்கோலென்று அதன் மூஞ்சியிலே கட்டிவிடுவார்கள்; அதைச் சொன்னதாகவுமாம். தங்களுக்கு என்று ஓர் இருப்பிடமில்லாத ஸந்தியாலிகள் தங்களுடைய பிஷாபாத்திரமான சிக்கம் முதலானவற்றைக் கையோடே கொண்டிருக்குமாபோலே இடைச்சாத்தியில் மெய்ப்பாடான கண்ணபிரான் கடையாவும் கழிகோலும் கையிலேகொண்டு திரிவாடிவிற்பது.

சறையினர்—இடையர்கள் அரையிலே கட்டிக்கொள்வதொருபணியுண்டு; சறைமணி யென்று அதற்குப்பெயர். “இடையர் அரையிலே கோத்துக்கட்டி முன்னே போகாநின்றால் அந்த தவனிவழியே பசுக்களெல்லாம் ஓடிவரும்படியாயிருப்பதொன்று.” என்கிற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க. அந்த மணியையுடையவன் என்கை. அன்றிக்கே, சறை என்று தாழ்வு; இடக் கை வலக்கையறியப் பெறுமே தாழ்ந்த இடைக்குலத்திலே பிறந்தவன் என்ற நாகவுமாம். அன்றிக்கே, சறையென்று சரூப்பியிருக்கையாய், உடம்பைப் பேணுதிருக்கிற வன் என்றதாகவுமாம். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காணமின்;—“அல்லாத இடையர் விஷு அயந ஸங்க்ரமணங்களுக்கு உடம்பிருக்கத் தலை குளிர்ந்தல், உடம்பிலே துளிர்நீர் ஏற்றிடுக் கொள்ளுதல் செய்வார்களாகில், இவனுக்கு அது செய்யவும் அவஸரமற்றிருக்குமாயிற்று பசுக்களின் பின்னே திரிகையாலே, ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேணாத அவ்வுடவை அனைக்கைக்காயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது.”

ஸ்ரீராமாயண—அயோத்யா காண்டத்தில், பட்டாபிஷேகார்த்தமான சில நியமங்க ளோடே கூடியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானைக் குறித்துப் பிராட்டியருளிச்செய்ததான “தீக்ஷிதம் வுதலஃவஹம் வராஜிநயநம் ஸாஹிஷ்டி கூரணம்மஹம்மவாணி அபயஸ்துநீ க்ஷா லஜாஜிஷ்டு— தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசும், ரூங்கச்சுருங்கபாணிஞ் ச பச்சயந்தி த்வா பஜாய்ய ஹம்.” என்கிற ச்லோகத்தை நம்பின்னே இங்கு ஈட்டில் வியாக்கியானித்தருளுமழகு வாசாம கோசரம், ரஸிகர்கள் விரும்பி நோக்கத்தக்கது. (ச)

தளிர்நிறத்தால் குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில் விளப்பற்ற *
கிளிமொழியாள்காரணமாக் கிளரர்க்கனங்கரேரித்த *
களிமலர் ததுழாயலங்கல் கமழ்முடியன்கடல் ஞாலத்து *
அளிமிக்கானகவராத அறிவினால்குறைவில்மே. (ரு)

தளிர் நிறத் தால் குறைவு இல்லா	தளிர் போன்றழகிய நிறத் தால் பரிபூர்ணையாய்	களி மலர் தழாய் அலங் கல் கமழ் முடி யன்	தேனையுடைய மலரோடுகூடியன திருத்தழாய் மாலையாலே பரிமளிக்கின்ற திருமுடியை யுடையவனும்
தனி சிறையில் விளப்பற்ற	தனிச்சிறையிருந்ததெல்லப் பரளித்தி பெற்றவளாய்	கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான்	கடல்கூழ்ந்த மண்ணுலகில் மிகுந்த அன்பையுடையவனும் மான எம்பெருமான்
களி மொழி யான் கார ணம் ஆ	களியினதுபோன்ற இனிய மொழியையுடையளான ஸீதா பிராட்டியிமித்தமாக	கவராத அறிவினல் குறைவு இலம்	விரும்பாத அறிவில் அபேகையுடையோ மல்லோம்.
களர் அரக்கன் நகர் எரித்த	செருக்கனை இராவணனுடைய பட்டணத்தை நெருப்புக்கு இரையாக்கினவனும்		

* * *—[தளிர்நிறத்தால்] இராமபிரானுடைய சேஷத்துத்திற்கு உறுப்பல்லாத அறிவு யானக்கு வேண்டாவென்கிறார். ஸீதாபிராட்டியைக் குறிக்கவேண்டுமென்கிடத்தில் தனிச் சிறையில் விளப்பற்ற என்றருளிச்செய்தது அப்பிராட்டியினுடைய ஒப்புயர்வற்ற பிரபாவாதி ரூபத்தை வெளியிடுதற்கேயாம். தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறை பிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்தீகளின் சிறையை விடுவிக்கக்காகப் பிராட்டி கான் சிறை யிருந்தது கருணையின் மிகுதியாலாகுமத்தனை. குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் உடன் குதித்தெடுக்கும் தாயைப்போலே, இச்சேதநர் கிழந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்க வந்து பிறந்து இவர்கள் பட்டணையெல்லாம் தானும் பட்டு ரக்ஷித்தருளுகையாலே நிருபாதிக மான மாத்தருத்வமும் வாத்தல்யமும் இச்சிறையிருப்பினால் விளங்குமென்பார். ஆசிரீதான தேவர்களுடைய ஸ்தீர்களின் சிறையை விடுவிக்கக்காகத்தன் அதுகூறுத்தாலே தானே

வலியச் செய்துகொண்டதாகையாலே பிராட்டிக்குச் சிறையிருப்பு ஏற்றத்திற்கு உட்ப்பாய்த் தனை. உலகத்தவர்கட்குக் காம நிபந்தனமாக நோக்கின்ற சிறையிருப்பே ஹேயமாகும். பின்னை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் “இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்திற் சிறையிருந்தவளேற்றம் சொல்லுகிறது” என்றருளிச்செய்தது இவ்வாழ்வார் பாசுரத்தை அடி யொற்றியேயாம்.

விளப்புற்ற என்றது, ப்ரஸித்திபெற்ற என்றபடி. பிராட்டியை இலங்கையிற் கண்டு பெருமானிடம் சென்ற அனுமன் “அிற்பெருந்தடந்தோள் வீர! வீங்குநீரிலங்கை வெற்றில், நற்பெருந்தவத்தளாய நங்கையைக் கண்டேனல்லேன், இற்பிறப்பென்பதொன்றும் இரும் பொறை யென்பதொன்றும் கற்பெனப்படுவதொன்றுங் களிநடம் புரியக்கண்டேன்” (கம்ப ராமாயணம்) என்றனன். இப்படிப்பட்ட பலவகை ப்ரஸித்திகள் இங்கு விவக்ஷிதம். “மதுரா மதுராலாபா” என்று ஸ்ரீராமபிரானும் வாய்வெருவும் படியான பேச்சுனிமைபெற்றவ ளாதலால் கிளிமொழியாள் எனப்பட்டது.

[நகரேரித்த—கமழ்முடியன்] இராவணனைக் கொண்டு வங்கைச்வரயத்தை விடிஷண னுக்காக்கினபின் தன்னுடைய முடிதரிக்கப்பெற்றதுபோலும். “சுவிஷி. விஜி. மூகாய: ராக்ஷஸேஜ, விவிஷ்ணு: சுரதசுரதஜ்ஜா ராகோ விஜ்ஜ: ப்ரமோஹம = அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபிஷ்ணம்—க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோதஜ:” என்ற வான்மீகி வசனமும் காண்க. அடியவர் முடிசூடப்பெறுவது தன் பேரூயிருக்கை.

கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான் = இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலே மிகுந்த அருளைபுடையவன் என்கை. பரமபதவாஸத்திற்காட்டிலும் இந்நிலவுலகில் வலிப்பதே எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிரியம் என்றவாறு. ‘த்ரிபாத் விபூதிவிலே பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க அது உண்ட துருக்காட்டாதே தேஸாந்தர மதனா புதுவன் பக்கவிலே பித்ருந்ருதயம் கிடக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்’ என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விரும்பாத அறிவு எனக்கு ஏதுக்கு? “ஐந்தாமையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிறபடியே அவனை நோக்கும் அறிவே அறிவு; என்று வித்தாந்தமாயிருப்பதுபோல, அவனால் விரும்பப்படும் அறிவே அறிவு-என்ப தும் வித்தாந்தமாகிடுகிங்கு.

அறிவினால்குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய *

குறியமாணுருவாகிக் கொடுக்கோளால்நிலம்கொண்ட *

கிறியம்மான்கவராத கிளரோளியால்குறைவிலமே.

அறிவினால் } “நமக்கு அறிவு இல்லையே!” என்று
இல் } குறைபடமாட்டாத
லா }
அகல் ஞாலத் } விரிவான நிலவுலகிலுள்ளாரனை
தவர் அறிய } வரும் அறியும்படியாக
(கருமயோகம் முதலிய) ஸகலோ
பாயங்களையும்
நெறி எல்லாம் } ஸாரமாகவெடுத்தருளிச்செய்த
எடுத்து }
உரைத்த }
கிறை ஞானம் } பரிபூர்ண ஞானத்தையுடைய
ஒரு மூர்த்தி } விலக்ஷணஸ்வாமியாய்,

குறிய மாண் } வாமந ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தை
உரு ஆகி } யுடையனாய்
கொடுகோ } (மாவலியை வஞ்சிக்கையாகிற)
ளால் } கொடியவழியினால்
நிலம் கொண் } பூமியைத் தன்னதாக்கிக்
ட } கொண்ட
கிறி } உபாயஜ்ஞான
அம்மான் } எம்பெருமான்
கவராத } விரும்பாத
கிளர் ஒளியால் } மிகுந்த லாவண்யத்தில் இருப்ப
குறையு இலம் } முடையோமல்லோம்.

* * *—[அறிவினால் குறைவில்லா] தண்ணீப்பெறுதற்கு உபாயமானவற்றையெல்லாம் நானே அருளிச்செய்து, ஹிதோபதேசத்திற்குப் பாங்கல்லாதவர்களைத் தன் அழகாலே ஊப்படுத்திக் கொள்பவனான பெருமான் நிரும்பாத லாவண்யம் எனக்கு எதற்காக? என்கிறான்.

“அறிவினால் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவர்” என்பதற்கு ‘அறிவினால் பரிபூர்ணர்களுள்ள இவ்வுலகத்தவர்கள்’ என்று பொருளன்று. ‘நமக்கு அறிவு இல்லையே!’ என்று குறைபட்ட அறிவாதவர்கள் என்றபடி. ‘நமக்குச் சோறில்லையே, தண்ணீரில்லையே, துண்ணியில்லையே!’ என்று குறைபடுபவர்கள்; அறிவு இல்லையே’ என்றமாதிரி குறைவுபடுவதில்லை ஊர்வரிகள். இங்கே நம்பிள்ளையே—‘நாட்டார் அந்த பாராதிக்கெல்லாவற்றாலும் காரியமுடையராயிருப்பார்களிறே; அறிவொன்றிலுமாயிற்று குறைவுபடவற்பாதது. அறிவால் காரியமின்றிக்கேயிருப்பாராயிற்று.”

பகவத்கீதை அர்ஜுனனோடுநோக்கி அவதரித்ததாயினும், அவனை ஒரு வியாஜமாக விடுத்த அஸ்தாதிக்களுக்குமாக அது அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே “அகல்ஞாலத்தவரையெல்லாமெடுத்திவைத்த” என்றார். கர்மஜ்ஞான பக்திப்பரத்திகளும், அவதாரதூஷணம், புருஷோத்தமவிக்ரைய முதலானவைகளுமான உபாயங்களெல்லாவற்றையும் திருநின்றபற்றி “நேறியெல்லாம்” என்கிறார்.

[குறியமாணுருவாகி இத்தயாதி] உபதேசத்தாலே திருந்தாதாரை வடிவழகாலே திருத்தவதொருமுறை உண்டாதலால் அது இங்கு விவக்ஷிதம். கொடுங்கோள்—கோள் என்று ப்ரதிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது; முதனிலைநின்ற தொழிற்பெயர். கொடிய கோளாவது கடினமான ப்ரதிக்ரஹம், சிறியகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே கொண்ட வஞ்சனையைச் சேன்னபடி.

கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட என்ற இவ்விடத்து “கஷ்ணஸ்ப்ஷண! சுவலவடிவஃ தவ வஸதி? யானிதா ஸ்ஷமஸ்யஷி, கஷ்ண சூரதாஸ்தநாய, க்ஷுதவ ஜநக? நெவ த்ராத்ஸாராமி கிந்தெஹ்ஷி டிஷாதி? த்ரி வடிவநிதிகர ஹதிரகத்யூஷேசக், நெத்ரெஹ் கஜ் ஹவமஹ-ஃ ஸயிதி கிமிஷந வாகநா வஸ வாயகி—கஸ்த்வம் ப்ரஹ்ம! அபூர்வ! க்வ ச தவ வஸதி: யாகிலா ப்ரஹ்மஸ்ருஷடி: கஸ்தே த்ராதாஸ்தி அநாத: க்வ ச தவ ஜநக: வைதாதம் ஸ்மராமி, கிம் தே அபீஷ்டம் ததாமி, த்ரிபதபரிமிதா பூமி: அத்யல்பமதத், த்ராலோகம் பாவகர்ப்பம் பலிமிதி நிகதந் வாமநோ வஸ ஸபாயாத்.” என்கிற ச்லோகம் அநுஸந்திக்கத்தகும். இது மாவலிக்கும் வாமந்மூர்த்திக்கும் ஸம்பாஷணையான ச்லோகம். இதன் மிகவினிய பொருளைக் கேண்மின்—;

மாவலி:—[ஹே ப்ரஹ்ம! த்வம் க:?] ப்ரஹ்மணகுமானே! உ யாவன்? என்று கேட்க;

வாமனன்:—[அபூர்வ:] என்கிறான். இதற்கு இரண்டு பொருள்; இதுவரையில் ஒரு நாளும் நான் இரப்பாளாக வந்தவனல்லேன் என்பது ஒருபொருள்: “நவீஜ்யதே வ-வடி: யஷ்டாஸி ஸ:—சுவலவடி:” என்கிற வ்யுத்தத்தியினால் ‘எல்லார்க்கும் முற்பட்டவன் நான்’ என்பது மற்றொரு பொருள்.

மாவலி:—[தவ வஸதி: க்வ] உனது இருப்பிடம் யாது? என்று கேட்க, தி 8. —29.

வாமனன்:—[யா அகிலா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டி:—ஸா மம வஸதி:] என்கிறான். யாசகஜ்ஞ: யாலே பிரமன் படைத்த உலகமெங்கும் திரிபவன் நான் என்பது ஒருபொருள். * கருத் யபுயிர்க்குயிராய்க் கர்த்தெங்கும் பரத்துறைபுமொரு தனிநாயகனாயிருப்பவன் யான் என்பது மற்றொரு பொருள்.

மாவலி:—[தே த்ராதா க:?] நீ யாருடைய ஸம்ரக்ஷணையில் இருந்து வருகிறாய்? என்று கேட்க;

வாமனன்:—[அநாத:] என்கிறான், எனக்கு யாரும் நாதனில்லை என்கை. புகல்துத் திரிகிறேனென்பதும், உலகுக்கெல்லாம் நானே நாதனாதலால் எனக்கு யாரும் நாதனில்லை என்பதும் கருத்து.

மாவலி:—[தவஜநக: க்வ] உன்னுடைய தகப்பனார் எங்கே? என்று கேட்க;

வாமனன்:—[தாதம் நைவ ஸ்மராமி] என்கிறான். தகப்பனார் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை யென்கிறவிது மிகவும் சாதுர்யமான பேச்சு. மிக்க இளம்பிராயத்திலேயே தகப்பனாரை யிழந்துவிட்டேனென்பதும், உலகுக்கெல்லாம் நானே பிதாவாகையால் எனக்கொரு பிதா இருக்க நியாயமில்லைபென்பதும் கருத்து.

மாவலி:—[தே கிம் அபிஷ்டம் ததாநி?] உனக்கு நான் கொடுக்கவேண்டியதாக ? விரும்பும் பொருள் என்? என்று கேட்க;

வாமனன்:—[திரிபதபரிமீதா பூமி:] என்றான்; * என்னுடைய பாதத்தால் யானைப்பூமவடிமன் வேண்டாமெனத் தனை யென்கை.

இப்படிப்பட்ட வாக்காதுர்யத்தை நினைத்துக் கொடுக்கோளால் நிலங்கொண்ட என்ற தாகவுமாம்.

கிறி—உபாயம்; அவன் தரும் விரகு அறிந்து வாங்கவல்ல பெருவிரகன் என்கை, இப்படிப்பட்ட பெருமான் விரும்பாத லாவண்யத்தில் எனக்கு அபேகைகூறில்லை யென்று ளாயிற்று.

...

...

....

...

(சு)

கிளரோளியால்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து *

கிளரோளியஇரணியனது அகல்மார்பம்கிழித்துகந்த *

வளரோளியகனலாழி வலம்புரியன், மணிரீல *

வளரோளியான்கவராத வரிவளையால்குறைவிடமே.

(எ)

கிளர் ஒளியால் } கிளர்கின்ற தேஜஸ்ஸு நிரம்பப்
குறைவுஇல்லா } பெற்ற
அரி உரு ஆய் } நரசிங்கமூர்த்தியாய்
கிளர்ந்து } சிறிக்கொண்டு தோன்றி,
எழுந்து }
கிளர் ஒளிய } மிக்கதேக பொருந்திய
இரணியனது } இரணியனுடைய
அகல் மார்பம் } சிசுலமான மார்பை
கிழித்து } இருளே வாக்கித் திருவுள்ள
உகந்த } முகந்தவனும்,

வளர் ஒளிய } வளர்கின்ற ஜ்வாலையையுடைய
கனல் } நெருப்புப் போலேயிருக்கிற
ஆழி } சக்கரத்தையும்
வலம்புரியன் } சங்கையுமுடையவனும்,
ரீலம் மணி } நீலரத்தம் போன்று விளங்கு
வளர் ஒளி } கின்ற திருமேலி விளக்கத்தை
யான் } யுடையனுமான பெருமான்
கவராத } விரும்பாத
வரி வளையால் } அழகிய வளையில் அபேகை
குறைவு இலம் } யுடையோமல்லோம்.

* * *—[கிளரோளியால்.] ஆச்ரிதவிரோதியான இரணியனைப் பிளந்தொழிந்த நரலிம் ஹன் விரும்பாத வளை எனக்கு வேண்டாவென்கிறான்.—கிளர்ந்த வொளி குறைவின்றிக்கே

புருத்திர நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய்ச் சிறிக்கொண்டு தோற்ற இரணியனுடைய அகன்ற பார்வைக்கிழித்து 'சிறுக்கனுடைய விரோதி தொலைப் பெற்றோர்.' என்று திருவுள்ள மூலத்தவன்.

வளரோளிய கனலாழி வலம்புரியன்—இரணியனது உடல் நரஸிம்ஹனுடைய திருக்கங்களுக்கே இரைபோரப் பெருமையாலே திவ்யாயுதங்களுக்கு இங்குக் காரியமேயில்லை யாயிற்று: 'இங்கு நமக்கு ஒன்றும் இரை கிடைக்கவில்லையே!' என்கிற சிற்றத்தினால் சங்கும் =க்காரும் கதகதென்று வயிறெறிகிறபடி.

அப்படிப்பட்ட எப்பெருமான் விரும்பாத—(அதாவது) அவன் வாங்கித் தன் கையில் ஐட்டுக்கொள்ளாத வளை எனக்கு வேண்டா என்றாலாயிற்று. (எ)

வரிவளையால்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை *

எரியழலம்புகஆதி இருநிலமுன்றுயர்தலிர்த்த *

தேரிவரியசிவன்பிரமன் அமரர்கோன்பணிந்தேத்தும் *

விரிபுகழான்கவராத மேகலையால்குறைவில்லே.

(உ)

முன் வரிவளையால்	முன்பொருகாலத்தில் வரிகளையுடைய சங்கில் நின்று முண்டான	துயர்	(பெரும்பாரத்தினாலுண்டான) கஷ்டத்தை
பெருமுழக்கால்	மிகப்பெரிய கோஷத்தினாலே	தெரிவு அரிய சிவன் பிரமன் அமரர்கோன்	போக்கிவனும், (இவ்வுபகாரத்திற்காக) அறிப முடியாத சிவன் பிரமன் இத்தி ரன் அகிய தீவர்கள்
எரி ஆழலம்	கிளர்ந்தெரிகிற (பயமாகிற) அக்கரியானது	பணிந்து ஏத்தும்	வணங்கி துதிக்கப்பெற்ற
அடங்காரை புக	பகைவர்களிடத்துப் புகும்படி யாக	விரி புகழான்	பார்த்த புகழையுடையனுமான எம்பெருமான்
ஊதி இருநிலம்	(சங்கை) ஊதி விசாலமான புமண்டலத்தி னுடைய	கவராத மேகலையால் குறைவு இலம்	விரும்பாத அரைவடத்தில் அபேகையுடையோமல்லோம்.

* * * —[வரிவளையால்.] மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்து விரோத களைத் தொலைத்து அமரர்கள் துதிக்க நின்ற பெருமான் விரும்பாத மேகலை எனக்கு எதுக் கென்கிறேன்.

வரிவளையால் என்கிற பதம் 'குறைவில்லா' என்பதில் அந்வயிப்பதன்று, 'பெருமுழக்கால்' என்பதில் அந்வயிப்பதாகும்; 'ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலுண்டான மஹாகோஷத்தாலே' என்றபடி. "படைபோர்புக்கு முழங்கும்பா பாஞ்சசன்னியம்" என்கிறபடியே பாஞ்சசன்னியம் முழங்கினவளவிலேயே எதிரிகள் குடல் குழம்பிக் குமுறிப்போவர்கள். பாரதாபுதம் முதலிய பிரகரணங்களில் இதன் பெருமை அறியத்தக்கது.

கண்ணபிரானையன்றி மற்று எவனையும் கனவிலுங் கருதாதிருந்த ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு சிசுபாலனோடு விவாஹம் நடத்துவதாகக் கொடித்து வித்தமாயிருந்த மையத்தில் கண்ணபிரானது வரவை பெதிர் பார்த்திருந்த அப்பிராட்டியின் நெஞ்ச முறிந்துபோய் இனி நாம் உயிர் துறப்பதே நல்லுபாயம் என்று நிச்சயித்திருந்த ஸ்ஷணத்தில் கண்ணபிரான் மிகவினாந்து எழுந்தருளிப் புறச்சோலையிலே நின்று தனது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊத, அவ்வோசை ருக்மிணிப்பிராட்டியை மகிழ்வித்தவளவேயன்றி, சிசுபாலனையும் அவனைச்சார்ந்தவர்களையும் எரியழலம் புகச்செய்தமை ப்ரஸித்தம்; இப்படிப்பட்ட இதனா ளங்கள் இங்குக் கொள்ளத்தக்கன.

[தேரிவரிய இத்யாதி.] எம்பெருமான் எங்கெங்கு வெற்றிபெற்று நிற்கின்றோடு அங்கங்கெல்லாம் சிவனும் பிரமனுமிந்திரனும் முதலானவர்கள் பணிந்து ஏத்துவார்கள்; அப்படி அவர்கள் ஏத்துவது பரபரனை எம்பெருமானுக்கு ஒரு பெருமையன்றாகிலும், துர்மனங் கொண்டாடித் திரியும் அத்தெய்வங்கள் அந்த துர்மானத் தவிர்த்து காலவிசேஷங்களிலே எம்பெருமானைப் பணிந்தேத்துகை அவர்களுக்கும் ஸ்வரூபலாபமாய் எம்பெருமானுக்கும் ஒருவாறு ஸந்தோஷகரமாயிருக்கையாலே ஆழ்வார்கள் அதனை ஒரு பொருளாக எடுத்தக் கூறுவர்கள்.

மேகலை—வெவறா என்ற வடசொல் திரிபு.

...

(உ)

மேகலையால்குறைவில்லா மெலிவற்றவகலல்துல் *

போகமகன்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயமுதுணித்து *

நாகமிசைத்துயில்வான்போல் உலகெல்லாம்நன்கொடுங்கு *

யோகணைவான்கவராத உடம்பினால்குறைவிலமே *

(க)

மே கலையால்	உடையழகினால்	புயம்	தோள்களை
குறைவு இல்லா	குறையற்றவனும்	நாகம் மிசை	அறுத்தொழித்தவனும்,
மெலிவு உற்ற	ஸுகுமாரத்தன்மை பொருந்	துயில்வான்	ஆகிசேஷன்மீது
	திவனும்	போல்	உறங்குவான்போலே
அகல் அல்குல்	அகன்ற நிகம்பப் பரசேதத்தை	உலகு எல்லாம்	ஸகலலோகமும்
	யுடையவனும்	நன்கு ஒடுங்க	நன்மையிலே சேரும்படி
போகம்	போகத்திற்குரியவனான	யோகு அணை	உபாயசிந்தை பண்ணுமவனான
மகள்	உஷையென்னும் பெண்ணுக்கு	வான்	எம்பெருமான்
தந்தை	தகப்பனென்கிற	கவராத	விரும்பாத
புகழ்	புகழையுடையனும்	உடம்பினால்	உடம்பில் அபேகையுடையோ
விறல்	பலிஷ்டனான	குறைவு இலம்	மல்லோம்.
வாணன்	பாணஸூரனுடைய		

* * *—[மேகலையால்] வாணனாயிரம் தோள்துணித்த பெருமான் விரும்பாத உடம்பு எனக்கு ஏதுக்கு? என்கிறான். “மேகலையால் குறைவில்லா” என்பது பாணஸூரபுத்திரியான உஷைக்கு அடைமொழி. மேகலை என்பதைக் கீழ்ப்பாசுரத்திற்போலே வெவறா என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகக்கொள்ளவுமாம்; அன்றி, “மே-கலையால்” என்று இரண்டு சொல் வடிவமாகக்கொண்டு, விரும்பத்தக்க [கலை] வஸ்துத்தினால் என்று கொள்ளவுமாம். “நம்புமேவும் நசையாகும்மே” என்பது தொல்காப்பியம். மேம்பாடுடைய கலையினால் என்னவுமாம்.

“உஷைக்குக் கூறையுடை அழகியதாயிருக்கும்போலேகான்” என்பராம் வங்கிப் புரத்து நம்பி. அல்குல்—மத்யப்ரதேசம். அல்குலென்று பெண்குறியையே சொல்லுவதாகப் பலர் பிரமித்திருப்பதுண்டு. திருக்கோவையார் முதலிய நூல்களில் சிற்சிலசிடங்களில் அப்பொருளில் பிரயோகம் கண்டாலும் அருளிச்செயல்களில் காண்கிற பிரயோகம் அப்பொருளில் அல்ல. “திருமலிந்து திகழ்மார்கு தேக்கவந்தென்னல்குலேறி” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் “பூந்துகில் சேரல்குல்” என்ற பெருமாள் திருமொழியும் முதலியன காண்க.

உடம்பினால்குறைவில்லா உயிர்பிந்தமலைத்துண்டம் *

கிடந்தனபோல்துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்துகந்த *

தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூடமர்ந்துறையும் *

உடம்புடையான்கவராத உயிரினால்குறைவிலமே.

(ஐ)

உடம்பினால் } பெரியவுடம்பு படைத்த
குறைவுவில்லா } அசரக்கூட்டங்களை
அசரர் குழாம் } உயிரைவிட்டு நீங்கின பர்வத
உயிர் பிரிந்த } கண்டங்கள் கிடந்தார்
மலை துண்டம் } போலே
கிடந்தனபோல் } பலபல கண்டங்களாம்படி
பல துணி ஆ } துணித்து
தணித்து } (ஆச்சரிதவிரோதிகள் தொலைந்தன
வென்று) திருவுள்ள முவந்த
உகந்த } வலையு,

ஒரு கூறு } (தனது திருமேனியின்) ஒரு
பக்கத்திலே,
தடம்பு புனல் } பரந்த கங்காநீர்த்தத்தத்தத்தத்த
சடை முடியன் } ஐடாமகுடத்தையுடையான
தனி அமர்ந்து } சிவபிரான் பொருந்தி வாஸம்
உறையும் } பண்ணப்பெற்ற
உடம்பு உடை } திருமேனியை யுடையவனு
யான் } எம்பெருமான்
கவராத } விரும்பாத
உயிரினால் } ஆக்மாவில் அபேகையுடையோ
குறைவு இலம் } மல்லோம்.

* * *—[உடம்பினால் குறைவில்லா.] முன்னடிகளால் எம்பெருமானுடைய விரோதி
ரணை ஸாமர்த்தியம் பேசப்படுகிறது. “உடம்பினால் குறைவில்லா” என்கிற அடைமொழி
அசரர்குழாத்திலே அர்வயிக்கும். “ஊன் மல்கிமோடு பருப்பார்” என்கிறபடி கண்ட
பொருள்களையும் தின்று உடம்பை வளர்த்திருப்பார்கள் அசரர்கள். ஆத்மாவைப் போஷி
யாதே தேஹபோஷணத்திலேயே நோக்குடையவர்கள் என்றபடி.

பண்டொருகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் இறகுகளோடு கூடி வானத்திலேழுந்துநின்று
நாடுகாங்களுக்கு விராசங்களை விளைத்திட்டனவென்றும், அப்போது தேவேந்திரன் தனது
வஜ்ராயுத்தினால் அம்மலைகளின் இறகுகளைத் துணித்து வீழ்த்தனன் என்றும் இதுஹாஸங்கள்
கூறும். எம்பெருமானால் துணித்து வீழ்த்தப்பட்ட அசரர்கள் அம்மலைகளோடு ஒப்பிடத்
தக்கவர்களெனக் கொண்டு “உயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல்” எனப்பட்டது.
“ஊப்ரணையுக்கொண்டு ஸஞ்சரித்த பர்வதங்கள் இந்தரன் கையில் வஜ்ராயுத்தாலே பல
கூறும்படி துணியுண்டு கிடந்தாப்போலே அஸூரவர்க்கத்தைப்பல கூறும்படி துணித்துக்
தாணியிற்று” என்பது நம்பினீயே.

ஸுதர்சனசகத்தில் “கூரதஸமர—உமலுஷாநா—கூருதஸகருதக ஸ்பந்தாநா”
என்றதை நோக்குமளவில் திருவாழியாழ்வான்தானே மலைகளைத் துணித்ததாக ஏற்படு
கின்றதே! என்று சிலர் சங்கைகொள்வர்கள்; இதற்குப் பரிஹாரமாவது அந்த ஸுதர்ச
சகத்திலேயே “ஸக்திய-அலெஷா-உஷா-நவவாஸா-உவவஜா-நீ—சக்தியல்யேஷா-
தம்ஷ்ட்ராக பரசமுகவ்யாபிரீ” என்றருளிச் செய்த கணக்கிலே திருவாழியாழ்வானுடைய
சக்தியின் ஆவேசங்கொண்டே வஜ்ராயுதம் செய்த செயலாகையாலே இரண்டு வகையாகவும்
சொல்லக்குறையில்லை யென்பதாம்.

தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையு முடம்புடையான்—தன்னுடைய
சேஷத்தவத்தைச் சிலகாலங்களிலே மறந்து தன்னையே ஈசுவரனாக அபிமானிக்கும் துர்மானி
யான நூதானுக்கும் உடம்புகொடுக்குமெம்பெருமான் எனக்கு உடம்பு கொடுத்தில
ன்னென்றால் பின்னே இந்த உயிர் எனக்கு எதுக்கு? என்கிறார். “உயிரினால் குறைவில்லா”
என்றது இந்த ஆக்மா தொலைந்து போகட்டுமென்றபடி. நித்யமான ஆக்மவஸ்து எங்கனோ
தொலைந்து போகுமென்று குசோத்யம் செய்யவேண்டா; எம்பெருமானுடைய விரும்பத்
திற்கு உடலாவதே ஆக்மாவுக்குச் சிறந்த ஸ்வரூபம் என்று காட்டினபடி. ஆசார்ய
புருதயத்தில் “சேஷத்வ பஹிர்ப்பூதஜ்ஞாநாந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதின”
ஆதரியர்களே” என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியும், முருகசூப்படியில் “உயிரினால் குறைவில்
மென்கிறபடியே த்யாஜ்யம்” என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியும் இவ்வு உணரத்தக்கன. (1)

உயிரினால் குறைவில்லா உலகேழ்தன்னுள்ளோடுக்கி *
தயிர்வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன் *
சேயிரில்சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துள்பப்த்தால் *
வயிரம்சேர்பிறப்பறுத்து வைகுந்தம்நண்ணுவேரே.

- (கக)

உயிரினால்	எண்ணிறந்த ஆத்மாக்களை	செயிர் இல்	குற்றமற்ற
குறைவு இல்லா	புடைய	இசை	இசையோடு கூடின
ஏழ் உலகு	ஸமஸ்த	சொல்மலை	சொல்மலையாகிய
தன்னுள்	தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே	ஆயிரத்தான்	ஆயிரம் பாட்டினுள்ளே
ஒடுக்கி	யடக்கிவைத்து	இ பத்தால்	இந்தப்பதிகத்தினால்
தயிர் வெண்	தயிரும் வெண்ணெயும் அமுது	வயிரம் சேர்	உரமேறின ஸம்ஸாரத்தை
ணைய் உண்	செய்வனான எம்பெருமான்	பிறப்பு அறுத்து	அடியறுத்து
டானே	விஷயமாக	வைகுந்தம்	பரமபதத்தை
தடம் குருகூர் சடகோபன்—;		நண்ணுவர்	கிட்டப்பெறுவர்.

* * *—[உயிரினால் குறைவில்லா.] இருள் தருமாஞாலத்தில் பிறப்பையறுத்துப் பரமபதம் பெறுதற்கு இத்திருவாய்மொழி ஸாதனமாயிருக்குமென்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டுகிறது.

உயிரினால் குறைவில்லா என்றது ஒரு ஜீவாத்மாவும் தப்பாதபடி என்றவாறு. “நெற்றி மேற்கண்ணானும் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும் நீண்ட நால்வாய், ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டிலொருவனையு முள்ளிட்டவமரரோடும், வெற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கியுய்யக்கொண்ட” என்றும், “மண்ணுந் கிண்ணுந் வாணவரும் தான வரும் மற்றமெல்லாம், உண்ணாத பெருவெள்ள முண்ணாமல் தான் விழுங்கி யுய்யக் கொண்ட” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே இந்திரன் பிரமணீசனென்ற வர்களில் ஒருவரும் தப்பாமல் என்றதாயிற்று.

உலகேழ் தன்னுள்ளோடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டானே = இங்கே நம்பிள்ளைக்கு காண்மின்;—“தயிரும் வெண்ணெயும் களவுகாணப்புகுகிறபோது ‘செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப்போலே அந்யபரதைக்கு உடலாகவொண்ணது’ என்று எல்லாலோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதானம் தன் ஸங்கல்பத்தாலே செய்து பின்னையாயிற்று வெண்ணெயமுதுசெய்தது.” என்பதாம். “உலகேழ் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டான்” என்கிற சொற்செறிவின் அழகை நோக்கி நம்பிள்ளை இங்ஙனே யருளிச்செய்தது இன்சுவைமிக்ந்து. காலில் செருப்போடே கோவிலுக்குச் செல்பவர்கள் கோபுரவாசற்புடையிலே செருப்பை கிட்டு உள்ளேபுகுந்து பெருமானை ஸேவிக்குமளவிலும் செருப்பிலே நினைவு இடையறாமல் செல்லுகின்றபடியாலே “எவாயிம்! தீர்த்தம் ஸாதிக்க; திருத்த முய்ஸாதிக்க” என்னவேண்டும்போதும் ‘செருப்புஸாதிக்க’ என்பர்களாம்; எம்பெருமானும் உலகங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய ஸம்விதானங்களைச் செய்யாமல் நெய் தயிர் வெண்ணெய் களவுகாணப்புகுந்தால் இடையிடையே அந்த உலகநிலையும் உண்டாகி, செருப்பை வைத்துத் திருவடிதொழுத கதையாக ஆய்விடுமென்றெண்ணி, எல்லா லோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதானங்களைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே செய்துமுடித்து அந்யபரதைக்கு இடமறுத்துக்கொண்டு வெண்ணெயமுதுசெய்யப் புகுந்தானென்று ரஸோக்தியிருக்கிறபடி. “கர்ப்பிணிகள் வயிற்றில் பிள்ளைக்கிடாக போஜநாதிகள் பண்ணுமாமோலே உள்விழுங்கின லோகங்களுக்கு ஜீவனமாகத் தயிர்வெண்ணெயுண்டான்” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியும் பரம போக்யம்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பத்தால் ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்கலாமென்றதாயிற்று.

வயிரம்சேர் பிறப்பு=வேண்டாவென்று கழித்தாலும் விடாதபடிகாழ்ப்பு ஏறிக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரம்.

செயிர் இல்=சொற்குற்றமும் பொருட்குற்றமும் இல்லாத என்றபடி.

(கச்)

எட்டாந் திருவாய்மொழி—உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—நண்ணுதார்முதுவலிப்ப.

உரையவதாரிகை. கீழ்த்திருவாய்மொழியில், உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா, ஆறு வேண்டா; இது வேண்டா என்று ஆத்மாத்தியங்கனையெல்லாம் வெறுத்து உதறித் தள்ளப்பார்த்தார். தள்ளினால் தள்ளுண்டு போமவையோ அவை? பேறு பெறுவதற்கு எப்படி அவன் கை பார்த்திருக்கவேணுமோ, அப்படியே முடிசைக்கும் அவன் கை பார்த்திருக்கவேண்டுகையாலே ‘எம்பிரானே! என்னை நீதானே முடித்திடாய்’ என்கிறார். ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தி பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடி. பெருகினமை இத்திருவாய்மொழியிலே விளங்காநின்றது.

ஆழ்வாருடைய ஆர்த்திக்கு மூன்று ஹேதுக்களுண்டு; எம்பெருமானோடு கலங் பெறும் பிரிந்து படும் ஆர்த்தி ஒன்று; ஸம்ஸாரிகளோடு ஸஹவாஸம் பொறுக்க வொண்ணாத தாய் அத்தாலே வரும் ஆர்த்தி ஒன்று; இந்திரியங்கள் விஷயங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டி அரத்தத்தங்களை விளக்கையாலே அத்தாலேவரும் ஆர்த்தி ஒன்று. இவற்றுள் எம்பெருமானுடைய பிரிவினில் வந்த ஆர்த்தி கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே கண்டது. இந்திரியங்களால் வரும் ஆர்த்தி மேலே *உண்ணிலாபியவைவரால்* என்கிற திருவாய்மொழியிலே காணலாகும். ஸம்ஸாரிகளினிடையே ஸஹவாஸம் பொறுக்கவொண்ணாமையாலாகும் ஆர்த்தி இத்திருவாய்மொழியில் காண்பதாகும்.

எம்பெருமானைக் காணப்பெறுவிலும், எம்பெருமானைக் காணப்பொருத பாவிகளின் இடையிலே இருப்பாவது இல்லாமலிருக்குமாகில் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம். அப்படியல்லாமல் உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிடமண்டலத்தினிடையிலே மிக விபரீதமான லோகபாதகங்களைக் கண்ணிலே கண்டு கொண்டு இருப்பதென்றால் இது ஆழ்வார்க்கு எவ்வளவு ஸஹிக்கத்தக்கதாகும்?

திருமங்கையாழ்வார் “மருவியினிய தண்ணுர்த கடன்மல்லித் தலசயனத் துறைவாணர் எண்ணாதே யிருப்பாரையிறைப்பொழுது மெண்ணோமே” என்றும் “கண்ணுளன் கண்ண மங்கை நகராளன் கழல்குடி அவனையுள்ளத்து எண்ணா மாளிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே” என்றும் அருளிச்செய்தார். இதனால் தேறுவது என்ன! எம்பெருமானைச் சிந்திக்கையாகிற பேறுகிடைக்காதொழியினும் எம்பெருமானிடத்திலே அன்பில்லாத பாவிகளைப் பற்றின ஞாபகம் வாராமலிருப்பதே சிறந்தது என்பதாம்.

ஸ்ரீ விபிஷணாழ்வான் “இராமபிரானது கோஷ்டியிலே நமக்கு ப்ரவேசம் கிடைக்கட்டும்; கிடைக்காமற் போகட்டும்; மஹாபாபியான இராவணனுடைய கண்வட்டத்தில் நின்றும் எழுந்து அப்பால் சென்றால் போதும்” என்று துணிந்து *உத்பபாத கதாபாணி: சதுர்ப்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை:* என்கிறபடியே சடக்கென எழுந்து சென்றதுபோல, ஆழ்வாரும் இவ்விறுள் தருமாஞாலத்தில் நின்றும் சடக்கெனவெழுந்து செல்லத்துணிவு கொண்டாலும், அது தம்முடைய இஷ்டப்படி நிறைவேறுவதன்றே; எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தினாலும், அது வேண்டிய சன்றே இது. ஆகையாலே “உனகழற்கே வரும்பரிசு பணிகண்டாய் சாமாறே” என்றும், “கூமாறே விரைகண்டாய் அடியேனைக் குறிக்கொண்டே” என்றும், “கோட்டையினிற் கழித்தென்னை உன் கொழுஞ்சோதியுரத்துக் கூட்டரிய திருவடிக்கண் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே” என்றும் அளவற்ற ஆர்த்தி தோற்றப் பேசுகிறார்.

வரஃ ஹ-தவஹஜ்ஜாவஃ ஜ்ஜாநவ-ஆவஜ்ஜிதி: | ந ஸௌரி ஸிணாவி-வஜ நவ்வாவஃ
‘ஸௌவஃ=வம்’ ஹ-தவஹஜ்ஜாவஃ பன்ஜாரந்தர் வ்யவஸ்திதி: நஸௌரி சிந்தாமிழகஜஸ்த்
வாஸ வையஸம்.” என்கிற ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இதன் பொருளாவது-
பற்றியெனிகிற நெருப்பினிடையே வாழ்ந்தாலும் வாழலாம்; எம்பெருமானைச் சிந்தை செய்ய
அறியாத பாவிகளுடனே கூடியிருத்தல் கூடாது என்பதாம்.

இத்திருவாய்மொழியின் அவதாரிகையை எம்பார் ஒருவகையாகவும் ஆழ்வான் ஒரு
வகையாகவும் யோஜிப்பர்களாம். எம் பார் யோஜிப்பதாவது—கீழே விவரித்தபடி,
‘உன்னையொழியப் புறம்பே பேறுமிழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற ஸ்ரீந்
பால் படுகிற க்லேஸமானது உன்னையிரிந்திருந்துபடுகிற க்லேஸத்தளவல்ல; உன்பிரிவை
ஒருவாறு ஆற்றலாம்; இந்த மஹாபாபிகளான ஸம்ஸாரிகளினிடையிலே இருப்பதாகிற
க்லேசம் ஒரு விதத்தாலும் ஆற்றப்போகவில்லை; ஆகலால் இவ்விருப்பைத் தவிர்த்தருள
வேணும்” என்று பிரார்த்திப்பதாக எம்பாருடைய யோஜனை.

ஆழ்வாறுடைய யோஜனை:—தம்முடைய ஆற்றலுமைக்கு ஸம்ஸாரிகளில் ஆரேனுப்
கூட்டாவாருண்டோவென்று லோகயாத்ரையிலே கண் வைத்தாராழ்வார்; தம்க்கு பகவத்
விஷயத்திலே எவ்வளவு ப்ராவண்யமோ அதற்கு மேற்பட்ட ப்ராவண்யம் அவர்களுக்கு
சப்தாதி விஷயங்களிலேயாயிருந்தது. தாம் பகவத் விஷயத்திலே இழுவாளராய் கோவ
படுகிறுப்போலே அவர்கள் விஷயாந்தாங்களிலே இழுவாளராய் கோவுபடுவது கண்டார்;
வானேறு கண்டவர்களுக்குத்தேனோறு மாய்வது போல, [அதாவது, ஒருவன் தேன் கொட்டி
நொந்துவாரா கிறதெனினோறு யொருவன் வாளால் வெட்டுப்பட்டு நொந்து வந்தால் அந்தப்
பெரு நோவைக் கண்டவாறே தேன் கொட்டின சிறுநோவு தணிவுமாய்போல] ஸம்ஸாரிகுள்ள
பேரிழவிலே ஆழ்வாறுடைய ஆர்த்தி அஸைக்கல்பமாயிற்று. (அதாவது) தம் இழவை மறந்து
இவர்களுடைய இழவையே திருவுள்ளத்திற்கொண்டார்; உடனே எம்பெருமானே நோக்கி
“பிரானே! இவர்களை இப்படித் துடிக்கவிட்டிருக்கலாமோ? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனு
யிருக்கிற நீ இவர்களைக் கரைமரம் சேர்த்தேயாகவேணும்” என்று பிரார்த்தித்துத் திருவடி
களைப் பிடித்துக்கொண்டார்; “இவர்கள் அசேதனங்களன்றிக்கே சேதநாகையாலே இவர்
களுக்கும் சிறிது ருசியுண்டாகியே தீவேணுங்காணும்” என்று எம்பெருமான் அருளிச்
செய்தான்; அதுகேட்ட ஆழ்வார், “பிரானே! சேதநர்களென்று பேர்மாத்ரமாய் அசேதந
ப்ராயங்களான இந்த ஜடங்கள் விஷயத்திலே இங்கனே திருவுள்ளமாகலாமோ? அவசியம்
திருவுள்ளமிட்கியருளவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க; எம்பெருமான் சொன்னான்—“ஆழ்வீர்!
இவர்களை அசேதனங்களாக நான் எப்படிக் கொள்ளமுடியும்? இவர்கள் உண்டி உடை
முதலானவற்றைக் கொள்ளாமலில்லை; அவற்றிலே நல்லது தியதுகளை ஆராய்ச்சி செய்ய
வல்லவர்களாயுமிருக்கின்றார்கள்; அப்படிப்பட்ட இவர்கள் விஷயாந்தாங்களிற்காட்டிலும்
நம்முடைய வாசியை அறியாதேயிருந்தார்களென்றால், இவர்கள் தொலைந்து போகிறபடியே
தொலைந்து போகட்டும் என்று கைவிடுவதுதவிர வேறு நம்மால் செய்யலாவதுண்டே?
இப்பாசிகளைப்பற்றி கவலையை நீரும் விட்டிடும்” என்றான். அதுகேட்ட ஆழ்வார்,
“பிரானே! ஆகில் இப்படிப்பட்டவர்களின் நடுவே என்னை என் வைத்திருக்கிறாய்? இவ்விடத்
தில் நின்றும் என்னை முன்னம் வாங்கவேணும்” என்ன; “ஆழ்வீர்! உம்மை முன்னமே
வாங்கிவிட்டேன் காணும்; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி உம்பைச் செய்துவைத்திருக்
கிறேனல்லவா? இவ்வுலக யாத்ரையைச் சிந்தித்ததனால் உமக்குண்டான க்லேசமெல்லாம்
நீரும்படி ஒன்று காட்டுகிறேன், காணும்” என்று சொல்லிப் பாம்பதத்திலே அயர்வறுமாரர்
கள் அடிமைசெய்யப் பெரிய பிராட்டியாரும் தாமுமாக இருக்கிற விவஷணமான சிருப்பை

எம்பெருமான் காட்டிக்கொடுக்க, “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக்கண்ட தீர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுள் திருவடியே” என்று அநுஸந்தித்துத் தரித்து நுதார்த்தராயத் தலைக்கட்டுகிறார்—என்பதாம்.

இங்கு ஆழ்வானைப்பற்றி ஓர் இதிறாஸம் ஈட்டில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது;—ஆழ்வான் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க ஸர்ப்பத்தினால் பிடிக்கப்பட்ட தவளை கூப்பிடாநிற்க. இது நூறியக் கூப்பிடுகிறதோ! என்று மோஹித்தாராம். “அரவவாய்க் கோட்பட்ட மண்டுக வாணிகேட்டு மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்கி நின்ற பெருமானார்” என்று பின்புள்ளாரும் புகிறார்கள் (*)

நண்ணுதார்முறுவலிப்ப நல்லுற்றார்கறைந்தேங்க *

எண்ணுராத் துயர்விளைக்கும் இவையென்ன உலகியற்கை? *

கண்ணுளா! கடல்கடைந்தாய்! உனகழற்கேவரும்பரிசு *

தண்ணுவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாநே,

(க)

நண்ணுதார்	பகைவர்கள்	கண்ணுளா	தயானுவே!
முறுவலிப்ப	மகிழ்ந்து சிரிக்கவும்	கடல் கடைந்	(தேவர்களுக்கு அமுத மனிக்கக்)
நல்ல உற்றார்	நல்ல உறவினர்கள்	தாய்	கடலைக் கடைந்தவனே!
கரைந்து ஏங்க	மனமுருகிவருந்தவும்	உன கழற்கே	உனது திருவடி வாரத்திலேயே
என் ஆரா	} எண்ணமுடியாத துன்பங்களை	வரும் பரிசு	நான் வந்து சேரும்படி
துயர் விளைக்		தண்ணுவாது	காலதாமதமின்றியில்
கும்	} இத்த லோகயாத்ரைகள்	அடியேனை	அடியேனை
இவை உலகு		சாம் ஆறு	மரணமடையும்படி
இயற்கை	} என்ன;	பணி	அருள் செய்யவேணும்;
என்ன			

கண்டாய்—முன்னிலையசை

* * *—எம்பெருமானே! ஸர்வரக்ஷண ஸமர்த்தனாய் ஸர்வநிர்வாஹகனாய் நீ யிருக்க, இந்த ஸம்ஸாரிகள் அளவுகடந்த துயரங்களை யநுபவித்துக்கொண்டிருக்கும்படி கண்டு என்னால் பொருத்திருக்க முடியவில்லை; இவர்களுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்ப்பதோ, அன்றி இவர்களுடைய இழவை நான் சிந்திக்கவொண்ணாதபடி என்னை முடிப்பதோ செய்யவேணும் என்கிறார்.

உலகத்தில் ஒவ்வொருவர்க்கும் பகைவர் என்று சிலரும் நண்பர் என்று சிலரும் இருப்பார்களே; ஒருவனுக்கு ஓர் ஆபத்து நேர்ந்தால் ‘அந்தோ! நேர்ந்ததே!’ என்று அனைவரும் கூடி வயிறு பிடிக்கவேண்டியிருக்க, சிலர் உகந்து சிரிக்கும்படியும் சிலர் வருந்தும்படியும் மாவதே! என்று லோகயாத்நிரைக்கு வருந்துகிறாராழ்வார், இங்கு ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—“ஒருவனுக்கு ஓர் அநர்த்தம் வந்தவாறே அற்றைக்கு முன்பு வெற்றிலை தின்றபயார்களேயாகிலும் அன்றாக ஒரு வெற்றிலை தேடித்தின்பது, ஓர் உடுப்பு வாங்கிபுடுப்பது, சிரிப்பதாகா நிற்பர்களாயிற்று.”

எண்ணுராத் துயர்விளைக்குமலை—நண்ணுதார் முறுவலிப்பதும் நல்லுற்றார்கறைந்து எங்குவதுமாகிய எல்லாம் ஆழ்வார்க்கு எண்ணுராத் துயரமாகத் தோற்றுகின்றது. எல்லாரும் எம்பெருமானையே பரமபந்துவாகக் கொண்டு அவனுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் கரைத்தேங்கவும், அவனுக்கு இன்பம் மிகுந்தால் குதுகலிக்கவும் பார்ப்பதாயிருக்க, ஆபாஸபத்துக்களுக்காகச் சிலர் வயிறு பிடிப்பதும், பகைமை பாராட்டிச் சிலர் முறுவலிப்பதும் ஆழ்வார்க்கு அஸுஹ்யமாயிருக்கிறது.

* ஸதைகருபுரபாய * என்கிறபடியே எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிற எம்பெருமானுக்கும் துன்பம் விளைவதும் இன்பம் மிகுவதும் உண்டோவென்னில்; மங்களாசாஸ்திர பர்களுடைய கருத்தாலே உண்டென்க. அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்று ஆழமென்னுறியிர்” என்றும் “அவத்தங்கள்வினையும் என் சொற்கொளந்தோ!” என்றுமுன் பாசுரங்களை நினைப்பது.

இவையென்னவலகியற்கை! = அவரவர்களுக்கு லாபநஷ்டங்கள் உன்னளவிலேயே காத்தே புறம்பேயாம்படி இப்படியொரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணிவைப்பாயோ பெருமானே! என்கிறார்.

“நான் பண்ணிவைத்ததுண்டோ? அவரவர்கள் பண்ணின கருமங்களின் பலன் தொடர்ந்து வருகிறவித்தனையன்றே; நம்மால் வந்தது ஒன்றுமில்லை காணும்” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாய்! என்று அவன் நெஞ்சிலேபடும்படி விளிக்கிறார். அவரவர்கள் பண்ணின கருமங்களின் பலனை அவரவர்கள் அநுபவித்தே தீரவேணுமாகில் உன்னுடைய க்ருபைக்கு இலக்குத்தான் எங்கே? என்கிறார் கண்ணாளா! என்பதனால். க்ருபையுடையவனைக் கண்ணுடையவனென்பார்களே. உன்னுடைய க்ருபைக்கு இலக்காக்க வேண்டியவர்களை லீலைக்கு லீஷயமாக்கலாமோ பிரானே! என்கிறார். [கடல்கடைந்தாய்] உன்வடிவழகிலே சிறிதும் கண்செலுத்தமாட்டாதவர்களும், பாயோஜனாந்தமே கண்ணுயிருப்பவர்களும், காரியம் தலைக்கட்டினவாறே உன்னோடே எதிரம்பு கோப்பவர்களுமான தேவர்களுக்குச் சாவாமருந்து கொடுப்பதற்காகத் திருமேனி நோவக் கடல் கடைந்தவனல்லையோ தீ.

“ஆமாம்; தேவர்களுக்கு நாம் காரியம் செய்ததுண்டு; அவர்களுக்கு இச்சையாவது இருந்தது; அதுவுமில்லாதவர்களுக்கு என்னால் செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லையே!” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஆகில் இவர்கள் நடுவேயிராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேணுமென்றார்; ‘உன்கழற்கே வரும்படிக்’ என்னும்போதே, அப்படியே செய்கிறேமென்று எம்பெருமான் தலைதுலக்க, ஆகட்டுமாகட்டுமென்று தலையாட்டும்படியாயோ என் நிலைமையுள்ளது; இனிக்காலதாமதம் செய்யலாகாது என்கிறார். தண்ணுவாது—விளம்பம் செய்யாமல்; தண்ணுத்தல்—தாப தித்தல்.

சாமாறுபணி—சரீரம் முடிந்ததாம்படி பார்த்தருள் என்கை. சரீரவியோகந்தானே மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற மதாந்தரஸ்தர்களைப் போலன்றியே, நித்யகைங்கர்யம்பண்ணி ஆனந்திப்பதே மோக்ஷமென்று உறுதிகொண்டிருக்கிற ஆழ்வார் இப்போது சரீரவியோகம்தீர்த்ததைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்படி பிரார்த்திப்பது ஏனென்னில்; இக்கொடியவர்களின் நடுவேயிருக்கிற இருப்புத் தவிர்த்தால் போதும் என்பது இப்போதைய நிலைவு போலும். (க)

சாமாறும்கேமோறும் தமருற்றர்தலைத்தலைப்பெய்து *

எமாறிக்கிடந்தலற்றும் இவையென்னவலகியற்கை *

ஆமாருன்றறியென்னான் அரவணையாயம்மானே!

கூமாறேவிரைகண்டாய் அடியேனைக்குறிக்கோண்டே.

(உ)

சாம் ஆறும்	திடீரென்று மரண மடைவதும்	உற்றார்	உறவினர்களும்
கெடும் ஆறும்	பலவகைக்கஷ்டங்களையடைவதும்	தலைத்தலைப்	} ஒருவர்க்கொருவர் மேல் விழுந்த
	(இதுகாசணமாக)	பெய்து	
தமர்	தாயாதிகளும்		

மூன்று கிடந்து கூற்றும் தலை உலகு திறை என்ன தூவு அணை மாய் அம் மானே!	ஏங்கிக்கிடந்து கதறும் படியான இந்த லோக யாத்ரைகள் என்னே! சேஷசாமியான ஸ்வாமியே! அடியேன்	ஹே ஹே ஒன்று அறி யேன் அடியேனை குறிக்கொண்டு கூட ஆறு	உய்யுங்கையைச் சிறித மறி கின்றிலேன்; இப்படிப்பட்ட அடியேனை திருவுள்ளம் பற்றி (திருவடிவாரத்திலே) அழைத்தக் கொள்ளுப்படி விரைந்தருளவேணும்.
---	---	--	--

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “எண்ணுரத்தாயர்” என்று ஸமுதாயமாகச் சொன்னதைச் சிறிது விவரித்து, இப்படி இவர்கள் படுகிறதுக்கங்களைப் போக்கியருளமாட்டாயாகில், என்னியாவது உன் திருவடிவாரத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேனுமென்கிறார்.

சாமரூபம்—வெகுநாளாகு ஜீவித்திருக்கப்போகிறதாகப் பாரித்திராநிறகையில் திடி விழத்தாற்போலே திடென்று ஸம்பவிக்கிற மரணமும். இவ்விடத்தில் “ராசி மஹேஷத்தி வ ஷ்ஷிதி ஸுஷுஹாதம் ஹாஸாநுஷெஷிதி ஹஸிஷிதி வங்கஜஸ்ரீ! உதம் விநியக் கோஸமதே விரெவெ ஹாஹணஹண! நயிடீம் மஜ உஜ்ஜவாஃராத்நிர் கமிஷ்யதி பவிஷ்யதி ஸுப்ரபாதம் பாஸ்வாதுதேஷ்யதி ஹஸிஷ்யதி பங்கஜஸ்ரீ; இத்தம் விசந்தயதி கோஸகதே த்விரேபே ஹாஹந்த! ஹந்த! நஸிரீம் கஜ உஜ்ஜஹார.” என்கிற ச்லோகம் காரணத்தக்கது. (இசன் சுருத்து.) ஒரு வண்டானது மாலைப்பொழுதில் ஒரு தாமரை மலரினுள்ளே புழுத்து மதுப்பருகத்தொடங்கியது; ஸூரியன் அஸ்தமித்தவாறேமலர் மூடிக்கொண்டது; இரவெல் லாம் வண்டு அதனுள்ளேயே கிடக்கவேண்டியதாயிற்று; கிடக்கும்போது, இரவுகழிந்து போழுதுவிடியப்போகிறதென்றும் தாமரை மலர்ப் போகிறதென்றும், உடனே கிளம்பிச் சென்று குடும்பங்களோடே சேர்ந்து களிக்கப்பெறலாமென்றும் பாரித்துக்கொண்டிருந்தது; திருக்கையில், ஒரு காட்டான திடென்று அத்தாமரையோடையிலேறங்கி அனைத்தையும் வேர் பறியாகப்பறித்துக் கப்பீகரித்திட்டது என்கை. இந்தக்கணக்கிலே மனிசர்களுக்கு நேரும் மாணத்தன்பங்களும் பலபல.

கெமோறும்—பிறரைக் கெடுக்கவேனுமென்று கோலியிருக்குமவர்கள் தாங்களே கெட்டுப்போகிற விதங்களும் பலபல. ஒரு கள்வன் பிறர்மனையிலே புழுத்து திருநலதாகச் சென்றான்; அங்கே அகத்துக்குடையார்சையிலே பிடியுண்டு பரிபவங்கள் பட்டுக்கிடக்கின் றான்; அதுவுமன்றியில் மற்றொரு கள்வன் இவன்றன் வீட்டிலே புழுத்து ஏற்கனவே இவன் பலகாலமாகக் களவுகண்டு திட்டிவைத்திருந்த பொருள்களையெல்லாம் கவர்ந்து சென்றான். இப்படியாக உலகர் கெடுமாறுகள் வாசாயகோசரம்.

[தமருற்றார் இக்யாதி.] ஆழ்வார்க்குத் தமர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாயிருப்பார்கள். உலகர்கள் சரீரஸம்பந்தத்தைப்பற்றிச் சிலரை ஞானிகளென்றும் ஸம்பந்திகளென்றும் குலா விப்போருவர்கள். அப்படிப்பட்ட உறவினர்கள் கீழ்ச்சொன்ன சாவுகளிலும் கெடுகளிலும் மேல்விழுந்து கிடந்து கூப்பாடு போடுவர்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட உலகியற்றை என்னே! கெடுக ஜீவிக்க மனோநியா நிற்கையில் முடிவது, நாலுகாச கையிலேபுண்டானவாறே ‘இது நமக்கு உண்டு’ என்றிருக்க அது கெட்டுப்போவது, தேடிப்பந்துக்களையே தமக்கு ஸகலவித பத்துவுமாக நினைத்து இவற்றுக்கு ஒன்றுவந்தவாறே ‘பட்டேன்! செட்டேன்!’ என்று கூப் பிட்டு அலறுகிறது, ஆகிய இவையுமொரு லோகயாத்ரையே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறா யிற்று.

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! இவ்வுலகு எக்கேடு கெட்டால் உமக்கென்ன? அவர்களைப்போல் அலற்றும்படியான நிலைமையில் உம்மை நான் வைத்திருக்கவில்லையே; என்னைச் சொல்லியலற்றும்படியாகவன்றோ உம்மை நான் வைத்திருப்பது; தளராதே கொள்ளும்” என்றருளிச்செய்ய; ஆமாறு ஒன்றறியேன் நான் என்கிறார். இந்த பர்க்ருதி மண்டலத்திலே என்னை வைத்திருக்கிறாயாகையாலே இது என்னை இனி எப்பாடு படுத்துமோவென்று மிக அஞ்சுகின்றேனென்கை. இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உன்னோடு உறவு குறையற்றிருக்கவும் பர்க்ருதிக்கு வசப்பட்டிருத்தலாலன்றோ உன்னை யிழந்து படுகிறார்கள்; அந்த பர்க்ருதியில்தானே நீ என்னையும் வைத்திருக்கிறது; “ஆற்றங்கரை வாழ்மரப்போல் அஞ்சுகின்றேன்” என்றும், “காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம் போல் ஆற்றத்துளங்காநிற்பன்” என்றும், “பாம்போடொரு கூடையிலே பயின்றும்போல் தாங்காதுள்ளம் தள்ளும்” என்றும், “இருபாடெரி கொள்ளரியிலுள்ளெறும்பேபோல் உருகா நிற்குமென்றுள்ளார்” என்றும் ஞானிகள் கதரவேண்டும்படியான நிலத்திலே என்னை வைத்திருக்கையாலே இந்த ஸம்ஸாரிகளைப்போலே எனக்கும் என்ன ஆகுமோ! என்று அஞ்ச வேண்டும்படியாயிராநின்றதே! என்றவாறு.

“ஆமாறென்று அறியேன் நான்” என்ற விடத்தில் இன்றாருக்கு என்றில்லாமை யாலே, இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆமாறு ஒன்று அறியேன் என்றுமுரைக்கலாம். இவர்களுக்கு இத்துயரம் நீங்கும் வழி அறிகின்றிலேன் என்க.

அரவு அணையாய்! = திருவனந்தாழ்வானொருவனையே * சென்றற்குடையாய்ந்தால் சிங்காசனமாம் இத்தயாதிப்படியே ஸகலவித கைங்கர்யங்களுக்கும் உரியவனாகக் கொள்ள வேணுமென்றொரு நிர்ப்பந்த முண்டோவென்று கேட்கிறபடி.

கூமாறு—கூவுமாறு என்றபடி. என்னை நீ அழைத்துக்கொள்ளும்படியாக என்கை. இவ்விபூதியிலே இவ்வனே கதறுகிறவன் நானொருவனே யல்லது வேறொருவருமில்லை; ஆகையாலே என்னப்பற்றி விசேஷித்துத் திருவுள்ளம்பற்ற வேணுமென்கிறார் அடியேனைக் குறிக்கோண்டே என்று.

....

....

....

....

(உ)

கொண்டாட்டேம்குலம்புனைவும் தமருற்றாவிழுகியும் *

வண்டார்யூழ்குழலாளும் மனையொழியஉயிர்மாய்தல் *

கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணா! அடியேனை *

பண்டேபோல்கருதாது உன்னடிக்கேகூய்ப்பணிகொள்ளே.

(ந)

கொண்டாட் } (புதிதாகச் சிலர் ஏறிட்டுச் செய் | உயிர் மாய்தல் | (திஉரென்று) இறந்து போவதா
டும் } கிற) கொண்டாட்டமும்

குலம் புனைவும் { இல்லாத குலத்தை ஏறிட்டுக்
கொண்டு அறங்கரிப்பதும்

தமர் தாயாதிகளும்

உற்றார் உறவினரும்

எழு நிதியும் அளவற்ற செல்வமும்

வண்டு ஆர் பூ குழலாளும் { வண்டுகள் படிந்த பூக்கள்
நிறைந்த கூர் தலையுடைய
மனைவியும்

மனை வீடும் (ஆகிய இவை)

ஒழிய தன்னைவிட்டு நீங்க

உலகு இயற் கை கண்டு } இந்த லோகயாத்திரையைக்
கண்டு

ஆற்றென் னவ்விக்கமாட்டேன்;

கடல் வண்ணா { கடல் வண்ணானை எம்பெரு
மானே!

அடியேனை அடியானை என்னை

பண்டே போல் { இத்தனை நாளுட்போல் கிணைத்தி
கருதாது ராமல்

உன் அடிக்கே உன் திருவடிவாரத்திலே

கூய் அழைத்துக் கொண்டு

பணிகொள் அடிமை கொண்டாடாவினும்.

***—இப்பாசரத்திற்கு ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி பூரிஸூகத்திகள் இன்சுவையே வடிவெடுத்தவை. ஆசார்யர்களுக்கு சாஸ்தார்த்த சிஷ்ணங்களிற்போலவே லோகரீதி வர்ண நங்களிலும் வல்லமை வியக்கத்தக்கதென்று அஸ்மதாசார்யரான அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்யப்படி.

தன்காம்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—நன்னுதார்முறுவலிப்ப 125

கொண்டாட்டம் = முன்பு இன்னொன்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி அபதார்த்தம் கிடந்தவொருவன் நாலுகாசு கைப்பட்டவாறே நாலுபேர்களால் கொண்டாடப்படும்; அப்படிப்பட்ட கொண்டாட்டமும்.

குலம்புனைவும் = நாலுபேர்கள் கொண்டாடத் தொடங்கினபோதே தாம் அநாதிசாலவே பெரிய நற்குடிப்பிறப்புடையார் என்று காட்டிக்கொள்வதற்காக 'இன்ன திருமீசம்' என்று ஏறிட்டுக்கொள்ளப் புகுவர்களாம்; அங்ஙனே யொரு குலத்தைத் தொடுத்துக் கொள்வதும்.

தம்—ஏற்கனவே தாயாதிகளாயிருந்தாலுங்கூட 'இவனுடைய தாயாதியாக நம்மைச் சொல்லிக்கொள்வது நமக்கு நிற்கேடு' என்று விட்டுத் தொலைவர்கள்; அப்படி விடப்பட்டவர்களை சிறிது செல்வம் பெற்றவாறே தாயாதிகளல்லாதாருங்கூட 'இவனுடைய ஞாநிகளாக நம்மைச் சொல்லிக்கொள்ளுதல் நமக்கு மேன்மை' என்று நினைத்து 'இவரும் நாங்களும் சேரே குடும்பம்' என்று சொல்லி அணுகிப்போருவர்கள்.

உற்றார் = பெண்கொடுத்தல் கொள்ளுதல் முதலிய ஸம்பந்தங்கள் செய்து கொள்வதற்குத் தகுதியற்றவன் என்று முன்னம் கைவிடப்பட்டிருந்தாலும் இப்போதாக உறவுக்கு மேல்விழாநிற்பர்களாம்.

விழுந்தியும் = நாலுகாசு சேர்ந்தவிடத்தே பின்னையும் பத்தெட்டு காசுகள் வந்து சேருமே; அப்படியே சேர்ந்துசேர்ந்து சீரிய செல்வமாகும். அந்தச் செல்வத்திற்கு ஒரு கிசியோகம் வேணுமே.—(இங்கே நம்பிள்ளையீடு;—) “கிணைவிறிக்கே யிருக்கச் செய்தே சருகிலை திரளுமாப்போலே சீரிய நிதிவந்த கைப்புருருமே; அதுக்குப் போக்கடிக்கானுமையாலே செய்வதறியாமை அத்தையிட்டு ஒரு ஸ்திரீயை ஸ்வீகரிக்கும்; அவன் தான் *வண்டார் பூக்குழலாளாயிற்று; இவன் செவ்வியை வண்டே புஜித்துப் போமித்தனை போக்கித் தான் புஜக்கமாட்டான். ஹோமயோக்யதை யில்லாத பருவத்திலேயாயிற்று ஸ்வீகரிப்பது.”

மனையொழிய உயிர்மாய்தல் கண்டு = அவளும் தானுமாய் ஏகாந்தமாக இருக்கைக் கென்று ஒரு மாடமாளிகையைப் பல நிலமாகக் கட்டுவிப்பன்; ஆக இவை யெல்லாவற்றையும் விட்டு ஒருநாள் திடீரென்று மரணம் நேர்பட, அப்போதைய கிர்வேதங்கள் கண்டு பொறுக்கவொண்ணாதவையாயிருக்கும். இதுவரையில் ஒருவாறு இவ்விளிம்புகளை யெல்லாங்கண்டு பொறுத்திருந்தேனாகிலும் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஆற்றகில்வே இதுவால் விரைந்து அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளவேணு மென்றாயிற்று. (௩)

கொள்ளென்றுகிளர்ந்தேழுந்த பெருஞ்செல்வம்நெடுப்பாக *
கொள்ளென்றுதமம்மூடும் இவையென்னஉலகியற்கை ? *
வள்ளலே ! மணிவண்ண ! உனகழற்கேவரும்பரிசு *
வள்ளல்செய்தடியேனை உனதஞ்ஞாலவாங்காயே. (௪)

கொள் என்று } எண்ணிக்கொள் எண்ணிக்
கிளர்ந்து } கொள் என்று மேன்மேலும்
எழுந்த } பெருகித் தோற்றுகிற
பெரு செல்வம் } பெரிய செல்வமானது
கேடுபு-ஆக } நெருப்புப்போல் ஹைலா நாகம்
பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும்
(அதில் நகை யொழியாமல்)

கொள் என்று } அந்தச் செல்வத்தையே மேன்
மேலும் கொள்ளும்படியாக
தமம் மூடும், } தமோ குணம் மேலிட்டுச் செல்பு
இவை உலகு } கின்ற இந்த லோகன்பவபவ
இயற்கை } மிருத்தபடி என்னே!
என்ன }
வள்ளலே } மஹோதாரனே!

மணி வண்ண ஸீலமணிவண்ணனே;
உன கழற்கே } உன் திருவடிவாரத்திலேயே
வரும் பரிசு } வந்து சேரும்படி
அடியேனை அடியேன் விஷயத்தில்

வள்ளல் செய்து—ஒளதார்யத்தைக் காட்டி.
உனது அருளால்—உனது பரம க்ருபையாலே
வாங்காய் கைக்கொண்டருளவேணும்.

* * * [கொள்ளென்று கிளர்ந்து.] ஐச்வர்யமானது அநர்த்தஹேது என்பதைக் கட் கூடாகக் காணுநிற்கச்செய்தேயும், பின்னையும் மேல்விழுந்து அதிலே நசை பண்ணிப் போருகிற லோகயாத்தரையைக் காணப்போகிறதில்லையே! என்கிறார். நெருப்புக்கு ஆச்ரயாசம் என்று பெயர்; தனக்குப் பற்றுக்கோடான இடத்தையே கபளீகரிப்பது நெருப்பின் இயல்பு; அதுபோலவே செல்வமும் தான் பற்றுகிற இடத்தை வேரோடே அழிக்கவல்லது என்பதைக் கண்ணாகக் காணுநிற்கச் செய்தேயும்—என்பது முதலடியின் கருத்து. செல்வம் விஞ்சி ஜீவிக்கப் பெறுமவர்களை அச்செல்வமே காரணமாகப் பொருமையாளர்கள் சித்திரவதம் செய்வது உலகவியற்கையாதலால் ஆழ்வார் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது மிகப் பொருந்தும்.

நெருப்பாக என்றவிடத்தில் உம்மை தொக்கியிருப்பதாகக் கொள்வவேணும்.

கொள்ளென்று தமழமும்—“பகல்கண்ட குழியிலே இராநிழுவாரைப் போலே” என்று ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் அடிக்கடி ஆசாரியர்கள் ஸாதிப்பதுண்டு; அதாவது, திட்டத்தில் ஒரு பெரிய பள்ளியிருக்கும்; அதனைப் பகலில் நன்றாகக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் இரவில் இருளிலே செல்லும்போது ஸஹஸா அதிலே விழுந்து படுவர்களாம்; அப்படியே செல்வம் விநாசஹேது என்பதை ஸபஷ்டமாகக் காணுநிற்கச்செய்தேயும் மீண்டும் அதனையே கொள்ளும்படியாக இப்படியும் ஒரு தமோகுணம்வந்து மூறிமோவென்று ஆழ்வார் வியக்கிறார். தமஸ் என்றும் வடசொல் தமமெனத்திரிந்தது.

வள்ளலே மணிவண்ண—வள்ளல் என்றால் தாராளமாகக் கொடுப்பவன் என்று பொருள்; எதைக்கொடுப்பவனென்னில், மணிவண்ண! என்கிற பதச் சேர்த்தியினால் தனது திருமேனியையே முற்றாட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுப்பவனென்பது பெறப்படும். “மாணிக் கப் பண்டாரத்தையிறே ஒளதார்யம் பண்ணிற்று” என்பது நம்பின்னையிடு. (சு)

வாங்குநீர்மலருலகில் நிற்பனவும்திரிவனவும் *

ஆங்குயிர்கள்நிறப்பிறப்புப் பிணிமூப்பால்தகர்ப்புண்ணும் *

ஈங்கிதன்மேல்வெந்தரகம் இவையென்னஉலகியற்கை? *

வாங்கெனைநீமணிவண்ண! அடியேனைமறுக்கேலே. (ஊ)

வாங்கும் { உலகங்களை யெல்லாம் மிறகு
தன் பக்கலிலே ஸம்ஸரித்துக்
கொள்ள வல்லதான

நீர் நீரிலே
மலர் மலர்ந்த
உலகில் பூமியின் கண்
நிற்பனவும் ஸ்தாவரங்களும்
திரிவனவும் ஐங்கமங்களுமான
ஆங்கு அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள
உயிர்கள் பிரானிகள்
ஈங்கு இப்புவிமில்

மிறப்பு இறப்பு { மிறப்பது இறப்பது வியாதி
பிணி மூப்பால் { கொண்டிருப்பது கிழத்தன
மடைவது ஆகிய இவற்றுலே

தகர்ப்புண்ணும் வருந்திக்கிடக்கும்;
இதன் மேல் { இறந்தொழிந்தபின்போ வென்
னில்
வெம் நரகம் கொடிய நரக வேதனையாம்;
இவை என்ன உலகு இயற்கை!—
மணி வண்ண ஸீலமணி வண்ணனே!

எனை { இத்துயரம் பொறுக்க மாட்டாத
என்னை
வாங்கு { அங்கீகரித்தருளவேணும்
அடியேனை { உன்னடியினுள் என்னை
மறுக்கேல் { கலங்கப் பண்ண வேண்டா.

* * *—பிறப்பது மிறப்பதுமாய் நோவுபட்டுத்திரிகிற இந்த ஸம்ஸாரிகள் நடுவில்சின்
ய், இத்துன்பம் நடையாடாத தேசவிசேஷத்திலே யென்னையழைத்துக் கொண்டருள
வேனுமென்கிறார்.

வாங்கு நீர்மலருலகில் என்பதற்கு இரண்டுபடியாகப் பொருள் கூறுவர்; (வாங்குதல்
சூழ்தலாய்) நீர்வாங்கு—கடல்சூழ்ந்த, மலர்—விஸ்தீர்ணமான, உலகில், என்று ஒரு பொருள்.
ஈற்றொருபொருளாவது, காரியப்பொருள்களுக்கெல்லாம் காரணப் பொருளிலேயே வயமா
கையாலேயே, * சுவனாவ ஸஸஜ-ஊள—அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேன* என்கிறபடியே முழு
முதற்காரணமான நீரிலேயே காரியப் பொருள்களெல்லாம் வயமடைய வேண்டுகையாலும்,
மீண்டும் அதிலிருந்தே உதப்பத்தியாகவேண்டுமென்கையாலும், வாங்கும் நீர்—காரியப்பொருள்களை
யெல்லாம் தன்னிடத்தே சுருக்கிக்கொள்ளுமதான நீரில்கின்று, மலர்—மறுபடியும் உதப்
ப்த்த, உலகில்; என்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட வுலகத்திலே ஸ்தாவரஜங்கமாத்தமகங்களான ஸகலப்ராணிகளும் ஆத்
மவீக்கும் துயரங்கள் கண்கொண்டு காணவொண்ணாதவை; இதற்குமேல் சும்பியாகம் முத
லிய நாகங்களில் படும் யாதனைகளும் அளவிலாதவை; “நாமடித்தென்னையனேக தண்டம்
செய்வதா நிற்பர் நமன்தமர்கன்” என்றும், “நமன்தமர்பற்றி நலீந்திட்டு இந்த ஊனே புகே
யென்று மோதும்போது” என்றும், நமன்தமர்பற்றி பெற்றிறவைத்து எரியெழுகின்ற செம்பி
றூலியன்ற பாவையைப் பாவீதழுவென மொழிவதற்குஞ்சி” என்றும் மஹான்கள் கூறு
வர்கள். இவையெல்லாம் படுப்படியாயோ என்னை நீ இங்கு வைத்திருக்கின்றது? அந்தோ!
இப்படியென்னைக் கலங்கப்பண்ணாதே சடக்கென திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளவேணும்.

மறுக்கிவல்லவலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டேகொன்றுண்பர் *

அறப்பொருளையறிந்தோரார் இவையென்ன உலகியற்கை? *

வேறித்துளவமுடியானே! வினையேனை உனக்கடிமை *

அறக்கொண்டாய் * இனிஎன்னுரமுதே! கூயருளாயே.

(கூ)

மறுக்கி	பயமுட்டி	(இப்படிப்பட்ட ஒப்பனையழைக்காட்டி)
வல் வலை	தங்களது கொடிய வலையிலே	வினையேனை பாவியான என்னை
படுத்தி	சிக்கிக்கொள்ளும்படி செய்து	உனக்கு அற { உன் விஷயத்திலேயே அற்றுத்
குமைத்திட்டு	சித்ரவதம் பண்ணி	{ தீரும்படி
கொன்று		அடிமை { ஏற்கனவே அடிமை கொண்டிருப்
உண்பர்	தங்கள் வயிற்றை வளர்ப்பார்கள்;	கொண்டாய் { பவனே!
அறம்	தருமத்தவத்தை யறிந்து	என் ஆர் { எனக்கு பரிபூர்ணமான
பொருளை	கவலிப்பாரில்லை;	அமுதே { அமுதமே!
அறிந்து ஓரார்		இனி உடனே
	இவை என்ன உலகு இயற்கை!—;	கூய் அருளாய் { அழைத்துக்கொண்டருள
வெறி துவாவம்	பரிமாற்றிக்க திருத்தழாயைத்	{ வேணும்.
முடியானே	திருட்டியிலிணைந்துள்ளவனே	

* * * [மறுக்கிவல்லவலைப்படுத்தி] பரமஹிம்ஸையே போதுபோக்கான இந்த லோக
யாத்நையை நான் காணாதபடி என்னையழைத்துக் கொண்டருளவேனுமென்கிறார். ஆழ்வார்
திருப்புளியாழ்வாரடியிலே திருக்கண்களை மூடிக்கொண்டு எழுந்தருளியிரா நிற்கச்செய்தேயும்
லோகயாத்நை யுள்ளது உள்ளபடியுணர்ந்து பேசுகிறது என்னை! என்று வியக்கவேண்டும்
படியிராகின்றது.

கையிலே நாலுகாசு உள்ளவர்களைக் கண்டால் அதைப் பறிக்கவெண்ணிச் சில உபா
யங்கள் செய்வார்கள்; ‘உன்னை இன்னாரும் இன்னாருமாக இன்னபடி செய்யக் கோரியிருக்கி

றார்கள். என்று சில பொய்களைச் சொல்லி அச்சமுறுத்தித் தங்கனிடத்தே நம்பிக்கையுண்டாய்ப் பொருள்களையெல்லாம் தங்கனிடத்திலேயே கொண்டுவைக்கும் படியாகச் செய்து இப்படியாக விலையிலே அகப்படுத்திக்கொண்டு மரணஞ்சமான ஹிம்னைகளையும் பண்ணி வயிறு வளர்ப்பார்கள் ஸம்ஸாரிகள்; தேவரத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதான ஆத்மவஸ்து ஒன்று இருக்கின்றதே; அது படும்பாடு என்னாடுபோ! என்று சிறிதும் ஆராய்வாரில்லை; இப்படி ஒரு லோகயாத்ரையுண்டாயிருப்பதே! பிரானே. இக்கொடிய ஸம்ஸாரிகள் நடுவே யிருக்கிற வென்னை உன்னுடைய பரமயோக்யதையைக்காட்டி ஏற்கனவே அடிமை கொண்டிருக்கிறாய்; இருந்தாலும் இந்நிலத்திலேயே இன்னமும் வைத்திருவாயாகில் என்னை நீ அடிமை கொண்டதெல்லாம் பழுதாயொழியுமத்தனை; சப்தாதி விஷயப்ரவணராயிருக்கிற இவர்களிலே நானுமொருத்தனாய்த் தொலைந்து போவேனத்தனை; அங்ஙனம் போகாதபடி விரைந்து திருவடி சேர்த்துக்கொண்டருள வேணுமென்றாராயிற்று.

ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவும்திரிவனவும*

நீயேமற்றொருபொருளும் இன்றிரீநின்றமையால்*

நோயேமூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழிய*

கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகம்காட்டேலே.

(எ)

இ உலகத்து	இந்த லோகத்தில்	நோய் மூப்பு	} மனோவியாதி, கிழத்தனம், ஜனன பிறப்பு இறப்பு பிணி என்ற இவை ஒன்றிய அடியேனைக் கூடே கொள் கொடு உலகம் காட்டேல்	} மனோவியாதி, கிழத்தனம், ஜனன மரணங்கள், சரீரபிடைகள் எனப்படுகிற இவை தொலையும்படி அடியானை வென்னை அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்; கொடிய இவ்வுலகத்தை இனிமேலும் காட்டவேண்டா.
நிற்பனவும்	ஸ்தாவரப் பொருள்களும்	பிறப்பு இறப்பு		
திரிவனவும்	ஜங்கமப் பொருள்களும்	பிணி என்ற		
நீயே ஆய்	நீயாகவே யிருந்து	இவை ஒன்றிய		
மற்று ஒரு பொருளும்	} நீயல்லாத பொருள் வேறென்று மில்லாதபடி.	அடியேனைக் கூடே கொள்	} அடியானை வென்னை அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்;	
இன்றி		கொடு உலகம்		கொடிய இவ்வுலகத்தை
நீ நின்றமையால்—நீயிருப்பதனாலே		காட்டேல்	இனிமேலும் காட்டவேண்டா.	

* * *—“ஆழ்வீர்! உம்மை நானழைத்துக்கொள்வதென்று ஒன்றுண்டோ? பேறு உம்மதான பின்பு நீர்தாமே முயற்சிசெய்து வந்து சேரக்கடவிரத்தனை” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமானதாகக்கொண்டு, ஸகல பதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கான பின்பு நீயே யுண்ணைக்கட்டும்வழி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஆயே! என்பதற்கு மூன்றுபடியாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; தாயே! என்று எம் பெருமானே விளிக்கிறபடி; அந்தோ! என்றபடி; “இவ்வுலகத்து நிற்பனவுந் திரிவனவுந் நீயே ஆய்” என்று மேலே கூட்டுகிறபடி.

“தேந் லீநா த்ருணாக்ரமபிக் சலதி” என்கிறபடியே ஸகல ஜங்கமஸ்தாவரங்களையும் அநுப்ரவேசித்து ஆட்டிவைப்பவன் நீயேயானபின்பு எனக்கு நான் ஒரு நன்மைதேடிக்கொள்வதுண்டோ? பத்த ஸம்ஸாரிகளில் நின்றும் என்னை வேறுபடுத்தி முழுசூனாவாக ஆக்கவைத்த நீயே முக்தனுபாக்கி வைத்தருளவேணும் என்றாராயிற்று.

மூப்பு பிறப்பு—மூப்புப்பிறப்பு என்று ஸந்தியாகவேண்டுமிடத்து ‘மூப்பிறப்பு’ என்றனது தொகுத்தல் புணர்ச்சி. “ஒண் சங்கதை வாளாழியான்” என்றவரிடத்திற்போல.

பிணி—தாடித்திரியமுமாம்.

கொடுவுலகம் காட்டேல்=இவ்வுலகத்தின் கொடுமையைத் தவிர்த்து இவ்விழித்தன் னையே நித்ய விபூதியாக்கிக் காட்டித்தரவல்லையேல் காட்டுவாயாக, என்பது உட்கருத்து. (எ)

காட்டிநீகர்த்துமிழும் நிலநீர்த்விசம்புகால் *
 ஈட்டிநீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டை *
 கோட்டையினில்கழித்து என்னையுன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து *
 கூட்டரியதிருவடிக்கள் எஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே. (அ)

பட்டி ரத்து	(எம்பெருமானே) படைக்கும்போது பிரகாசிப்பித்து { (பிரளய காலத்திலே) உன்னோ மறைத்து மறுபடியும் வெளிப்படுத்துகின்ற பஞ்ச பூதங்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டி வைத்து ஒழுங்கு படுத்திய பிரமாண்டமாகிற முட்டை	கோட்டையினில்—கோட்டையில் இன்றும் என்னை கழித்து—என்னை அப்புறப்படுத்தி உன் உன்னுடைய கொழுசோதி { மிக்க வெளியிருவமாய் எல்லா உயரத்து { வற்றினும் உயர்ந்ததான திரு நாட்டிலே கூட்டு அரிய ~ கூடுதற்கரிதான திருவடிக்கண் திருவடிக்களிலே எஞ்ஞான்று என்றைக்கு கூட்டுதி கூட்டிக்கொள்வாய்!
----------------	--	--

* * *—ஆழ்வீர்! நீர் விருப்பிபபடியே நாம் செய்கிறோம் என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அது என்றைக்குச் செய்வதாகத் திருவுள்ளமோ? என்கிறார்.

இப்போது ஆழ்வார் தாம் இருக்கப்பெற்ற பிரகிருதி மண்டலத்தின் தன்மையை முன்னிரண்டடிகளால் கூறுகின்றார். ஒரு காலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும், ஒரு காலத்திலே ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி உள்ளடக்கியும், மற்றொரு காலத்திலே மறுபடியும் வெளிப்படுத்தியும் போருகிற ஐந்து பூதங்களையும் பஞ்சிகாண ப்ரகாரத்தாலே திரட்டி, இவைகொண்டு நீ சமைத்துவைத்த ப்ரஹ்மாண்டமாகிற கோட்டையில் இன்றும் என்னைப் புறப்பட்டிட்டு, ஸம்ஸார நூற்றம் தொட்டறியாததும் சுத்த ஸத்வமயமானதும் நிரவதிக தேஜோரூபமுமான பாம்பத்திலே திருவடிகளோடே சேர்த்துக்கொள்வது என்றைக்கோ? ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு ஒரு ராளிட்டுக்கொடுத்ததுபோலே அடியேனுக்கும் கொடுத்தால் ஆறியிருக்கத்தட்டில்லையே; இன்னராளிலேயென்று ஒரு வார்த்தை யருளிச் செய்யவேணும் என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டினீட்டிலே ஒரு வார்த்தை:—“பின்னை திருநறைபுரையார், ஒரு குருவி பினைத்தபினை ஒருவரால் அவிழ்க்கவொண்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி, சுர்மாதுகூலமாகப் பினைத்தபிணையை அவனைக் கால்கட்டாதே இவ்வெலியெலும்புனை ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக் கொள்ளப்போமோ வென்று பணிப்பார்” என்பதாம்.

இமையோர்வாழ் தனிமுட்டை = பிரமன் முதலிய நோக்காஜ்ஞவர்க்கங்கள் நிறைந்த அண்டம் என்றபடி. (அ)

கூட்டுதிநின்றுரைகழல்கள் இமையோரும்தொழாவகையேது *
 ஆட்டுதிநீயாவணையாய்! அடியேனுமகித்தறிவன் *
 வேட்கையெல்லாம்விடுத்து என்னையுந்திருவடியேசமந்துழல *
 கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினைநான்கண்டேனே. (ஆ)

அரவு அணையாய்	} சேஷசாகியான பெருமானே!, நீ	} (அபிமதரான சிலரை) கின் குரை } ஆபரணத்வம் பொருந்திய கழல்கள் } உனது திருவடிகளிலே
--------------	-------------------------------	--

கூட்டுதி	சேர்த்துக் கொள்ளுகியும்;	வேட்கை எல்	விஷயாந்தர விருப்பங்களெல்ல
(திருவுள்ள மில்லையாகில்)		லாம் விடுத்து	வற்றையும் கழித்து
இமையோரும்	{ (ஞானசத்திகள் நிறைந்திருக்கப்	உன் திரு	உனது திருவடிகளையே
	பெற்ற) தேவர்களுள்	அடியே	
தொழா வகை	கண்டு அதுபவியாதபடி பண்ணி	சுமந்து உழல்	நான் தலையால் சுமந்து தீர்ப்பும்
செய்து		படி	
ஆட்டுதி	அலைக்கின்றாய்;	கூட்ட அரிய	துர்லபமான திருவடிகளிலே
அஃது	{ இப்படி எளியனாயும் அரியனாயு	திரு அடிக்கண்	
	மறுக்குத் தன்மையை	கூட்டினை	சேர்த்துக் கொண்டாய்;
அடியேனும்	நானும்	நான் கண்	இதை பரத்யகூமாக அதுபவித்
அறிவன்	அறிந்தேயிருக்கின்றேன்;	டேன்	தேன்.
என்னை	எனக்குண்டான		

* * * ஆழ்வாருடைய ஆர்த்திதீரும்படி பரமபதத்திலிருப்பைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதுகண்டு தாம் களித்தமை கூறுகின்றது இப்பாசரம். கூட்டுதிநின் குரைகழல்கள் = சிலரைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றினால், அவர்கள் எவ்வளவு தண்ணியர்களா யிருந்தாலும் தன்னுடைய சக்தியே காரணமாக அவர்களைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளுகிற யென்கை. இன்னுரையாரென்று பாராமல், உகந்தாரைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளுதல் உன்னுடைய இயல்வு என்றபடி.

இமையோரும் தொழாவகைசெய்து ஆட்டுதி = பிரமன் முதலிய பெரியோர்களையாக லும் உகப்புக்கு இலக்கு ஆகாதவர்களை வந்து கிட்டாதபடிபண்ணி அலைக்கின்ற யென்றபடி.

அடியேனும் அது அறிவன் = விருப்பமுண்டானால் சிலர்க்கு எளியனாகியும், விருப்ப மில்லையாகில் சிலர்க்கு அரியனாகியும் போருகின்ற யென்கிற இந்த உன்படியை நான் அறிந்து கொண்டே யிருக்கின்றேன் என்று கூறின் ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! இப்போது நீர் அறிந்துகொண்டது என்ன?' என்று கேட்க; இப்போது என்னை நீ விஷய கரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினபடியாலே திருவடியோடே என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டாயே! இதுதான் நான் கண்டது என்கிறார்.

வேட்கையெல்லாம் விடுத்து = இவ்வுலகில் என்னுடைய ஆசைக்கு இலக்காகாத பொருளே இல்லை; கண்டபொருள்களிலெல்லாம் 'எனக்கு, எனக்கு' என்றே ஆசைவைத்துப் போந்தேன்; அந்த ஆசைகளையெல்லாம் விடுவித்தருளினாய். அதுவன்றியும், 'உன் திருவடியே சுமந்துழல்' பாதாழ்வானுக்கு மரவடியைக்கொடுத்து உபசந்தனம் பண்ணினப் போலன் றிக்கே ஸாக்ஷாத் திருவடிகளையே எந்தலமீது வைத்தருளினாய்; இதைக் கேட்டார்வாய்க் கேட்கையன்றிக்கே நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேனாகையாலே அறிந்தேன் — என்றாராயிற்று.

கண்டுகேட்டுற்றமோந்துண்டுமும் ஐங்கருவி

கண்டலின்பம் * தேரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம் *

ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப *

கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன் திருவடியே.

(க0)

ஒண் தொடி	அழகிய கைவளைகளையுடைய	கண்டு கேட்டு	கூண்பது கேட்பது தொடுவது
யான்	ளாகிய	உற்று மோந்து	மோருவது உட்கொள்ளுவ
திரு மகளும்	பெரிய பிராட்டியாரும்	உண்டு உழ	நாகிற வேலைகளைச்செய்து
நீயுமே	அவளுடைய நாயகனை நீயுமே	ஹம் உ	கொண்டு அலைகின்ற பஞ்சேந்
நிலா நிற்ப	களித்து வாழ்கிற அழகிய	கண்ட இன்பம்	திரியங்களுக்கும் வாய்த்த
கண்ட சதிர்	இருப்பை		விஷய சுகங்களையும்
கண்டு	இப்போது காணப்பெற்றது		

அ அரிய அ இல்லா ய இன்பம் தேன்	} கைவல்ய ஸுகத்தைபும் தவிர்க்கப் பெற்றேன்;	உன் திரு அடியே அடைந்தேன்	} உனது திருவடிகளை அடையவும் பெற்றேன்.

* * * கீழ்ப்பாசரத்தில் ப்ரஸங்கித்தபேற்றை உகப்பின் மிகுதியாலே இன்னமும்
'நியுரைக்கின்றிரிதில்.

ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக்கண்ட சதிரகண்டு—கண்டுக்கேட்
ந்து மோந்துண்டுமுனுமைங் கருகிகண்ட விற்ப்பும் தெரிவரிய வளவிலாச் சிறிற்ப்பும்.
ழிதேன், உன் திருவடியே அடைந்தேன்—என்று அவ்வயிப்பது.

“வெகுகுணெது வரெறொகெரியாலாயு ஐமதுதி : குலெவிஷு :
வருண்டேது பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத் பதி : ஆஸ்தே விஷ்ணுசித்தயாத்மா.”
என்கிறபடியே* தன் திருமாதானே தான் தனியரசாயுறைகின்ற விருப்பை எம்பெருமான்
ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுத்தருளினதைலால் “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலா
நிற்பக்கண்ட சதிரகண்டு” என்கிறார், தோடி என்று கைவளைக்குப்பெயர்; ஒளிபொருந்திய
கைவளைகையுடையவள் என்று பிராட்டிக்கு இவ்வடைமொழி கொடுத்ததால், கூணாகால
மும் சிட்டுப் பிரியாதவள் என்பது பெறப்படும். இவ்விடத்தில்—*யாடி நயாதி யவ வடித்
வாருலாசு கூணெந துண்டாதுமவிதாதி வாருவாயாதி சவராணிவா நுண்டெலவ
வெதிதாதி—யாய் ந யாமீதி தவே வததி புரஸ்தாத் கூணெந தவ்வங்க்யா; கந்தாதி புரோவஸ
பாதி அபராணி புரஸ் ததைவ தவிதாதி,” என்ற சுலோகத்தின் தாற்பரியம் கிளைக்கத்தகும்.
அதாவது, தலைமகள் தலைமகளைநோக்கி, ‘என் கண்மணி! நான் உன்னைப் பிரித்து நான் ஸர்க்
குச் செல்கின்றேன்’ என்று சொன்ன நொடிப்பொழுதிலேயே அவளது கையில் அணியப்பட்ட
புருத்த வளைகளில் முன்னேயிருந்த வளைகள் கழன்று கீழே விழ்ந்தன. அதனைக்கண்ட
கணவன் ‘இவள் நமது பிரிவைப் பொறுத்திருக்க மாட்டாதவளாகையாலே இவளைப் பிரித்து
நாம் வெளியேறலாகாது’ என்று கினைத்து உடனே ‘நயாமி’ என்றான்; இதற்கு இரண்டுவகை
யான பொருள்: ந, யாமி என்று இரண்டு பதமாகக்கொண்டால் ‘நான் போகிறதில்லை’ என்று
பொருள்படும்; ‘நயாமி’ என்று ஒரு சொல்வடிவமாகவே கொண்டால் உன்னையும் உட
னழைத்துக் கொண்டு போகிறேன்’ என்று பொருள்படும். இரண்டுவகையான பொருளுள்
இவ்வுத்தலைமகனுக்கு விவாக்ஷிதமே. நாயகிக்கு அச்சொல் செலிப்பட்ட நொடிப்பொழுதி
லேயே, கையில்நின்றும் கழன்றவைபோக நின்ற வளைகள் பவல் என்று வெடித்துத்துகளாய்
விழுந்தன என்பது மேற்காட்டிய சுலோகத்தின் கருத்து. நாயகனுடையபிஷு ப்ரஸ்தாவத்
தில் வந்த மாத்திரத்திலேயே உத்தம நாயகியினது உடல் மிகவும் மெலிந்துபோகும் என்பதும்,
அந்த விச்சேஷவார்த்தை மாற்றினவாறே உடம்பு பூரிக்குமென்பதும் உள்வறை. பொய்
பிராட்டியார்க்கு ஒருபோதும் பிரிவைப்பற்றின ப்ரஸ்தாவமேயில்வாமைக்குப் பாதலால் ஒண்
தொடியான் திருமகள் எனப்பட்டது.

“திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்கிறது பொருத்துமோ? பல கோடி நூறுபாட்
கீத்ய முக்தர்களும் அவ்ரு இருக்கும்போது “திருமகளும் நீயுமே” என்று பிரிகிலையேகாரம்
இட்டுப்பேசுவது கூடாதே என்று சங்கைபிறக்கும்; இதற்குப்பரிஹாரமாக ஈப்பின்னையரு
ளிச்செய்வது காண்மின்;—“இருவருடையவும் அபிமானத்துக்குள்ளே த்ரிபாத் விழுதியாக
அடங்கிக்கிடக்கும்; வாசஸ்தோதும் ஈச்வரர்கள் இங்கேயிறே.” என்பதாம். அங்கு கீத்ய
முக்தர்கள் சேஷத்வாநுஸந்தான வுறைப்பினால் தனிப்பட்டுத் தோன்றுமே திவ்யதம்பதிகளின்

அபிமானத்துக்குள்ளே அடக்கிக் கிடக்கின்றமையாலே அவர்களைப் பிரித்துச்சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை; இந்நிலத்தில் மனதோறும் ‘நானே கடவுள், நானே கடவுள்’ என்றிருப்பதுபோல, திருநாட்டில் அஹம்பாவமடித்துத் திரிகிறவர் ஒருவருமில்லையாதலால் திவ்யதம்பதிகளைச் சொன்னதுவே போதுமென்றபடி.

நிலாநிற்ப = அழகுற நிற்ப. இந்த திவ்யஸைவையை இங்கே காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டதனால் இந்நிலத்து விஷயபோகங்களையும் கைவல்ய மோகஷமென்கிற அல்பானந்தத்தையும் காட்டிமீழ்த்தென்கிறார். கண்ணாலே சில ரூபங்களைக் கண்டும், காதாலே சில சப்தங்களைக்கேட்டும், த்வகந்திரியத்தாலே சிலவற்றைத் தொட்டும், மூக்காலே சிலவற்றை மோத்தும், நாவினால் சிலவற்றை உட்கொண்டும் இங்ஙனே பஞ்சேந்திரியங்களாலும் பெறப்படுகிற இஹலோக விஷய ஸுகங்களில் வெறுப்படைந்தேன். தேரீவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் என்பது கைவல்ய ஸுகத்தை. கீழ்ச்சொன்ன கண் முதலிய இந்திரியங்களினால் க்ரஹித்து அநுபவிக்க அரிதாகையாலே தேரீவரிய என்றது. திவ்யமோகஷமாகையாலே அளவில்லா என்றது. பகவதனுபவத்தை யபேக்ஷித்து அற்பமாகையாலே சிற்றின்பம் என்றது. (க0)

திருவடியைநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரை *

திருவடிசேர்வதுகருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன் *

திருவடிமேலுரைத்ததமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும் *

திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தோன்றும்னே.

(கக)

திரு அடியை ஸர்வ ஸ்வாமியாய்
நாரணனை நாராயணனாய்
கேசவனை கேசவனாய்
பரம் சுடரை { பரஞ்சோதி யாயிருக்கிற
எம்பெருமானை
திரு அடி சேர் { கிட்டியதுபவிக்க விரும்பி
வது கருதி }
செழு குருகூர் சடகோபன்;—
திரு அடி மேல் அவனது திருவடிகளின் மீது

உரைத்த அருளிச்செய்த
தமிழ் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்—;
திரு அடியே அந்தத் திருவடிகளையே
அடைவிக்கும் அடையப்பண்ணும்;
(ஆதலால், நீங்கள்)
திரு அடி { அந்தத் திருவடிகளைக் கிட்டி
சேர்ந்து }
ஒன்றுமின் பொருந்தியிருக்கப் பாருங்கள்

* * *—[திருவடியை நாரணனை] இத்திருவாய்மொழியானது, தன்னைக் கற்பவர்களை அவன் திருவடிகளோடே சேர்விக்கும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. முதலடியில் திருவடி யென்றது ஸர்வஸ்வாமி யென்றபடி. கேசவன் என்ற திருநாமம் மூன்று வகையான பொருள்களைக் கொண்டிருக்கும். 1. சிறந்த மயிர்முடியையுடையவன். 2. கேசு யென்றும் அசுரனை (ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதாரத்தில்) வதஞ்செய்தவன். 3. பிரமனுக்கும் சிவபிரானுக்கும் நியாமகன்—என்பன மூன்று அர்த்தங்கள்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச்சென்று கிட்டவேனுமென்கிற மனோரத்தையுடையவராய் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள் இப்பத்துப்பாசுரமும் சடக்கென பகவத் பாதாரசித்த ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்கும்; ஆகையாலே, பக்தர்காள்! நீங்கள் இங்ஙுள் எவளவும் இத்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அவனது திருவடிவாரத்திலே கைநகரியம் பண்ணிப்போருங்கோள்—என்றதாயிற்று.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவுமுலகும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் தமக்கு ஸம்ஸாரிகள் னையே ஸஹவாஸம் பொறுக்கமுடியாமல் பலவாறாகக் கதற ஒருவிதமாக அவருடைய சூத்தியை மாற்றவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான், திருநாட்டிலே திரு களும் தானுமாக இருக்கிற இருப்பை இங்கே இவர்க்குக் காட்டிக்கொடுத்தருள, இவரும் ண்டு ஒருவாறு களிக்கப்பெற்றார்.

கண்ணளா கடல் கடைந்தாய் உனகழற்கே வரும் பரிசு, தண்ணுவா தடியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாறே என்றும் *ஆமாறென்றறியேன் நான் அரவணையாய்மாளே!, கமாறே விரைகண்டாய் அடியேனைக் குறிக்கொண்டே* என்றும் கல்லும் கரையும்படி ஆழ்வார் கூப்பிடாநிற்கச்செய்தேயும் எம்பெருமான் இவரை இந்நிலத்திலேயே வைத்திருப் பதற்குப் பல ஹேதுக்கள் உண்டு; ஆழ்வானாக்கொண்டு உபதேசங்கள் பண்ணுவீத்து ாட்டைத் திருத்தவேணுமென்பது ஒரு ஹேதுவாகையாலே, அதனை எம்பெருமான் ஆழ் வர்க்கு ஒருவாறு நினைப்பூட்டினனபோலும் ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய நியமனத்தை றைவேற்றக்கருதி, பிரகிருதத்தில் எவ்விதமான உபதேசத்தைப் பண்ணலாமென்று பார்த் தார். உலகர் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அறியப்பெறாதவர்களாயும் தேவதார்தரங்கள் பக்கலிலே வியாமோஹம் கொண்டவர்களாயும் காணப்படுகையாலே இவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும் இதுதெய்வங்களின் நிஷிதத்வத்தையும் ன்கு உணர்த்திமோகில் இவர்கள் திருந்தி ஸம்ஸாரம் அடியறக்கூடும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அங்ஙனே உபதேசித்தருளுகிறார் இத்திருவாய்மொழியாலே.

கீழே * உயர்வறுவுயர்நலம் * திண்ணன்வீடு * முதலான திருவாய்மொழிகளிலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்திருந்தாலும், இத்திருவாய்மொழி அர்ச்சாவ தாரத்திலே பரத்வத்தை மூதலிக்கிறதாகையாலே விறுபெற்றிருக்கும். திருக்குருகூர் என்கிற ஆழ்வார் திருநெரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு ஆதிநாதப் பெருமாள் என்று திருநாமமாகையாலே, ஸகலஜகத்காரணபூதன் என்கிற அத்திருநாமத்தை வறித் திருக்கின்ற இப்பெருமான் பக்கலிலே பரத்வத்தை எடுத்துரைக்கப் பாங்காயிருக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றினாராயிற்று.

உலகுக்கெல்லாம் முழுமுதற்காரணமான பொருள் எதுவோ அதுவே பரதெய்வமென் றும் அதுவே உபாலிசுத்த தகுந்ததென்றும் உபநிஷத்துக்கள் முடியுமிருக்கின்றன. இனி, எந்ததெய்வம் முழுமுதற்கடவுள் என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில், இதை சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டே அறியியிடவேணும். அப்படி சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு பரிசீலனை செய்வதற்கு முன்னே எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் அமைப்பு இருக்கும்படியை நோக்கின் மாத்தி ரத்திலும் இவனே ஸகலகாரண பூதனென்னுமிடம் எளிதில் அறியக்கூடியதாயிருக்குமென்று இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருவந்தரத்தில் ஒரு பாசுரத்தாலே வெகு அழகாக அருளிச் செய்தார்; அதாவது—(72) “முதலாந்திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகுந் மூன்

இனி வேதாந்தங்களிற்றுப்புருந்து பரிசீலனை செய்தால்; ஸகல ஜகத்காரண பூதமான தெய்வம் இன்னதென்பதை அறுதியிடுமவழி எங்ஙனேயென்னில், சாந்தோக்யமென்றும் உபநிஷத்தில் * ஸஷெவ ஸொஷ்ய உடிஷுசூலீகீ * என்கிற வாக்யமாவது காரணபூதமான வஸ்துவை ஸத் என்ற சப்தத்தாலே ஒதிற்று; இது ஸமாந்ய சப்தபேயல்லது; கிசேஷசப்த மன்று; மற்றொரு உபநிஷத்து * சூசாவா உடிஷேக ண்வாபுசூலீகீ என்று ஆத்ம சப்தத் தாலே ஒதிற்று; இதுவும் கிசேஷசப்தமன்று மற்றொரு உபநிஷத்து * ஸஷ்வா உடிஷேக ண்வாபுசூலீகீ என்று ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே ஒதிற்று; இதுவும் கிசேஷசப்தமன்று. கடை சியாக மதேஹபரிஷத்திலே * ணகரெஹவெ நாராயணசூலீகீ நவஸ்தா நெஸாஸொ நெஷெ ஷ்வாவாபுசூலீகீ * என்று நாராயண சப்தத்தாலே ஜகத்காரணபூதமான வஸ்து சப்தம் டிருக்கிறது. இந்த நாராயண சப்தமானது ஸத்சப்தம் போலவும் ஆத்மசப்தம் போலவும் ப்ரஹ்மசப்தம்போலவுமன்றிக்கே கிசேஷசப்தமாகையாலே கீழெடுத்த ஸமாந்ய சப்தங்க ளெல்லாம் இந்த கிசேஷ வ்யக்தியிலே பர்யவலித்து நின்று நாராயணனே ஸகலஜகத்காரண பூதன் என்று காட்டி அவன்றன்னையே பரதெய்வமாக கிலைநாட்டிற்கும். இப்படி வேத வேதாந்தங்களிலே சிரமப்பட்டுப் பரத்வநிஷ்கர்ஷம் பண்ணப்படவேண்டிய பாம்புருஷன் திருக்குருகிலேயே * சத ஷ்வஸஹஸ்யிஷுஷுஷு அடிவராயீநாஸிநூசூலீகீ: —அர்ச்சயஸ் ஸர்வஸுவிஷ்ணுர்ச்சகபாநிநாகிலாத் மஸ்திதி* என்கிறபடியே எளியதெய்வக்காட்சித்தருளா நிற்க இவ்விப்பணிந்து உஜ்ஜீவித்துப்போகாதே அல்பதெய்வங்களைப் பணிந்து அர்த்தப்பட்டுப்போகிறீர்களே! என்று தேவதாந்தபரர்களைத் தட்டியுணர்த்துவது இத்திருவாய்மொழி.

ஒன்றுந்தேவமுலகுமுயிருமற்றும் யாதுமில்லா

வன்று * நான்முகன் தன்னோடு தேவநலகோடியிர் படைத்தான் *

குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள் *

நின்றவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தேய்வம்நாடுதிரே.

(3)

தேவும்	தேவர்களும்	நின்ற	சாஸ்த்ரங்களில் நிலைத்திருப்
உலகும்	அவர்களுக்கிருப்பிடமான	ஆகி பிரான்	பவனுடான
உயிரும்	உலகங்களும்		ஆதிநாதனென்னும் எம்பெருமான்
மற்றும் யாதும்	மனிதர் முதலிய பிராணிகளும்	குன்றம் போல்	மலைபோன்ற திருமாளிகைகள்
ஒன்றும் இல்	மற்றுமுள்ள எல்லாமும்	மணிமாடம்	உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற
லா அன்று	சிறிதுமில்லாத அந்த ஊழிக்	நீடு	
கான்முகன்	காலத்திலே	திரு குருகூர்	திருநகரியிலே
தன்னொடு	பிரமணையும்	அதனுள்	
தேவர்	தேவதைகளையும்	நிற்க	காட்சிதந்து கொண்டிருக்கும்
உலகு	உலகங்களையும்		போது
உயிர்	பிராணிகளையும்	மற்றைதெய்வம்—வேறுதெய்வங்களை	
படைத்தான்	படைத்தவனும்	நாடுநிர் ஏ	தேடியோடுகின்றீர்களே.

* * *—ஸகலஜகத்காரணபூதனு ஸர்வேச்வரன் திருநகரியிலே எளியனாய்க் காட்சி தந்தருளாநிற்க, வேறு தெய்வத்தைத் தேடி யோடுகிறீர்களே! இது என்ன அற்பு கேடு! என்று வெறுக்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை முதலிப்பன முன்னடிகள். ஒன்றும் என் பதை மேலுள்ள தேவும் இத்யாதிகளுக்கு விசேஷணமாக அவ்யிப்பதும், “தேவுமுலகு முயி ரும் மற்றுய்யாதும் ஒன்றும் இல்லாவன்று” என்று அவ்யித்து உணப்பதும் பொருத்தம். விசேஷணமாக அவ்யிப்பதனால், ஒன்றுதல்—பொருத்ததலாய், அசாவது வ்யிப்பதாய், * உலக வ்யைவணசீவவச் * என்கிறபடியே, கார்யத்திற்குக் காரணத்திலே வயமாகச் சொல்லு கையாலே உயிரன் முதலான தன்பக்கலிலே சென்று ஒன்றுகிற [அதாவது, வயமடைகிற] தேவும்—தேவஜாதியும், உலகும்—அத்தேவர்களின் இருப்பிடங்களும், உயிரும்—மனிசர் முத லிய பிராணிவர்க்கமும், இப்படி பிரித்துப் பிரித்துச் சொல்லவேண்டாதபடி எதுவுமே இல்லா மன்றிருந்த ஊழிகாவத்திலே முந்துற முன்னம் என்முக்னைப்படைத்து, அவன் வழியாக தேவ ஜாதியையும் அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும். இவ்வருகே சேதரவர்க்கங்களையும். ஸ்ருஷ்டித்தானாயிற்று எம்பெருமான் என்கொள்க.

புங்கே நம்பினையிட்டில் விநோமாக அருளிச்செய்வதொரு ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;— “ஸர்வேச்வரன் சதர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்ச முகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக் காணும்.”

ஆக இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் உங்களுக்குக் கண்ணுலேகண்டு ஆச்வயிக்கலாம். படி, மலைபோன்றமுகியமணிமாடங்கள் உயர்ந்திருக்கிற திருநகரியிலே ‘நம்மைக்காணவரு வார் ஆரேனுமுண்டோ?’ என்று நின்று நின்று எதிர்பார்த்திருக்க, வேறேயொரு தெய்வத்தை அந்தோ! தேடித்திரிகின்றீர்களே!

* வாஸு—பெவம் வரிசுஜிஜி யொநஜம் பெவஸு—வாஸுதெ! சதுஷிதொஜாஹுவிசீரொ சு—வஸுநதி டு—உகி:வாஸு—தேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே. த்ருஷிதோ ஜாஹ்ரஸிதிரே கூபம் கருதி துர்மதி: * என்கிற ச்லோகம் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்த அடி ஸ்திக்கத்தாகும். தாஹித்தவன், கங்கை பெருகியோடுமிடத்திலே அதிலே அள்ளிக் குடித் துத்தன் விடாய் தீரமாட்டாதே அதன் கரையிலே குந்தாலிகொண்டு கிணறுகல்ல முயதுமா போலே இருந்தது இவர்களுடையபடி. திருமாலையில் “கேட்டிரே நம்பிமீர்கான்! கெருட வாகனனும் நிற்கச், சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்பார்த் திருக்கின்றிரே.” என்ற பாசரமும் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

திருக்குருகர்—இது பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார் திருநகரியென வழங்கப்படுமது. காராகாவாஸீ [குருகாபுரி] என்பது வடமொழிவழக்கு.

நாடிநீர்வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான் *
வீழ்சீர்புகழாதிப்பிரான் அவன்மேவியுறைகோயில் *
மாடமாளிகைகுழந்தழகாய் திருக்குருகரதனை *
பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்! பரந்தே. (2)

பல் உலகீர்	பலவகைப்பட்ட உலகர்களே!	மாடம்	} மாடமாளிகைகளால் சூழப்பட்டு அழகு வாய்ந்த திருநகரியை
நீர்	நீங்கள்	மாளிகை	
நாடி	தேடி	சூழ்ந்து அழகு	
வணங்கும்	வணங்கும்படியாயுள்ள	ஆய திரு குரு	
உம்மையும்	உங்களையும்	கூட அத்தனை	
முன் படைத்தான்—முன்னம் படைத்தவனும்			
வீடு இல் சீர்	{ நித்யஸித்தங்களான திருக்குணங் களாலுண்டான	பாடி ஆடி	{ பாடுதலும் ஆடுதலும் செய்து கொண்டு
புகழ்		பரவி	
ஆதி பிரான்	{ ஆதிநாதன் விரும்பி யெழுந் தருளியிருக்குமிடமான	பரந்து செல்	{ எல்லாவிடத்திலும் பரவி நடவுங் கன்.
அவன் மேவி		மின்கள்	
உறைகோயில்			

* * * உலகர்களே! நீங்கள் எந்த தெய்வங்களைப் பணிகின்றீர்களோ, அந்த தெய்வங்களோடு உங்களோடு ஒரு வாசியில்லை; நீங்கள் எப்படி கார்ப்பூதர்களோ அப்படியே அவர்களும் கார்ப்பூதர்களேயல்லது காரணபூதர்களல்லர்; ஆகையாலே, அவர்களை நீங்கள் ஆசிரியிப்பது போல உங்களையும் அவர்கள் ஆசிரியிக்கலாம். உங்களைக்காட்டிலும் அவர்களுக்குச் சிறிது ஞானமும் சக்தியும் ஏறியிருக்கிறது என்கிற இவ்வளவேயல்லது வேறொரு வாசியில்லைவர்; உங்களோடு அவர்களோடு வாசியற அனைவர்க்கும் காரண பூதனான பூமீம்நாராயணன் காட்சி தந்தருளமிடமாகிய திருநகரியைப் பணிபுங்கோ ளென்கிறார்.

நீர்நாடிவணங்கும் தெய்வமும்—நாடுதலாவது தேடுதல்; உங்களால் தேடிவணங்கப் படுகிற தெய்வங்களையும் என்றபடி. சாஸ்த்ரங்களானவை *ஸொநேஷுஷஸு விஜிஜாஸித வுத:* என்று பரமபுருஷனைத் தேடவேண்டு மென்று சொல்லாநிற்க, அந்தோ! நீங்கள் காபுருஷர்களைத் தேடி யோடுவதே! என்று கர்ஷிக்கிறபடி. எம்பெருமான் உங்களைத் தேடாநிற்க, நீங்கள் நீசர்களைத்தேடியோடாநின்றீர்களே! என்றுமாம்.

இங்கே நம்பிள்ளையிடு;—“கள்ளரைத் தேடிப்பிடிக்குமாபோலே தேடிப் பிடிக்க வேண்டி யிருக்கிறபடி; ஆடு திருடினகள்ளரிறே இவர்கள்தாம்”.—ஜீவஜிம்ஸையையே ஆராதனமாகக்கொண்டிருக்கிற கஷுத்ர தெய்வங்களென்று காட்டினபடி.

வீடு இல் சீர்புகழ்=சீர் என்பதற்குச் செல்வம் என்கிற பொருளும் குணம் என்கிற பொருளும் உண்டு. ஒருநாளாவ் குறையாத செல்வங்களையுடையவன் என்றும், நித்யஸித்தங்களான திருக்குணங்களையுடையவன் என்றும் கொள்க.

அவன்மேவியுறை கோயில் என்றவிடத்து நம்பிள்ளையிடு;—“அவன் பரமபதத்தில் உள் ளுவதுப்போடே போலேகாணுபிறப்பது; ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அதுவந்தித்து ‘இவை என்படுகிறனவோ’ என்று திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று அங்கிருப்பது...

‘பரமபத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை யதுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெதுப் போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது’ என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய, ஆச்சானும் பின்னையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு ‘பரமபத்திலே ஆந்த நிர்ப்பரணயிருக்கிற கிருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸந்தோடே யிருந்தானென்கை உசிதமோ?’ என்றார்கள்—என்று பண்டிதரென்கிறவர் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, *வ்யஸநேஷா மதுஷ்யாணம் ப்ருசம்பவதி து:க்கித:*. என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ தோஷப்ரகரணத்திலேயோ வென்று கேட்கமாட்டிற்றேனோ? இது குணமாகில் குணமென்று பேர் பெற்றவற்றில் அங்கில்லாததொன்றுண்டோ என்றருளிச்செய்தார்.”

இந்த ஐதீத்யம் இங்கு அருளிச்செய்யப் பரஸக்தி எதென்னில்; மூலத்தில் “அவன் மேலியுறைகோயில்” என்றுள்ளது; மேலியுறைதலாவது ஆசையோடு வாழ்தல்; பரமபத்திப் பட்ட துக்கம் இங்குத் தீர்ப்பெறுவோமென்று ஆசைப்பட்ட வாழ்தலென்றே பொருள் சொல்லவேண்டியிருத்தலால், பரமபத்திலும் பெருமானுக்கு து:க்கப்ரஸக்தியுண்டோ வென்று சங்கையுண்டாகுமாதலால் அதைப்பரிஹரிக்க ஐதீத்யமருளிச் செய்தபடி.

எம்பெருமானை ஸம்ஸந்தகல்யாண குணம்கள் என்றும் *உயர்வறவுயர் கலமுடைய வன் என்றும் கூறுகின்றவர்கள், “ஒன்றெழியாமே ஸகலகுணங்களும் அப்பெருமானிடத்தே யிருக்கின்றன” என்று இசைந்தே தீரவேண்டும். ஒரு குணம் தில்லை செய்யப்பட்டாலும் *ஸம்ஸந்த கல்யாண குணம்ருதோததி:*. என்று சொல்வதற்குக் குறை நேர்த்ததாகும். துக் கப்படுவதென்பது கல்யாணகுணமன்றே; அது நேரய குணமாயிற்றே என்று சிலர் கலங்கு வர்கள்; ஸ்வார்த்தமான சோகம் நேரயமேயல்லது பரார்த்தமான சோகம் நேரயமே யன்று; அதுதான் நிறத்த குணமெனப்படும். ஆனதபற்றியே இராமபிரானுடைய சுப குணங்களை யெடுத்துவைக்கின்ற அயோத்யாவாஸி ஜனங்கள் *வ்யஸநேஷா மதுஷ்யாணம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித:*. என்றார்கள். எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *உயர்வறவு— ஸாஸுதகிரவெக்தாவரஉ:வாலவமிஷா—தா* என்றருளிச் செய்தார். ஸஹஸ்ரநாமத்திலே லிகர்த்தா என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலே “ஸாஸுதஹஷுஷோகாஷுஷாவெகி வரா யுதகதஸக்தி: சுஷோஷ:; சுந்ரீயாவரஉ:வஉ:விவாஉய: ம—ணா:கயேஷு: ஸு:” (இதன் கருத்து) தமக்காக இன்பபுன்பங்கள் இல்லாமலிருத்தும் பிறர் இன்பபுன்பங்களை அநுபவிப் பதனால் தாம் இன்பபுன்பங்களையடைந்து விகாரப்படுகிறவர்; இந்த விகாரம் பிறரிடத்தி லுள்ள அன்புபற்றியதாதலால் ஈசுவரனுக்குக் குற்றமாகாது.”—என்று பட்டர் ஸ்ஷட மாகவே அருளிச் செய்தார்.

எம்பெருமான் அனுபவிக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகின்ற துக்கம் மெய்யானதா, பொய்யானதா என்கிற விசாரமே அவசியமற்றது. எம்பெருமானென்று ஒருவனுள்ளென் றும் அவன்றான் சமஸ்த கல்யாணகுணநிதியென்றும் இசைகின்றவர்கள் அப்பெருமானைப் பரது:க்க து:க்கியாக இசைந்தேதீரவேணும். இக்குணம் அவனுக்குப்பொருந்தாது என்ப வர்கள் நிரக்குணப்ரஹ்மவாதிகளேயாவர். உதஜந்ருவிஷ்ணு:

முதற்பாட்டில் “திருக்குருகூரதுள் நின்றவாதிப்பிரான்” என்று எம்பெருமானை வுஞ்சென்று பேசின ஆழ்வார் இப்பாட்டில் “திருக்குருகூரனைப் பாடியாடிப் பாசிச்சென் மின்கள்” என்கிறார்; எம்பெருமானிற்காட்டிலும் அவன் உகந்தருளினவனிடமே பரம்பரப்பய் தி, 10-35.

என்று காட்டினபடி. தீவயதேசத்திலே சென்று சேர்ந்து சேஷிப்பதிலுங்காட்டில் வந்திப் போக்குத்தானே மிக இனிதாகையாலே பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள் என்கிறார்.

பரந்தே என்றவிடத்து நடு;—“பெரிய திருநாளுக்கு ஸ்வதொழித் [ஸ்வதொதிக்க] மாக வந்தேதுமாபோலே நாநாடிக்கமாகப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்.” (உ)

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுடனேவிழுங்கி *

கர்த்துமிழ்ந்துகடந்திடுத்து கண்மேதேளியகில்லீர் *

சிரங்களாலமரவணங்கும் திருக்குருகூரதனுள் *

பரந்திறமன்றிப்பல்லுலகீர் ! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே *

(நு)

பரந்த	விஸ்தீர்ணமான
தெய்வமும்	தேவதாவர்க்கங்களையும்
பல் உலகும்	{ (அவர்களுக்குப்) பல உலகங் களையும்
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்தும்,
அன்று	பிரளயம் வந்த காலத்திலே
உடனே	{ எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர விழுங்கி
கரந்து	உள்ளே யொளித்து வைத்தும்,
உமிழ்ந்து	பிறகு வெளிப்படுத்தியும்
கடந்து	{ மஹாபலியிடத்தில் தானம் பெற்று) அளந்துகொண்டும்
இடந்தது	{ மஹாவராஹமாய்) இடந்தெடுத்தும் ஆக இப்படிச்செய்த காரியங்களை
கண்டும்	{ பிரமான்னங்களாலே கண்டறிந்து வைத்தும்

தேளிய கில்லீர்	தேளியமாட்டாத
பல் உலகீர்	{ பல்வகைப்பட்ட உலகத்தவர் களே!
அமரர்	தேவர்கள்
சிரங்களால்	{ தலையால் வணங்கப் பெற்ற வணங்கும்
திருக்குருகூர்	{ திருக்கரையில் எழுந்தருளியிருக்கிற
அதனுள்	பரம் புருஷனுக்கு
பரன்	பிரகாரமாயல்லது
திறம் அன்றி	{ வேறு ஸ்வதந்திரமாயிருப்ப தொரு
மற்று	தெய்வம் இல்லை—தேவதை கிடையாது;
பேசுமின்	{ அப்படிப்பட்ட தேவதை யொன்று உண்டாகில் சொல் லுங்கள்.

* * * உலகங்களை ரகித்தருள்வதற்காக எம்பெருமான் செய்து போரும் செயல்களை ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் இவனே பரம புருஷனென்று அறியப்போது மென்கிறார்.

தேவவர்க்கம் முதற்கொண்டு பலவுகங்களையும் படைத்ததும், *மண்ணும் விண்ணும் வானவரும் தானவரும் மற்றுமெல்லாம் உண்ணாத பெருவெள்ள முண்ணாமல் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்டதும், பிறகு வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டதும், வாமனுவதாரம் பண்ணி மூவடிநீரேற்றுப்பெற்று அளந்து கொண்டதும், மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியில் சின்னம் ஒட்டு விடுவித்தெடுத்துக்கொண்ட துமாகிய இத்தகைய செயல்களைக் கொண்டே இவனே பர தேவதை என்று திண்ணமாக எண்ணலாயிருக்க, அந்தோ! தெளிவுபெற மாட்டிற்றிலீடு என்கிறார் முன்னடிகளில்.

எந்த தெய்வங்களை நீங்கள் சென்று பணிகின்றீர்களோ அந்த தெய்வங்களும் வந்து தலையாலே வணங்கும் திருக்குருகூரில் பரத்வம் பொலிய நிற்கும் பெருமானுக்குச் சரீர மல்லாத தெய்வம் ஒன்றுண்டோ? * ஸகூகா சும்மாநந்நதிராஜேவதா: என்னும்படியாக வன்றோ ஸகல தெய்வங்களறிநுக்கின்றன. பூதீமந் நாராயணனைப்போலே ஸ்வதந்தரமான தெய்வம் ஒன்றுண்டாகில் எடுத்துப் பேசுங்களென்கிறார். (நு)

பேசினின்றிவனுக்கும்பிரமந்தனக்கும் பிறர்க்கும்

நாயகனவனே * கபாலன்மோக்கத்துக்கண்டுகோண்மின் *

தேசமாமதிந்குழந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள் *

ஈசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னுவதிலிங்கியர்க்கே ?

(சு)

பரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய* என்றும், *உஹாஜெவஹுவ-ஜெயெ உஹாஜா ஹு-ஹாஜாநம் ஜெவஜெவொஸஹ-ஹுவ-மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வா ஆத்மநாம் தேவதேவோ பபூவ* என்றுமுள்ள நூற்றுக்கணக்கான பிரமாணங்களுக்குச் சொல்லிவந்திருக்கவேண்டுமென்கையாலே அப்படி நிர்ணயித்தருளின பரம வைதிகரான ஆழ்வார் “சுவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனாவனே” என்று துணிந்து திருளிச் செய்கிறார்.

இங்கே நர்பிள்ளையிட்டு ஸ்ரீஸூகந்திகள் காண்மின்;—

“நீங்கள் ஈசுவரர்களாக சங்கிதவார்களிருவரும். நின்ற நிலை கண்டதே; ஒருவன் தலை கெட்டு நின்றான்; ஒருவன் நிற்கொண்டு ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஆட்டையோடத்தோடு ஒழுக்கலோடமாய், உங்கள் குறைதீர்ப் பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங்குறை வாளையோ பற்றுவது? ‘பாதகியாய் பிசைப்புக்குத் திரிந்தான்’ என்று நீங்களே சொல்லி வைத்து அவனுக்குப் பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடைய ஈசுவரத்வம் தலையோடே போயிற்று. மற்றவனுடைய ஈசுவரத்வம் அவன் கையோடேயென்று காட்டிக்கொடுக்கிறார் [கண்டு கொண்மின்.] உந்தம் அகங்களிலே நீங்கள் எழுதியிட்டுவைத்த கார்த்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளமாட்டிகோனோ முன்னேறின பிதற்றாதே யென்கிறார்.”

தேசம்—தேஜஸ் என்ற வடசொல்திரிபு. தேசபொலிந்த திருமதினாலே சூழப்பட்டு அழகாய் திருக்கரியிலே நிற்கிற ஸர்வேசுவரன் பக்கலிலே குறை கூறுப்படியான தெளிப் பாச்சமுண்டாயிற்றே! என்று வெறுக்கிறார். (சு)

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீர்தம் சமணரும்சாக்கியரும் *
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தேயவமுமாகிநின்றான் *
மலிந்துசேக்நெல்கவரிவீசம் திருக்குருகூரதனுள் *
பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே. (ரு)

இலிங்கத்து	} விங்கமாஹாத்மிய விஷயமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட புராணத்தைப் பற்றினவர்களாயும் ஜைனர்களாயும் பொத்தர்களாயும் விதண்டாவாதம் செய்பவர்களாயும் மிருக்கிற நீங்களாகவும் தேவதாந்தங்களாகவும் [இப்படி ஸர்வசரீரகனு]	பொலிந்து	} பொலிந்து நின்ற பிரான் செந்நெல் மலிந்து கவரி வீசம் திரு குருகூர் அதனுள் கண்டீர் ஒன்றும் பொய் இல்லை போற்றுமின்	பொலிந்து நின்ற பிரானை	} எம்பெருமானை, செந்நெற்பயிர்களானவை ஸம்ருத்திபெற்று சாமரை வீசப்பெற்ற திருக்கரியிலே ஸேவியுங்கோள்; எள்ளளவும் அனாத்யமில்லை; துதியுங்கோள்.
இட்ட புராணத்தீர்தம் சமணரும் சாக்கியரும் வலிந்துவாது செய்வீர்களும் மற்றும் நும் தெய்வமுட் ஆகின்றான்		பொலிந்து நின்ற பிரான் செந்நெல் மலிந்து கவரி வீசம் திரு குருகூர் அதனுள் கண்டீர் ஒன்றும் பொய் இல்லை போற்றுமின்		பொலிந்து நின்ற பிரானை	

* * * லைங்கபுராணம் முதலாகச் சில குத்ருஷ்டி ஸம்ருதிகளையும் பாற்றயஸ்ம்ருதிகளையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு பேசுவந்தவர்களை நிராகரித்தருளுகிறார்.

புராணங்களானவை ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் பாகுபாடுற்றிருக்கின்றன. *சுமேதூரீவஸ்ய ஜாஹாஜ்யம் தாஜவெஷு-பூகீதி-ததது | ராஜ வெஷு-அ ஜாஹாஜ்யேயிகம் ஸஹுணொஹித-|| வராஜீசெஷ்யகருஷுஷ-ஜாஹாஜ்யேயிகம் ஹரெ: | தெஷ்வெயொமஸம்ஸா மலிஷ்யணி வரா-மதி-| ஸம்கீணைஷுஷ-வராஜ-தஜா: லி-தச-ணா-அ-மி-மலிஷ்யதெ-அக்நேசு-சி-வஸ்ய மாஹாத்மயம் தாமஸேஷு-ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு-

[illegible]

இப்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாக இருக்கும் ஸர்வேச்வரன் பரத்யக்ஷுகனால்தான் என்று கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாதபடி திருநகரியிலே ஸங்கீஹிதனாய், பரம்பதத்தினுங்காட்டில் இங்கே தன் திருக்குணங்கள் நன்கு விளங்கப் பெற்றதனால் போலித்து நீன்ற பிரானென்று திருநாமம் அணிந்து விளங்கும் பெருமானை வேசித்தது, நாம் உபபாதிக்கும் எல்லாக்குணங் களையும் அந்தத் திருமுர்த்தியிலே அநுபவித்து மங்களாசாஸம் பண்ணுவ்கோளென்கிறார் பின்னடிகளால்.

...

(டு)

ஆற்றவல்லவன்மாயம்கண்டார் அதறித்தறித்தோடியேனே.

(三)

போற்றி	துதித்து
பேண	ஆதரிக்கும்படியாக

பின்னான் முதல் ஸகலபூருவாசாரியர்களும் திருவுள்ளம்பற்றின பொருள் யாதே
னில்; உலகிலேயென்றே என்ற விடத்தில் உலகு என்பதற்கு சாஸ்த்ரமர்யாதை என்று
பொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்யபாபரூப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன்
கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்த்ரமர்யாதை ஏற்பட்டிருக்கின்றது; நீங்கள் முற்பிறவிகளில்
பிரபலமான தீவினைகளைச் செய்திருந்தபடியால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் உங்களை
கஷ்டாதேவதாபஜனம், பண்ணும்படியாக உபேகஷித்தலாயிற்று கொடிய பாவங்கள்
செய்த உங்களை புண்யாத்மாக்களைப்போலே ஸூரிமந்தாராயண ஸமாச்சரயணமே செய்யும்படி
பண்ணிவிடுவதானால் அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்த்ரமர்யாதை அழிந்துவிடுமென்றே.
அங்ஙனம் அழியாமைக்காகவே உங்களை இங்ஙனே நிறுத்திவைத்தது—என்கை. லேதாந்த
தேசிகனும் தாத்தர்ப்ய ரத்நாவளியில் சுதந்திரநாநா-அவம்வரூபி தரணத: என்று இவ்வர்த்
தத்தையே வெளியிட்டருளினார்.

* மம மாயா துரத்யயா * என்று அவன்தானே கீதையில் சொல்லவைத்தபடி தப்ப வொண்ணாத இந்த மாயையை அவன் திருவடிகளைக் கட்டியே தப்பப்பாருங்கொள்கிறார் பின்னடிகளில். (க)

ஒடியோடிப்பலபிறப்பம்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து * பல்படிகால் வழியேறிக்கண்டிர் *
பாடியோடித்தேவத்தின்று திருக்குருகூர்தனுள் *
ஒடியோடித்தேவத்தின்று அடிமைபடுவதுவே. (எ)

ஒடி ஒடி பலபிறப்பும் பிறந்து	பலபிறப்பும் பலபிறப்பும் பலபிறப்பும்	பலபிறப்பும் பலபிறப்பும் பலபிறப்பும்	பலபிறப்பும் பலபிறப்பும் பலபிறப்பும்
பல் படி கால்	பல் படி கால்	பல் படி கால்	பல் படி கால்
மற்று ஒர்	மற்று ஒர்	மற்று ஒர்	மற்று ஒர்
தெய்வம் வழி	தெய்வம் வழி	தெய்வம் வழி	தெய்வம் வழி
பாடி ஆடி	பாடி ஆடி	பாடி ஆடி	பாடி ஆடி
பணிந்து	பணிந்து	பணிந்து	பணிந்து
கண்டிர்	கண்டிர்	கண்டிர்	கண்டிர்

* * *—தேவதாந்தங்களை ஆசாயிப்பதனால் என்னபலன் உண்டாகுமோ அது உங்க ளுக்கு இதுவரையில் தெரியாமையிலே; இந்நான் வரையிலே கைகண்ட பலன்தான் இனிமே லும் காணக்கடவதாயிருக்கும்; ஆனபின்பு கருனக்கொடியுடையானக்கு அடிமை படுவது உறுவ தென்கிறார்.

தேவதாந்தரஜனத்தின் பலனை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். மற்றோர்தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்ததற்குப் பலன் ஒடியோடிப் பல பிறப்பும். பிறப்பதேயத்தின் என்று ராயிற்று. *ஸ்வஹாணம் ஸிதிகண்டம் யாஸூ நூதேவதா: ஸூதா: பூதிஸ-லா நவெவனெ யஸூசி வரிஸிகம் மஹிபுரம்மாணம் சிதிகண்டம் ச யாச சாந்யா தேவதா: ஸ்மருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம். பலம்* [பிரமன் சிவன் முதலிய தேவதைகளைத் தொழுவதனால் அற்பபலனே கிடைக்குமாதலால் விவேகிகள் அத்தெய்வங்களைத் தொழுவ தில்லை] என்கிற பிரமாணத்தை அடியொற்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடியால் இங்கே ஒரு ஆசைபழம் இடம்பெறுது.

நீங்கள் தொழுகிற தெய்வங்களும் வந்து தொழுது தத்தம் வாய்படைத்த பலன் பெறுமாறு தோத்திரம் செய்யுமிடமான திருக்குருகூரிலே ஸேவைஸாதிக்கின்ற பறவையேறு பரம்பருடனுக்கு அடிமை செய்வதே ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்றாயிற்று.

ஆடுபுள் = 'ஆடு' என்று வெற்றிக்கும் பெயராதலால் வென்றிக்கருடன் என்னவுமாம்.

புக்கடிமையினுல்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை *
நக்கபிரானுமன்றுயக்கொண்டது நாராயணனருளே *
கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூர்தனுள் *
மிக்கவாதிப்பிரானிற்க மன்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே. (டி)

அடிமையினால்	அடிமைசெய்து	மார்க்கண்டேயனவனை	மார்க்கண்டேயனவனை
புக்கு	உள்புகுந்து	அன்று	ப்ரளித்த னுனவனை
தன்னை கண்ட	தன்னைக்காணப்பெற்ற		அக்காலத்தில்

நக்கிரான்	திகம்பரச்சாமியான ருத்ரன்	திரு குருகூர்	திருநகரியிலே
உய்யக்கொண்டதும்	ரக்ஷித்ததும்	அதனுள்	
நாராயணன்	நாராயணனுடைய அருளின்	மிக்க	மேம்பாடுடைய
அருளே	பயனேயாகும்;	அதிபிரான்	அதிநாதப்பெருமானிருக்க
கொக்கு ஆலர்	கொக்குப்போலே வெண்ணிற	நற்க	
	மாக அலர்கின்ற	மற்று எ	வேறு எந்த தேவதைகளை
தட தாழை	பெரியதாழைகளை	தெய்வம்	
வேலி	வேலியாகவுடைய	விளம்புதிர்	பேசுகிறீர்கள்?

* * *—மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆராதித்துத் தன் அபேக்தித் தம் பெற்றானே பென்று சிலர் சொல்ல, அந்தக்கதையின் மருமமும் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்.

மருகண்டு வென்றும் முனிவர் பிள்ளையில்லாக்குறையினால் பிரமனைக்குறித்துத் தவறு செய்தபோது, பிரமன் பாத்யக்ஷமாகி 'முனிவரே! அறிவில்லாமையும் அங்கலிந்தவழும் பெரும் பிணியும் தியசுணங்களுமுடையவனாய் தூறு பிராயம் உயிர்வாழ்பவனான புத்திரன் விரும்புகின்றீரோ? அன்றி, கூர்மையான புத்திரும் அழகு பொலிந்தவடிவமும் ஆரோக்கியமும் நற்குணமுமுடையவனுப்ப் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்' என்ன, முனிவர், 'ஆயுள் சிறிதேனும் அறிவும் அழகும் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்திரனே வேண்டுகின்றேன்' என்று தம் கருத்தைக்கூற, நான்முகக்கடவுள் : அவ்வாறே அநுகூஹித்தனர். அங்ஙனம் ஸழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம்பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அல்பாபுலினைக்குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத்தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச்சொல்லி, தீர்க்காபுலிஸு பெறுதற் பொருட்டுத் தினந்தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில் ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவபூஜைச் சிறப்பைக்கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடம் செய்தி சொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை எவ, அவன் வந்து நயபயங்கலாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லவிட, பிறகு யமன் மிக்கக்கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டியிழுக்கத்தொடங்குகையில் அம்முனி குமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுட்பட வலித்திழுக்குப்போது சிவபிரான் ஸ்ரீமந்தாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்குமின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேக கல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காபுலினைக் கொடுத்தருளினன் என்பதுவரலாறு.

இங்ஙனம் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது திருமாலினருளால் தான் பெற்ற சக்தியினாலேயென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்தாத்மாவாய் நின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேசுவரனான ஸ்ரீமந்தாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மை உணரத்தக்கது. சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படினும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபருவத்தில் நூற்றுத்தொண்

† புராணபேதத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவதுமுண்டு; பேரமனுடைய அநுகூஹத்தினால் மருகண்டு நழுவியவரும் பிள்ளை பிறந்ததாகவும், அப்பிள்ளை ஒருநாள் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் மிருப்பைத் தாய்தந்தையர் ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்கும்கால் 'இப்பிள்ளைக்கு ஆயுள் குறுகிற்று' என்று ஆகாசவாணியொன்று செலிப்பத, அதனால் அத்தாய்தந்தையர் மிக்க வருத்தங்கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்க்கண்டேயன் 'இதற்கு நீங்கள் வருந்தவேண்டா, இவ்வாபத்தை நானே போக்கிக்கொள்ளுகிறேன்' என்று அவர்களைத் தேற்றித் தான் சிவபூஜைசெய்யத் தொடங்கினனென்பதாகவும் சில புராணங்கள் கூறும்.

ஊற்றிரண்டாமத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தருமபுத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அநுவதிக்குமிடத்து, * விசுவகோட்சாஸி விபுஷே! ஊர்வெவ ராணம் மகாபித்ருபக்தோஸி விபர்ஷே! மாஞ்சைவ சரணம் கத: * என்னுள்ள சீலோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனை சரணம் புதுக்கவனென்பது நன்கு விளக்கும்.

ஸ்ரீ பகவத்க்கிறார் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் * குராயயஷு க்ஷயக்சேபா மிதே வாக்ஷா வாக்ஷாமியபிஷு—தாயத் திருவிசேசம் பிக்யே ம்ருத்யும் ஸுத்யயம் * ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய செவ்வெண்ணெய் பண்ண வென்றெழுந்தான் என்று உபஹாசம் சொல்கிறது.

மார்க்கண்டேயன் திங்கனம் போதான் உத்தரவருகையில், மஹாப்ரஸயத்தைத் தான் கானவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப் போற்றிப் பிரார்த்தித்து அங்ஙனம் காணும்போது, பஹாப்ரஸயத்தில் திருமாலொருவனை யன்றி மற்றத்தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக் காணாதவனாய் அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே ஆனைவரையுங்கண்டு, முடிவில் தான் நற்கதி பெறுதற்பொருட்டுத் திருமாலையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அவனைத் தனது திருவடிகளிற்சேர்த்துக்கொண்டருளினான் என்பதும் அறியத்தக்கது, இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பன்னிராயர்ப்படியாயில் “அன்று உய்யக் கொண்டதும்” என்பதற்கு—“ப்ரஸயதசையிலே சேழப்பித்து பகவத்பரனாகி உழிவிப்பித்தது” என்று உரை கூறப்பட்டது.

நாராயணனருளே என்றவிடத்து நடு—“நீ நெடுநான் பச்சையிட்டு ஆசிரயத்தாய்; அவ்வாசிரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணாது—என்று அவனையழைத்து ‘நானும் உன்னோபாதி ஒருவனை ஆசிரயித்துக்காண் இப்பதம் பெற்றது; இனி எண்ணுகாடுத்தல் உபதேசம் கொடுத்தலிறே’ என்று சொல்லி அவனைக்கொண்டுபோய் ஸர்வேச்வரன் பக்கவிலே காட்டிக்கொடுத்தானாயிற்று.”

ஆதலால் இப்படி ஸர்வேச்வரனான நாராயணனையொழியி மற்று எத்தத் தெய்வத்தைக் கொண்டாடுகிறீர்களென்பன பின்னடிகள். (உ)

விளம்புமாறுசமயமும் அவையாகியமற்றும் தன்பால் *
அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும் *
வளங்கொள்தண்பிணைகுழந்தழகாய் திருக்குருகரதனை *
உளங்கொள்ளானத்துவைம்மின் உம்மையுய்யக்கொண்டுபோகுறிலே. (க)

விளம்பும்	} கண்டபடி சொல்லுவது தவிரப் பொருட்பொருத்தம் சிறிது மில்லாதவைகளான	தன் பால்	தன் விஷயத்திலே
அறு சமயமும்		} அளந்து காண் டற்கு அரி யன் ஆகிய	எல்லே காணவொண்ணாதவனு யிருக்கிற
அவை ஆகிய	} ஆதி பிரான்		ஸகலஜகத் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன்
மற்றும்		} அமரும்	வியவானம் பண்ணுமிடமாய்

வளம் கொள்	{	வளம்மிக்க குளிர்த்த நீர் நல்லக் கனாலே குழப்பட்டு அழகிய தான	{	உம்மை	உங்களை
தன் பணை குழந்து அழகு ஆய				உம்மிக் கொண்டு போகுநிலில்	உஜ்ஜிஷிப்பித்துக்கொண்டு நடக்கவேண்டியிருந்தீர்களா கி:
திரு குருகூர் அதனை	{	திருநகரியை (நீங்கள்)	{	உளம் கொள் நூனத்து	அந்தரங்கஜ்ஞானத்துக்குள்
				வைம்மின்	வைத்துச் சிந்தனை செய்புங்கள்.

* * * வேதபாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணுகின்ற துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்கவொண்ணாத ஜீவ்வர்த்தையுடையனான எம்பெருமானொழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆசிரியிபுக்கோள் பிழைக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில் என்கிறார்.

வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்களை ப்ரமாணமாக இசையாதவர்கள் வேத பாஹ்யர்கள் எனப்படுவர்; அவற்றை ப்ரமாணமாக இசைத்துவைத்தும் அவற்றுக்குத் தவறான அர்த்தங்களைப் பண்ணுமவர்கள் (அதாவது) எம்பெருமானொருவன் தவிர மற்ற தத்துவமொன்றுமே யில்லையென்றும், அவனுக்குக் குணமில்லை, விக்ரஹமில்லை யென்றும் சொல்லுமவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவார்; இவ்விருவகுப்பினரையும்பற்றிக் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் ஒரு ச்லோக மருளிச்செய்கிறார்; அதாவது—*ஸாஹஸி: சுஹுஷித: வித யெவஜ்வாரம் வொரம் தஜ்ஜிஷெவயானி நவீக்ஷஸெ தாநு! ஜபுஷஜா நநஜ்ஜெஷெஷெ துஷிகெஷெர: காலாரஸவமிஹதஸுஷா கொவிலெஷ:—பாஹ்ய: குத்ருஷ்டய இதி த்வியேப்யபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி நவீக்ஷஸே தாந், ஜக்தஸ்ய காரந்ருகைர் ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸோ: காலாரஸத்வநிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ:!* என்பதாம். இதன் கருத்தாவது:— வேதபாஹ்யர்களும் வேதகுத்ருஷ்டிகளுமான இருவகுப்பினரும் ஒருநாளும் பகவத் கடாக்ஷத்திற்கு இலக்காகமாட்டாமல் நசித்துப்போவார்கள். வேதத்தை அடியோடே ப்ரமாணமாக அங்கீகரியாதே துஷிக்கின்ற பாஹ்யர்கள் நசித்துப்போவது யுக்தம்; அப்படியல்லாமல் வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து வைதிகர்களென்று பேர்பெற்றிருக்கின்ற வர்களும் நசித்துப்போவார்களென்னலாமோ என்ன; இருவகுப்பினரும் துலய யோககோமர களையென்பது ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே முதலிக்கப்படுகிறது; விடாய்மிருத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு ம்ருகங்கள் புறப்பட்டன; அவற்றில் ஒரு ம்ருகமானது தீடாகத்தில் புகாதே கானலைக்கண்டு தண்ணீர்ப்பெருக்காக மயங்கி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கையில் வழியிடையிலே நேர்பட்ட புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளினால் அடித்துத் தின்னப்பட்டதாயிற்று. இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய்தீரத் தடாகத்திலேயே சென்று சேர்த்தது; ஆனால் அடைவே இழியவேண்டிய துறையிலே யிழியாமல் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடந்த வொரு கொடிய ஜலஜந்தவாலே அது பக்ஷிக்கப்பட்டொழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாகப்ரவேச—அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வாகி பெற்றிருந்தாலும் விராசத்திலே வாகி பெற்றனவிலையே; அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ரமாண்யாங்கீகார—அநங்கீகாரங்களாலே சிறிது வாகி பெற்றிருந்தாலும் விராசத்திலே வாகியற்றவர்களேயாவர். என்றதாயிற்று. கானலிலே மயங்கியொழிந்த ம்ருகத்தின் ஸ்தானத்தில் பாஹ்யர்கள்; தடாகத்திலே யிழிந்து துறைதப்பியொழிந்த ம்ருகத்தின் ஸ்தானத்திலே குத்ருஷ்டிகள் என்றுணர்க.

விளம்பும் ஆறுசமயமும்=சாக்ய, உலூக்ய, அக்ஷபாத, க்ஷபண, கபில, பதஞ்சலி மதங்கள் எனப்படுகிற ஆறும் பாஹ்யஸமயங்களாம்; சாக்யர்—பௌத்தர்; உலூக்யர்—சார்

வாகர்; அக்ஷபாதரென்று கௌதமரைச் சொல்லி சையாய்கவைசேஷிகர்களை நினைக்கிறது. கூடிபணர்—ஹைநர்.

அவையாகிய மற்றும் = மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்தூட்டிகளும் என்றபடி. “அவையாகியம்” என்பது பன்விராசிரப்படி யுரைக்கு மாதிரிப் பாடம்.

மற்றும் என்பதற்கே குத்தூட்டிவர்க்கமெனப் பொருள்கொண்டு, அவையாகியம் என்பதற்கு அவையாகச் சிவந்தாலும் என்று பொருள் கூறினர் பன்னிராயவுரைகாரர். அவை—அவையாகியம்; பார்வர்களுள் குத்தூட்டிகளும் பெருந்திரளாகக் கூடினும் பரிச்சேதித்து அநிய முடிபாதகன் என்பொருள் என்றபடி.

ஆறுசமயங்களுக்கு விளம்பம் என்று அடைமொழி கொடுத்தது—அந்தமில்லாத வெளும் சொற்களையே தேற்றுகிறவர்களென்று காட்டினபடி. ஆக, பார்வர்களாலும் குத்தூட்டிகளாலும் சிவமிக்கவொன்றாக ஸ்வரூபரூபகுண விசுதிகளையுடைய ஸர்வேசுவரன் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமாய், வளம்மிக்க நிர் நிலங்களாலே சூழப்பட்டு அழகியநான திருக்கரியை, உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்—மாநஸஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாக்குங்கள் என்றபடி. இது யானைநோக்கி யுரைக்கிற தென்னில்; உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறில் = உஜ்ஜீவிகக் கிருப்பமுடையோகில்.

போக + உறில், போகுறில்; தொகுத்தல்.

....

....

(க)

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும்மற்றும்தன்பால் *

மறுவில்மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும்நின்றவண்ணம்நிற்கவே *

சேறுவில்செக்கெல்களும்போடொங்கு திருக்குருகாதனுள் *

குறியமானுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே.

(ம)

எத் தேவும்	எல்லாத் தேவதைகளும்	செக்கெல்	செந்தென்பயிர்களும்
எ உலகங்களும்	எல்லாவுலகங்களும்	கரும்பொடு	கரும்புஞ்சோலைகளும்
மற்றும்	{ மற்றுமுண்டான சேதநா சேதனங்களுமாகிய	ஓங்கு	வளரும்படியான
இத்தனையும்	இவையடங்கலும்	திரு குருகூர் அதனுள்	{ திரு நகரியிலே
தன் பால்	தன்னுடையதான	குறிய மாண் உரு ஆகிய	{ வாமநப்பஹ்மசாரி வேஷமெடுத்தவனும்
மறு இல் மூர்த் தயோடு ஒத்து	{ நிஷ்கலங்கமான அஸாதாரண விக்காஹம்போன்று [கைல விதத்தாலும் விதேயங்களாகி யென்றபடி]	நீள் குடக் கூத்தனுக்கு	{ (க்ருஷ்ணனுய்) பெரிய குடக் கூத்தாடினவனுமான பெரு மானுக்கு
நின்ற வண் ணம் நிற்க	{ குறைபாடு நிற்குமிருப்பிலே—	ஆன்செய்வதே	அடிமை செய்வதே
செயுவில்	விளை நிலங்களில்	உறுவது ஆவது	உற்றதாம்.

* * * தன் ஐசுவர்யத்தில் ஒன்றும் குறைபாடில் திருக்கரியில் வந்து நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமைசெய்கைதானே ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிறார். பாட்டி

னடியிலுள்ள உறுவதாவது என்பதை, முடிவிலுள்ள ஆட்சேய்வதே என்பதனோடு கூட்டுக; ஆட்சேய்வதே உறுவதாவது என்றபடி.

எத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் இத்தனையும் தன்பால் மறுவில் முர்த்தியோ டொத்து இத்தயாதி. இந்திரன் சந்திரன் குபேரன் என்று சொல்லப்படுகிற ஸகல தேவதா வர்க்கமும், ஸமஸ்த லோகங்களும், மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநவர்க்கமுமான இவை யித்தனையும் தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹம்போலே தனக்கு விதேயமாயிருக்கும்படி யாகப் பெற்ற எம்பெருமான் திருக்குருகூரிலே நின்றருளுகிறானாகையாலே அவனுக்கு ஆட்சேய்வதே உறுவது என்றபடி.

மறுவின்மூர்த்தி யென்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; மறு என்று ஸ்ரீவத்ஸத்திற்கும் பெயராகையாலே அதனையுடைத்தான திருமேனி; (அல்லது) மறு என்று அவத்யமாய், அஃதில்லாத [ஹேயப்ரத்யகீகமான] திருமேனியென்னுதல்.

எவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்னுடைய மூர்த்தியோடொத்திருக்கையாவது என்னென் னில்; சரீரத்தினுடைய லக்ஷணம் இன்னதென்று அறிந்தால் இது அறிந்ததாகும்; *யஷு மெதநஸ்ய யதீக்ஷி வஜ் ஸஸா தநா லூரமேஷியணம் யாரயிதம் அ ஸகஜ் தஷிஷி மெதகஸூராவம் அ, ததஸ்ய ஸரீரஜ்-யஸ்ய சேதநஸ்ய யத் த்ரஸ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வர்திதே நியந்தம் தாரயிதுஞ்ச சக்யம் தச்சேஷதகஸ்வருபஞ்ச, தத் தஸ்ய சரீரம்.* என்பது சரீ லக்ஷணம். ஆத்மாவுக்கு ஸகலப்ரகாரங்களாலும் நியாய்யமாய் யாய்மாய் ஸேஷப் பட்டிருக்கையே சரீரவ்மாதலால் ஸகல தேவதைகளும் எம்பெருமானுக்கு இங்ஙனையிருக் கும்படியைச் சொன்னவாறு.

செறு—வினேநிலம்.

குடக்கூத்தன்—அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாக்குஞ்செய்வது போல இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக அவர்களாவதொரு கூத்து குடக்கூத்தெனப்படும். தலையிலே அடுக்குக்குடயிருக்க இரு தோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க இருகையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெற்த ஆடுவதொரு கூத்து இது. (1)

ஆட்சேய்தாழிப்பிரானைச்சேர்ந்தவன் வண்குருகடர்நகரான் *

நாட்கமழ்மகிழ்மலைமார்பின் மாறன்சடகோபன் *

வேட்கையால்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்வல்லார் *

மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே.

(கக)

ஆள் செய்து	{ (உபதேச முகத்தாலே ஸம்ஸாரி களைத் திருத்திப்பணிகொள்ளு கையாகிற) கைக்கரியத்தைப் பண்ணி	மாறன் சட கோபன்	ஆழ்வார்
ஆழி பிரானை சேர்ந்தவன்	{ ஆழியங்கையனை பெருமானை அடைந்தவரும்	வேட்கையால் சொன்ன பாடல் ஆயிரத் துள்	ஆதரத்தோடு அருளிச்செய்ததான ஆசிரம்பாட்டினுள்ளே
வண் குருகடர் நகரான்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரும்	இ பததும் வல்லார்	இப்பதிகத்தை ஓதவல்லவர்களுக்கு
நான் கமழ் மகிழ் மலை மார்பினன்	{ பரிமளம் மாறாத மகிழ்மலையைத் திருமார்பிலே அணிந்தவரு மான	மீட்சி இன்றி வைகுந்தம் மா நகர் மற்றது கையது	மீண்டும் திரும்புதலில்லாத ஸ்ரீ வைகுண்டமஹாநகரமாகிய அவ்விடம் கரஸ்தம்.

* * * இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசாரம் இது. [ஆட்சேய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்] ஆட்சேய்கையாவது கைக்கரியம் பண்ணுதல் இது மாணிக்கமென்றும் வாசிகமென்றும் காமிகமென்றும் மூவகைப்பட்டிருக்கும்; இங்கு வாசிககைக்கரியம் கொள்ளத்தகும். செவிக்கனிய செஞ்சொற்களைப் பாடுவதே வாசிக கைக்கரியமாகும். அப்பெருமான் கையுற் திருவாழியுமான அழகைக்காட்டித் தம்மை ஆட்படுத்திக்கொண்டானென்பது தோன்ற ஆழிப்பிரானை என்றார்.

முதலுக்கு வந்த பூரிவைத்திகள் பரமபோக்யங்களாயிருக்கையாலே அவை நண்டுக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன;—“அடிமைதான் தீவிரம்—மாணவ வாசிக காமிகங்கள். இவற்றில் மாணவகாமிகங்களுக்கு ஆனால்வர்; என்றிய வென்னில், *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்* என்கையாலே. இனி வாசிகமொன்றுமேயானால், வாசிகமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்தாரென்கிறதோ வென்னில்; அன்று; அப்படியாமன்று இப்பாசாரம் *முனியே நான் முகனிலையாகவேனும். இல்லையாகில் இவர் வாசிகமாக அடிமைசெய்த *புகழூறல் லோருவனிலேயாகப் பெறில் முக்கியம். ஆனால், தேவதார்தரபத்வ நிரஸநூர்வகமாக ஸர் வேச்வரஸுதைய பரத்வர்தை யருளிச் செய்கையாலே யானாலோவென்னில்; அதுவாகில் முதல் திருவாய்மொழியிலே யாகவமையும். பரத்வநிரநயத்திலே பரோபதேசமு மாகையாலே யானாலோவென்னில், அதுவாகில் *திண்ணன் விட்டிலேயாதல்* அனைவதாவனையிலே யாதலாகவமையும். ஆனால் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வமருளிச் செய்கையாலே யானாலோவென்னில்; அதுவுமொண்ணது. அது *செய்யதாமரைக் கண்ணனிலேயாகவமையும். பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே சொல்லிற்றாலோவென்னில், அதுவுமொண்ணது; *விடுமின் முற்றவும் தொடங்கிப் பல விடங்களிலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; அவற்றிலுமாகப் பெற்றதில்லை; ஆனால் ஏதாவதென்னில்; இவ்வொன்றுந்தேவிலே *பான் திறமன்றிப் பல்லுலகிற் தெய்வம் மற்றில்லை பேசுமினே* என்று பொலிந்து நின்ற பிரானே ஸர்வஸ்வாத் பரனென்று இவருளிச்செய்யக் கேட்டு *கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மன் * என்னக்கண்டு ஐகத்தாகத் திருந்தி பூரிவைத்தவர்களாயிற்று. இவர்களும் அவர்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியிறே அவர்கள் தாம் திருத்திப்படி. *பொலிகபொலிக என்று இதுக்கென்ன வொரு திருவாய்மொழி நேருகிறாரிறே. ஸர்வேச்வான் அவதரித்துத் திருத்தப் பார்த்தகவிடத்தும் திருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே இவர் திருத்தத்திருத்திப்படி. இனி இவர்க்குத் தத்வநிரநயம் பண்ண வேண்டாதபடி *இடங்கொள் சமயத்தை யெல்லாமெடுத்துக் களைவன போலே தடங்கடற்பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களையாம்படி திருத்துகையாலே ஆட்சேய்தாழிப் பிரானைச்சேர்ந்தவன் என்கிறார்.”

இந்த நன்மைக்கு அடி நல்லாரவயில் குருகூரிலே பிறப்பு, என்பது தோன்ற வண்குரு கூர்க்கரான் என்கிறார்.

காட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பின்ன—ஆழ்வார் தாம் வகுளபாலையை அணியாசக் கொண்டராதலால் வடமொழியில் ‘வகுளபாணர், வகுளபூஷணர்’ என்று, தென்மொழியில் ‘மகிழ்மாலைமார்பின்ன’ என்றும் வழங்கப்படுவர். பூரித் வேதார்த்ததேசன யதிராஜஸப்ததியில் *யஸுஜி ஸாரஸுதம் ஸ்ரோதொவக—ஸாரொஷ்வாவேதஜிஸு—உதீநாம் விஸுராயாநம் ஸாராயி—தஸுவாஷுஷெ—யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோத வாஸிதம், ச்ருதிநாம் விசுர மாயாலம் சடாரிம் தமுபாஸ்யமே.* என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. ஆழ்வார் அணிந்துகொண்டிருக்கும் வகுளபாலையின் நறுமணம் திருவாய்மொழியிலும் விசிக்

கிடப்பதாக அருளிச்செய்கிறார். இத்தகைய நறுமணம் வடமொழி வேதத்திற்கு தில்லாடையாலே அதற்கொரு குறையுண்டு என்பதையும் காட்டியருளினார்.

வேட்கையால் சொன்னபாடல் = உலகத்திலே கவி சொல்லுவார் பலருண்டு; அவர்கள் பெரும்பாலும் தம்தம் கவித்திறம் காட்டுதற்கே பாடல்கள் பாடுவர்; ஆழ்வார் அங்ஙனமன்றி பக்தி பலாத்காரத்தாலே பரவசமாகத் திருவாய்மொழி பணித்தாரென்பது அறியத்தக்கது. ஆசார்யவ்ருதயத்தின்—“நீர்பால் செய்யமுதாய் நிரம்பின ஏரி நெளிக்குமாபோலே பரபசுத யாதியயஜ்ஞநாமருதாப்தி நிமிகித வாய்கரைமிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலத்தாதியென்று பேர்பெற்றது.” என்ற சூர்ணிகை இங்கு அருளுந்தேயம்.

“வைகுந்தமாநகர்மற்றது” என்ற விடத்தில் மற்று என்பது அசைச்சொல்லாய் வைகுந்தமாநகராகிற அவ்விடம் என்று பொருள்படும்; அன்றியே, வைகுந்தமாநகராகிய கித்ய விபூதியும் மற்றதாகிய லிலாவிபூதியும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உபய விபூதி ஸாம்ராஜ்யமுண்டாகுமென்று பலன் சொல்லிற்றாயிற்று. (கக)

பத்தாந்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்ததீபிகையின்

நான்காம்பத்து முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

